

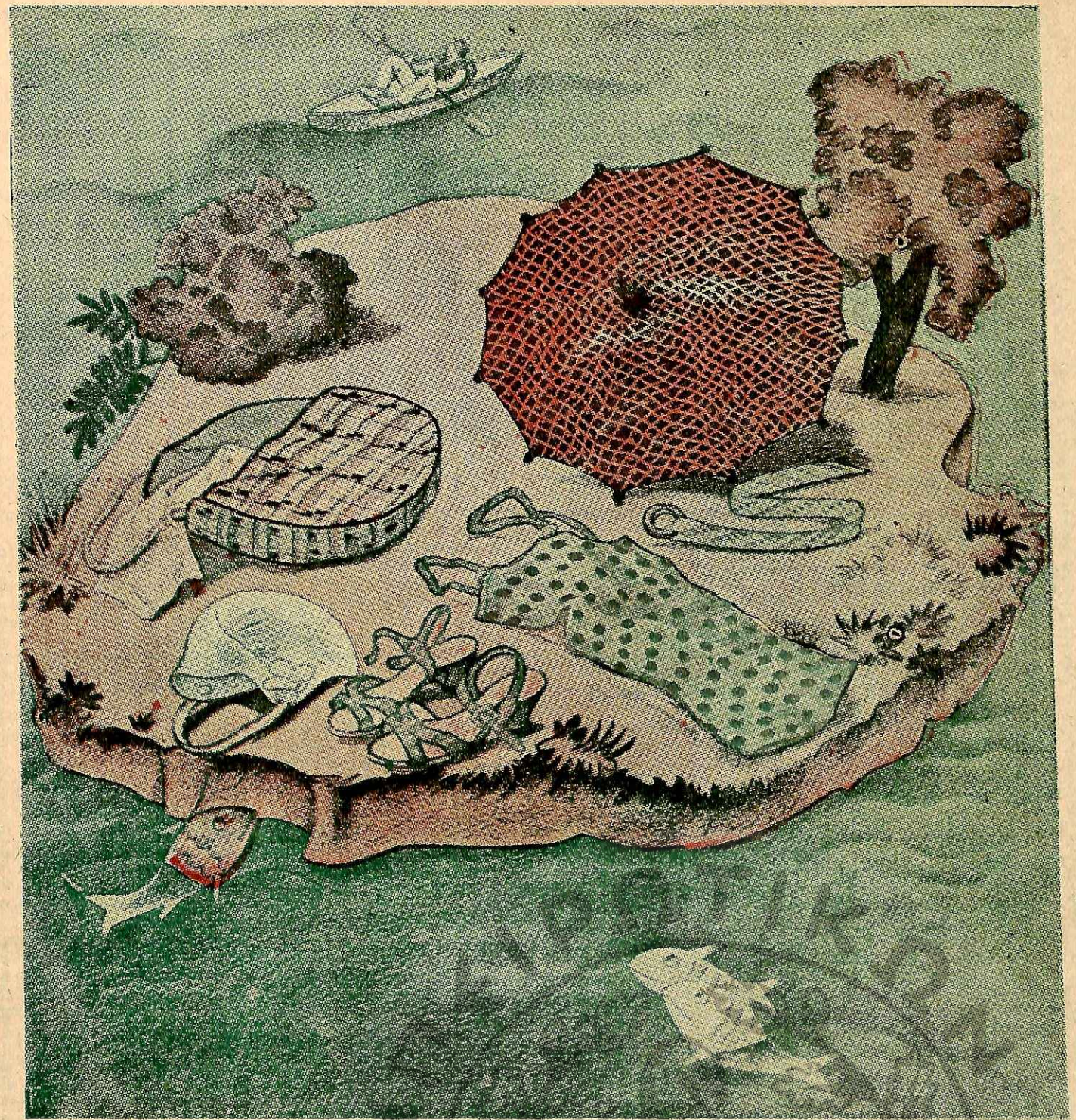
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 57
Δρ. 5
Σελ. 72

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ //
ΤΟΥ ΜΠΕΤΦΟΡΝ ΤΖΟΝΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

**ΠΙΣΩ
ἀπὸ τὴν
ΟΜΠΡΕΛΛΑ**

(Χιονομοριστικό σχέδιον)

Πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴν ομπρέλλα,
μὴ κοπέλλα λυγρὴ
κρύβεται νὰ μὴν τὴ δοθῇ
τίποτα πῶς δὲν φορεῖ.

Καὶ μοσκοβολοῦ τὸ κῶμα
καὶ μονολογᾷ ὁ περάτης·
—Κάπου ἐδῶ θάναι γαζία
ποὺ σκορπᾷ τὴ μυρωδιά της.

ΠΑΡΩΔΙΑ ΑΠΟ ΓΝΩΣΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ Ι. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Εδίαβαζα στην έφημε-
ρίδα τις τελευταίες ειδή-
σεις. Ο διπλανός μου έ-
στράφη και μου είπε:

— Για κύταξε: Γράφει
τίποτε για την αερομαχία,
που έγινε χθες την νύκτα;
— Σε ποιά ακριβώς μέ-
τωπο; Τόν ρώτησα. Της
Κίνας ή της Μαντζουρίας;
— Στο δικό μου μέτω-
πο, απήντησε.

— Δεν σε καταλαβαί-
νω.

— Θα σου εξηγήσω,
Κύταξε εδώ. (Και μου
έδειξε το μέτωπό του).

Εδώ απόψε έγινε μεγά-
λη αεροπορική επιδρομή.
Σμήνη κωνόπων και σκί-
πων μου έπετέθησαν.

Εκύτταξα προσεκτικώ-
τερα το μέρος του προ-
σώπου του, το όποιον μου
έδειχνε.

— Σ' ώρισμένα σημεία,
του είπα, έχει προισθί.

— Φαίνεται, ότι οι έπι-
δρομείς, μου απήντησε,
έχρησιμοποίησαν βόμβες...
έμπροιστικές.

— Και δεν έλαβες κα-
νένα μέτρο άεραμύνης;

— Τι να έκανα; Νά έ-
βουζα τόν έαυτόν μου εις
τό σκότος, όπως μάς έ-
χουν συμβουλεύσει; Μά
αυτό ακριβώς είναι το έ-
λέθριο προκειμένου περι
κωνόπων. Διότι τα σμήνη
αυτών των έντόμων θέ-
λουν σκοτάδι για να δρά-
σουν επιτυχώς.

— Καλά! Και έμεινες
έλη νύχτα με σταυρωμέ-
να τα χέρια;

— Όχι. Κάθε άλλο. Τα
χέρια μου τα είχα σέ
διαρκή κίνηση. Ήταν τό
άντιαεροπορικό πυροβολι-
κό μου, να πούμε. Προσ-
παθούσα με τις παλάμες
να σκοτώσω τους επιδρο-
μείς την στιγμή, που
προσεγγιζόντο στο πρό-
σώπό μου. Αλλά τό άπο-
τέλεσμα ήταν να δίνω
καρπαζιές στον έαυτό
μου, χωρίς μολαταύτα να
έχω γράψει θεατρικό έρ-
γο ή ποιητική συλλογή.

Ο άνθρωπος τό είχε πά-
ρει στα σοβαρά τό ζήτη-
μα:

— Ξέρεις τί είναι να
σου πίνουν τό αίμα; Μοῦ
είπε μ' αγανάκτηση. Αύ-
τή είναι ή πιό φρικτή εκ-
μετάλλευσις τήν όποιαν έ-

φύσσεται τό ανθρώπινο γέ-
νος. Τα φτερωτά αυτά
παράσιτα δεν άπομυζούν
τούς κόπους μας, ούτε καν
τόν ιδρώτα μας. Ρούφουν
τό αίμα μας!... Κατάλα-
βαίνεις τί θα πη αυτό; Έ-
γώ δεν απέκτησα σύζυγον
ή έρωμένην, ακριβώς για
να γλυτώσω από τις άφαι-
μάξεις. Και είναι φοβερό,
να τό θρίσκω από τα κου-
νούπια.

— Πρέπει να ζήσουν κι'
αυτά, του είπα.

— Νά ζήσουν, άλλ' όχι
εις βάρος μου. Ας βγαύν
στο έλαφρό μουσικό θέα-
τρο.

— Δεν σε καταλαβαί-
νω.

— Ένα κουνούπι, φίλε
μου, έχει τα ίδια ακρι-
βώς προσόντα με μία θεα-
τρίνα: Σου τραγουδά
πρώτα με γλυκύτητα κον-
τά σ' αυτή και κατόπιν
σε... άπομυζά. Κατάλα-
βες;

— Κατάλαβα.

— Και πρέπει να είμα-
στε ευχαριστημένοι, που
τά σημερινά κουνούπια
δεν έχουν μεγάλες αξιώ-
σεις. Άγνοούν την ζωήν
των κομφόρ. Μία μέρα ο-
μως θα ξυπνήσουν. Και
θα γίνουν απαιτητικώτε-
ρα. Μιά σκνίπα αφήνης,
για ένα όλιγόλεπτο περι-
τάλ τραγουδιού, που θα

Χιουμοριστική επικαιρότης υπό ΑΣΗΜΑΚΗ ΓΙΑΛΑΜΑ

δίνη επάνω από τό κρεβ-
θάτι σου, δεν θ' άρκηται
στην πενιχρή άμοιβή όλι-
γων σαγόνων αίματος,
άλλά θα σου ζητά να της...
έννοικιάσης ένα άπαρτεμάν
ή να της αγοράσης μία
πολυκατοικία. Ένα κου-
νούπι θα σου ζητά με την
γνωστήν και παροιμιώδη
έπιμονήν του ένα δάνειο
μερικόν χιλιάδων δραχ-
μών. Άλλοίμονο, αγαπη-
τέ μου, αν τα κουνούπια
όνειρευθούν μία μέρα να
ζήσουν την «μεγάλη ζωή».

— Μέχρι τότε ίσως να
έχουν εξολοθρευθή.

— Πώς;

— Με τό φλίτ.

— Άστειεύσαι; Μία
σκνίπα παρεπονείτο προ-
χθές, ότι από τότε, που
την ραντίζουν οι άνθρω-
ποι με φλίτ, έχασε την
καμψήν της σιλουέττα!

Παραπάχυνε...
— Μή μοῦ τό λέει!

— Μά δεν τώφερες; Τα
έντομοκτόνα είναι πρώτης
τάξεως δυναμωτικό για τα
κουνούπια. Προχθές ένα
πετοῦσε επάνω από τό κε-
φάλι μου με έναέρια τρι-
κλισματα κι' έπήγαινε κι' έρ-
χότανε, σαν δαιμονισμένο.

«Τι να έχη άρά γε αυτό
τό κουνούπι;», ρώτησα έ-
ναν φίλον μου ειδικόν στα
τοιαῦτα.

— Δεν ήπτε σήμερα έντο-

μοκτόνο, μοῦ απήντησε,
και έχει τα νεύρα του.

Φαίνεται, ότι ο συνομι-
λήτης μου είχε μελετήσει
επισταμένως τό ζήτημα
των κωνόπων. Ήθέλησα
λοιπόν να τόν άκούσω, να
μοῦ εκθέτη εκτενέστερα
τις γνώμες του.

— Και συ τί προτείνεις
να γίνει; Τόν ρώτησα.

— Έγώ, μοῦ απήντησε
με έμβρυθέστατον ύφος,
έχω βρή μία άλάνθαστη
συνταγή, να έξοντωθούν
τά κουνούπια ολοσχερώς.

— Μπορώ να την άκού-
σω;

— Ευχαρίστως. Πρώτον:
Πρέπει να φροντίσουμε να
προσβληθῇ τό αίμα μας
από μία νόσο, ώστε τα
κουνούπια, που θα δοκιμά-
ζουν να μάς κάμουν άφαι-
μάξι, να πεθαίνουν αυτο-
στιγμεί. Προς τοῦτο προ-
τείνω, όπως μπαίνουμε ο-
σον τό δυνατόν συχνότερα
στα όχήματα της Πάουερ,
για να προσβαλλώμεθα
από... π ι ε σ ι. Δεύτε-
ρον: Πρέπει να καταδι-
κάζουμε τα κουνούπια εις
άπεργίαν πείνης. Προς
τοῦτο, πρέπει να φροντί-
σουμε όλοι, να έρωτευ-
θοῦμε, ώστε, όταν έρχεται
ένα κουνούπι να μάς τιμι-
τήση, να μάς βρίσκει...
ε σ ι μ π λ ε ν ο υ ς.
Αυτή είναι ή συνταγή μου.
Πώς σοῦ φαίνεται;

— Θαυμάσια!

— Τότε λοιπόν βοήθησέ
με να την θέσουμε εις έ-
φαρμογήν. Μοῦ λείπουν τα
πρώτα κεφάλαια. Δάνεισέ
μου λίγα χρήματα.

— Άδύνατον. Δεν έχω.

— Μά πρέπει να με δα-
νείσης, προς τό καλόν ο-
λης της ανθρωπότητος.

— Δεν έχω χρήματα, σοῦ
είπα.

— Νά θρῆς.

— Άκούσε, αγαπητέ
μου. Αν είχα χρήματα θα
τά διέθετα ευχαρίστως, για
να τεθῇ σ' εφαρμογή ή έ-
ναντίον των κωνόπων συν-
ταγή σου. Θα αγοράζα ο-
σο-όσο την εφεύρεσί σου
και θα την χρησιμοποιού-
σα πρώτα-πρώτα έναντίον
σου.

— Γιατί;

— Διότι τόση ώρα μοῦ έ-
γινες κουνούπι...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΘΕΡΙΝΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Διά 1 μήνα δρχ. 25

> 2 μήνας > 45

> 3 μήνας > 65

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΙΡΝΕΤΕ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΙ ΑΝΕΛΛΙΠΩΣ

ΤΟΝ «ΘΗΣΑΥΡΟΝ» ΟΠΟΥ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΤΕ:

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΤΑΣ ΕΙΔΙΚΑΣ ΘΕΡΙΝΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΙ

Μελαζυ Ιστορίας και Θρύλου

ΗΛΕΚΤΡΑ

Η μητρική στοργή, και στα ζώα και στους ανθρώπους, είναι ένα από τα δυνατότερα ένστικτα. Το αγαθότερο ζώον γίνεται τρομερά επικίνδυνο όταν πρόκειται να υπερασπίσει το νεογνό του, και μία μητέρα θυσιάζεται συνήθως για το παιδί της.

Υπάρχουν, εν τούτοις γυναίκες που ξεφεύγουν από τον νόμον τούτον της φύσεως και πνύουν τη στοργή τους έξω ατίας του έρωτος και των πόθων τους, και μία τέτοια γυναίκα ήταν κι' η Κλυταιμνήστρα, η βασίλισσα των Μυκηνών.

Όταν σκότωσε μέσα στο λουτρό με τη βοήθεια του έραστού της Αιγίσθου, τον άρχιστράτηγο των Ελλήνων που εξέστράτευσε κατά της Τροίας, τον βασιλιά 'Αγαμέμνονα, τόν άνδρα της, — την ίδια μέρα που γύρισε, — δώδεκα χρόνια μετά την νίκης, — ένα σκέφθηκε: Πώς θ' άπαλλαγί κι' απ' τα παιδιά της, τον 'Ορέστη Ιδίως, το μικρό βασιλόπουλο, που φοβότανε πως μία μέρα δ' άπο μ' αλόνε θα της ζητούσε λόγο έπειδή σκότωσε τον πατέρα του. Και θά είχα σφάξει το άθώο παιδάκι, αν ή λίγο μεγαλύτερή του 'Ηλέκτρα, δέν άκουγε τους δυό συνενόχους, τη μητέρα και τον πατριό της, να καταστρώνουν τα σχέδιά τους και δέν τά πρόδινε στον παιδοαγωγό για νατό πάη να κρύψη μακριά.

Πέρασαν χρόνια. 'Ο ένδοξος 'Αγαμέμνονας λησμονήθηκε, άλλ' ή θρηωδία της κακούργας μητέρας δέν έλιγώσατε. Το παιδί της, ο 'Ορέστης, δέν την άφηνε να ήσυχάση. Και διατηρώντας

άσθυστο τον πόθο να τον σκοτώση, έστελνε πληρωμένους κακούργους να τον θρούν και να την άπαλλάξουν από το γυίο που θά 'ρχόταν μία μέρα να την ρωτήση τί έκανε τον πατέρα του.

Δέν μπορούσαν όμως ν' άπαλλάγουν απ' αυτόν και ξεθυμαίναν κι' οι δυό, και ή Κλυταιμνήστρα κι' ο Αιγίσθος, επάνω στην δυστυχισμένη βασίλισσα. Την μεταχειρίζονταν σαν δούλα τους, την στερούσαν απ' όλα κι' ή πονεμένη παρθένα, με μοναχό στολίδι την όμορφιά και την ευγένεια της μορφής της, υπηρετούσε το ζευγάρι των συνενόχων σαν σκλάβα τους.

Πήγαινε μόνη της κι' έφερνε νερό, εργαζόταν στο σπίτι, έτρωγε με τα άλλα κορίτσια σ' άδισμένο τραπέζι κι' έκλαιγε διαρκώς. Άλλ' όμως διέσωζε πάντοτε την έλπίδα ότι θα γύριζε μία μέρα ο άδελφός της να την άπαλλάξη απ' τη σκλαβιά στην οποία την έβριζε ή κακή της μητέρα.

Η έλπίδα εκείνη, κι' ή αγάπη των δυό φίλενέδων της — δυό κοριτσιών που όπηρετούσαν σ' άνάκτορα — της έδινε τό θάρρος να ύπομένη και να περιμένη το λυτρώτή της κι' έκδικητή του άδικοσκοτωμένου πατέρα της.

★

Ένα πρωί ή Κλυταιμνήστρα σηκώθηκε τρομαγμένη, έξ ατίας ενός όνείρου, που, σαν φρικτός εφιάλτης, την τυράνησε όρες. Είπε πως ήταν και μιλούσε μαζί με τον 'Αγαμέμνονα, κι' έκείνος πήρε τό βασιλικό σκήπτρο του — αυτό που κρατούσε τώρα ο Αιγίσθος — και τόμπηξε χάμα.

Τότε εκείνο πέταξε φουντωτό κλωνόρι που μεγάλωσε, γιγαντώθη κι' έσκέπασε τις Μυκήνες.

Φοβισμένη άρχισε να προσεύχεται κι' έστειλε δώρα στον τάφο του 'Αγαμέμνονα που, όταν τον δολοφόνησε, τον έθαψε χωρίς πομπές και χωρίς θυσίες, φτωχότερα και χειρότερα κι' από τον τελευταίο βοσκό.

Η 'Ηλέκτρα, στην οποία ξεπούσε πάντα ο θυμός της, πήρε τις συντρόφισσές της και τη στάμνα, να πάνε να φέρουν νερό, για να μπορέση να μείνη μονάχη και να κλάψη, σαν πάντα, την άθλια μούρα, στην όποια την κατεδίκασε ή κακούργα μητέρα της.

— 'Ω, φως ιερό, ψιθύρισε κλαίοντας και συ άέρα που σκεπάζεις τη γη πόσ' από μένα δέν άκούς θλίβερά τραγουδία όλη τη μέρα, όπως τά δολονύχτιά μου δάκρυα τά έξερουν τά φρικτά μου στρωσίδια στο μαύρο παλάτι μου... Κλαίω ή άμοιρη το χαμό δυστυχισμένου πατέρα, που τον σεβασθήκαν στην Τροία τά θέλη, για να σκοτωθί από τη γυναίκα του και τον έραστή της.

Άπελπισμένη κτυπούσε τό στήθος της και μάτια οί συντρόφισσές της της ζητούσαν να ήσυχάση.

— Μά πως μπορώ να πάψω τους θρήνους και τά πικρά βογγητά μου, τους έίπε, πως να σταματήσω του όδυμου τον άντλαλο, όσο βλέπω των άστρων τά δολοφονικά μάτια. 'Ω έρημο σπίτι του 'Αδη και της Περσεφόνης, ο Έρμη που παίρνει τις ψυχές, ο Κατάρα κυρά κι' έσείς κόρες του Θεού σεβαστές 'Ερινύες, που βλέπετε όσους πάνε άδικοσφαγμένοι κι' άλλοι ά-

δω τά κρεβάτια τους κλέβουν με δόλο! Τρεχάτε, δώστε βοήθεια, έκδικήστε τό φόνο του φτωχού μου πατέρα και στείλτ' έδω τον 'Ορέστη μου, γιατί μοναχή πιά δέν μπορώ να βασταζω του καύμού μου τό βάρος...

— 'Ω, κόρη, μητέρας πανάθλια! της ψιθύρισε συμπονώντας την ή φίλη της. 'Ω, 'Ηλέκτρα, γιατί λυώνεις μ' άστεϊρευτο κλάμα; Μή απ' την λίμνη του 'Αδη μπορείς ν' άναστήσης τον πατέρα σου με βόγγους και δάκρυα; Κουράγιο. 'Ο Θεός είναι μεγάλος...

Τίποτα δέν μπορούσε να την παρηγορήσει.

Ήταν σκλάβα στον χειρότερό της εχθρό — την μητέρα της — και στον Αιγίσθο, τό φονιά του πατέρα της. Κι' όταν τον έβλεπε να κάθεται στον ένδοξο θρόνο του 'Αγαμέμνονα, να φορή τά ίδια ρούχα με κείνον και να κάνει σπονδές στο μέρος όπου τον έσφαξαν, και πολύ περισσότερο, όταν έβλεπε τον δολοφόνο στην κλίνη του πατέρα της με την Κλυταιμνήστρα, έκλαιγε, έλυωνε και χτυπιόταν.

Κι' άκουγε τότε τις βρισιές της μητέρας της, που την έδερνε και την ταπεινώνε και της άπηγόρευε να θρηνη τον σκοτωμένο και να έλπίση στην επάνοδο του 'Ορέστη που εφυγάδευσε.

Καθισμένη τώρα επάνω σε μία πέτρα, λίγο πιο πάνω απ' τα άνάκτορα ή 'Ηλέκτρα, άκούει τις φίλες της που της λέν νάχη θάρρος, μά δέν μπορεί να πάψη τό κλάμα της. Μιά άνεξηγητή ταραχή βασάνιζε την ψυχή της και μία προαίσθησις άκαθάρστη την έκανε να τρέμη.

Άλλά ή ίδια ταραχή κι'

ο ίδιος έκνευρισμός τυραννούσε και την Κλυταιμνήστρα, έξ ατίας του όνείρου εκείνου, τη σημασία του όποιου δέν τολμούσε ούτε καν να σκεφθί. 'Ο Αιγίσθος έζησε σ' 'Αργος. Και μη έχοντας να τό είπη σ' εκείνον για να της δώση θάρρος, στριφογύριζε στα δωμάτια, έρεθισμένη, θυωμένη, πιο κακιά από άλλοτε.

Χατέβη κάτω να πάη να προσευχηθί κι' είδε την 'Ηλέκτρα, κι' άφησε τό θυμό της και πάλι να ξεσπάση σ' αυτήν.

— Πάλι έξω, καθώς φαίνεται μου γυροφέρνεις, — της έίπε, — γιατί δέν είν' ο Αιγίσθος έδω που σ' έκλεισε μέσα να μη βγαίνης και θρίζεις τους προστάτες σου. Γώρα που λείπει, δέν σε νοιάζει για μένα...

Και όλοένα θυμώνοντας, άρχισε να καταριέται εκείνον που σκότωσε, μαζί με την 'Ηλέκτρα και τον 'Ορέστη και ν' άπειλή δλους, λέγοντας πως έπρεπε πιά να σφαλίσουν για πάντα κι' εκείνης τό στόμα, της άχάριστης και άσεβαστης κι' ήταν έτοιμη να την κτυπήσει έπειδή της άντιμιλάγε, όταν φάνηκε νάρχεται βιαστικά ένας άγνωστος ξένος.

Στάθηκε ο διαβάτης και τις ρώτησε ποιά ήταν του βασιλιά Αιγίσθου τό σπίτι κι' εκείνες του τόδειξαν. Εί. δε την Κλυταιμνήστρα, έμαθε πως ήταν ή βασίλισσα και της έίπε πως της έφερνε ευχάριστη είδηση και γι' αυτήν και για τον Αιγίσθο από τον Φανωτέα τον Φωκικό, τό σύμμαχό τους στη Δαυλεία. Την είδησι πως πέθαν' ο γυίός τους 'Ορέστης.

Η 'Ηλέκτρα, με γουρλωμένα τά μάτια σ' εκείνο τό φρικτό άκουσμα, στάθηκε και τον κύτταξε έμβρόντητη για μία στιγμή, κι' ύστερα έβαλε άπελπισίας φωνή. Χαρούμενη απ' εναντίας ή Κλυταιμνήστρα, ζήτησε απ' τον άπεσταλμένο να της διηγηθί πως συνέβη ο σωτήριος θάνατος.

— Πήγε κι' αυτός να λάβη μέρος στους Δελφικούς άγώνες, — άπήντησε ο ξένος — κι' όταν άκουσε του κήρυκα τό διαάλλημα, πούλεγε πως θ' άρχιζε τό άγώνισμα ο δρόμος πρώτα, μπήκε στο στίβο, λαμπρό καμάρι, απ' όλους άνώτερο. Έφτασε πρώτος στο τέρμα και πήρε της νίκης τό πάνδημο γέρας, νίκησε σ' όλους τους δρόμους, στο δίαιλο και στο πένταθλο και τ' όνομά του έγινε θρυλικό και πανένδοξο κι' όλοι μιλούσαν για τον άρσίο 'Ορέστη, τον άξιο 'Αργεΐτη.

τό γυίο του 'Αγαμέμνονα πούειχε διοικήσει τό έακουστό στράτευμα της 'Ελλάδος. Μά τίποτα δέν μπορεί να κάνη κανείς, όταν ο θεός του φράξη τό δρόμο κι' όσα δυνάτος κι' αν είναι δέν μπορεί να ξεφύγη. Την άλλη μέρα, όταν με του ήλιου τό θγάλομο έγινε άγώνας με τά γοργόποδα άλογα, μπήκε στη μέση κι' αυτός μ' άλλους άμαξοδρόμους πολλούς. Ένας ήταν 'Αχαιός, άλλος από τη Σπάρτη, δυό Λιβυκοί πούειχαν άμάξια διπλόζυγα ύστερ' απ' αυτούς ο 'Ορέστης πούειχε φοράδες θεσσαλικές. Κι' έκτος ένας Αιτωλός με πουλάρες ξανθές, έβδομος άνδρας από τη Μαγνησία κι' όγδοος μ' άσπρα άλογα ήταν Αινιάνας. 'Ο ένατος απ' την 'Αθήνα κι' άλλος τέλος, με τό δέκατο άρμα, ήταν Βοιωτός. 'Ο κλήρος ώρισε τη θέσι του καθενός. Κι' όταν ή χαλκινή σάλπιγγα έδωσε τό σύνθημα, ριχτήκαν όλοι σε τρελλό δρόμο, τινάζοντας τά λουριά και προτρέποντας τ' άλογα. 'Ολος ο δρόμος γέμισε από τό χτύπο των βροντερών άρμάτων, ή σκόνη πετούσε ψηλά κι' οί άρματοδρόμοι, χτυπώντας τ' άλογα, προσπαθούσαν να ξεπεράση ο ένας τον άλλο, ένω στίς πλατές τους, μαζί και στών τροχών τους γύρους άφρίζαν οί πνοές των άλόγων. Άλλά σε μία

στιγμή τό άρμα του Αινιάνη χτυπήθη μ' άλλο, τοακίστηκε, αναποδογύρισε κι' όλος ο άντρος γέμισε από συντρίμματα άμαξιών. Μείνανε πρώτοι ο 'Αθηναίος και ο 'Ορέστης, που πίστευε πως στο τέλος θάρχότανε πρώτος, αλλά σε μία στιγμή ο δοξασμένος γυίός του 'Αγαμέμνονα χτύπησε σε μία κολώνα ο άξοντας έσπασε, αυτός τυλίχθηκε στα γκέμια και πετάχθη έξω. οί φοράδες πρόγκιξαν και σκορπίσανε δώ κι' εκεί σέρνοντάς τον χάμα και τραβώντας τον στην τρελλή τους φυγάδα. Κι' όταν ο λαός τον είδε πεσμένο να βογγά γοερά έκλαψε τό παλληκάρι πούκανε τόσα κατορθώματα και σερνότανε τώρα στο χάμα — σπαζώντας τό κεφάλι και τό κορμί του — άλλοτε με ύψωμένα τά πόδια κι' άλλοτε κουλουριασμένος στο γύρισμα των χαλινών. Έως ότου τέλος οί άμαξήλατες κράτησαν με κόπο την όρμη των άλόγων και τον τράβηξαν καταματωμένο, έτσι πού μήτε φίλος δέν θα γνώριζε τό άθλιο κορμί του. Άμέσως τον κάψανε στην φωτιά και τη στάχη του την φέρνουν έδω άνθρωποι σταλμένοι απ' τη Φακίδα, για να ταφή στην πατρική του γή.

Η 'Ηλέκτρα άκουγε σαν πεθαμένη. Η Κλυταιμνήστρα που με κόπο έκρυβε τη χαρά της, άνασηκώνον.

τας στον ούρανό τά μάτια της έψιθύρισε με ύποκρισία, πού χάθηκε άμέσως στη χαρα που δέν μπορούσε να κρύψη.

— Φοβερό να γεννιάς παιδιά! μά δέν μπορείς να τά μισηής κι' ός σου κάνουν κακό... Μά σ' ευχαριστώ, ξένη, για τις πιστευτές μαρτυρίες που μου φέρες, ότι πέθανε εκείνος που θλάσθησε απ' την ψυχή μου κι' έφυγε απ' τον κόρφο και την φροντίδα μου να πάη στα ξένα. Κι' από τότε πούφυγε δέν με ξαναείδε μόνο ρίχνοντας σε μένα του πατέρα τό όνο, φοβέριζε τέτοιες συμφορές, ώστε ούτε νύχτα με σκέπαζε ύπνος γλυκύς, ούτε μέρα. Και τώρα — γιατί σήμερα μούφυγε ο φόβος κι' εκείνο κι' αυτής έδω της άνάξιας κόρης που μούηταν πιο μαύρο φίδι και μούρουφούσε τό αίμα — θά περνούμε τώρα ξέγνοιαστες μέρες.

Κι' αφήνοντας την 'Ηλέκτρα στον πόνο και τους λυγμούς της, πήρε τον ξένο και φύγανε, να τον περιποιηθί για την ευχάριστη είδηση.

Έμεινε μονάχη ή 'Ηλέκτρα, κι' άφησε να ξεχυθί ο οπαρσυχμός της ψυχής της για τό χαμό της έλπίδας της, και θρηνώντας άπελπισμένη πήγε να προσευχηθί στον τάφο του πατέρα της. Άλλά όταν γονάτισε είδε μπροστά της, άφημένη εκεί,

μια πλεξούδα μαλλιών υπό-
ξανθων. Τό να προσφέρει
κανείς τα μαλλιά του εις έ-
να νεκρό, ήταν τό μεγαλύ-
τερο δώρο που μπορούσε να
κάνη στον πεθαμένο, τό με-
γαλύτερο και τό ευλαβέ-
στερο. Ποιός πρόσφερε αυ-
τή τη θυσία, και ποιός είχε
και πρόσφερε τέτοια μαλ-
λιά, που ήταν όμοια σαν τά
δικά της;

Σηκώθηκ' έντρομη, γιατί
ξαφνικά μία τρελλή έλπίδα
χάιδεψε την ψυχή της. Είθε
κάτω πατήματα, έσκυψε πά-
λι να τά κυττάξω, τά με-
τρούσε, μονολογούσε, μά
ξανανέφτοντας σ' άπελπισία
άρχισε να θρηνη και πάλι,
όταν ξαφνικά άκουσε πίσω
της θήματα. Σηκώθη άνή-
συχη κι' έτρόμαξε σαν είδε
μπροστά της δυό όμορφους
νέους, μά ξένους και ά-
γνωστους, να την κυτάν
σοδαροί. Τι σκοπό είχαν αυ-
τοί π' άκουσαν τι έλεγε, κι'
είδαν τι έκανε; Ποιός τούς
είχε σταλμένους; Την καθή-
συχασαν, λέγοντάς της πως
δέν ήταν κακούργοι, άλλ'
άπεσταλμένοι άπ' την Φωκί-
δα να φέρουν τη στάχτη του
σκοτωμένου Όρέστη, και ή
άπελπισμένη βασιλοπούλα
παίρνοντας και σφιγγοντας
στην άγκαλιά της την νε-
κρική όδρια, πούφερναν οι
άγνωστοι, άρχισε να θρηνη
γοερά για τό χαμό του Ό-
ρέστη της.

— "Ω, μοναχό ένθύμιο της
ψυχής του πιδό αγαπημένου
μου Όρέστη! βαρυσσέναι-
ξε, ένθ' τρέχαν ποτάμι τά
δάκρυα. Μ' άλλες έλπίδες
τόν έστειλαν τότε μακριά
κι' άλλοιώς τόν ξαναβλέπω
τώρα. Μακριά άπ' τό σπι-
τι, έξόριστος σε έένο χώμα
όθλια πήγες, μακριά άπ'
την άδελφή σου. Κι' ούτε μέ
στοργικά χέρια σ' έλουσα ή
δολία ούτε σε στόλισα, μηδ'
άπ' την άγρια φλόγα σου
σήκωσα τό άχαρό θάρος
παρά ξένα σε φρόντισαν χέ-
ρια και μεθόθες, δυστυχί-
αμένη έγώ, μία χούφτα μέ-
σα σε χάλκινο βάζο. Άλ-
λοίμονό μου της δολίας, ά-
νόφελα πάν' οι παλιές μου
φροντίδες για σένα, που δέν
είχες χάδια μητέρας παρά
τά δικά μου μονάχα... κι' έ-
παίξες μαζί μου και μέ φώ-
νάδες πάντα. Μά σήμερα
αβύσθησαν όλα, Πάει, πέθα-
νε ή πατέρα· με σένα έσβυ-
σα κι' έγώ· πώς και σύ πε-
θαμένος, οι έχθροί μας γε-
λάνε. Τρελλάθηκέ άπ' τη χα-
ρά της ή κακιά μάνα μας,
που κρυφά της μηνύματα
μυστέλνες πως θάρχοσαν
σκληρός, τιμωρός. Μ' αντί
για σέ ήρθε ή στάχτη σου!
Αχ, άλλοίμονοι! Ό τριτά-
θλιο κορμάκι, ή δυστυχία
μου, με ρήμαξες, άδελφέ
μου καλέ! Δέξου με τώρα

στον τάφο, νάμεινι τουλάχι-
στο συντροφιά σου εκεί...

Σπαρταρούσε και πόναι-
γε, τά θερμά δάκρυά της
κυλούσαν γοργά, θαθείς
στεναγμοί συντάραζαν τό
στήθος της.

— Θνητοό πατέρα είσαι
κόρη, Ηλέκτρα μου! της
ψιθύρισε ή φιλενάδα της.
Σκέψου' θνητός ήταν κι' ή
Όρέστης. Μην πέφτης σε
τέτοιο κλάμα... Ποιός άπό
μάς θά μείνη άθάνατος;

Οι δυό ξένοι τή άκούσαν
συγκινημένοι θαθεία. Ό έ-
νας, κατακίτρινος, έψιθύρι-
σε:

— "Ωχ, τι να πώ; Δέν ξέ-
ρω πώς να μιλήσω μά ούτε
μπορώ να κρατήσω τη
γλώσσα μου...

Εκπληκτική ή Ηλέκτρα
τόν ρώτησε:

— Τι πόνο πήρες; τι έπα-
θες ξένο κι' έτοι μιλάς;

— Η ξακουστή σου όμορ-
φία της Ηλέκτρας, αυτή
'ναι;

— Αυτή 'ναι... σε τέτοια
χάλια.

— "Ω, άλλοίμονό μου, τι
μαύρη συμφορά βλέπω
μπροστά μου; Θεέ μου!
Πώς άντέχω; Δός μου τη
θήκη αυτή... Και μη στενά-
ζης...

Θέλησε να της πάρη τη
στάχτη κι' εκείνη την έσφι-
ξε περισσότερο στην άγκα-
λιά της μη θέλοντας νά την
δώση. Μά κείνος μη κρα-
τώντας πιά την συγκινησί-
του, ένθ' τά μάτια του πλημ-
μύριζαν δάκρυα κι' ή φω-
νή του πνιγότανε στους λυ-
γμούς, της είπεν ότι αυτός
ήταν ή Όρέστης κι' έδειξε
τό δακτυλίδι του πατέρα
του...

— "Ω φως γλυκό μου! ξε-
φάνισε ή νέα μ' όρθάνοικτα
τά δακρυσμένα της μάτια,
αναγνωρίζοντας τώρα τόν
άδελφό της. "Ηρθες λαλιά
μου! Στά χέρια σ' έχω;

Επese στην άγκαλιά του
και τόν έσφιγγε, και τόν έ-
πνιγε με φιλία, παραληρού-
σε, καλούσε τόν "όσομο νή
Ιδί τόν Όρέστη της που πέ-
θανε ψεύτικα κι' άναστήθη-
κε ψεύτικα.

— "Ω, σύ, του πατρικού
σπιτιού γλυκύτατη έγνοια,
— Ελεγε — ή άσθεστη έλπί-
δα της σωτηρίας μας! "Ω
πως γλυκό μου! "Ω μόνο
έσύ σωτήρα του σπιτιού του
Αγαμέμνονα. "Ω, γλυκό
μου περπάτημα που σ' έφε-
ρε δώ, τόσην ώρα ήσουν οι-
μά μου και δέν μου τόλε-
γες;

Τόν έσφιγγε όλοένα και
τόν φιλούσε και ξεφάνιζε
σαν νά ήταν σε μία έρημιά
και χρειάσθηκε να της τό
θυμήσουν πως έπρεπε να
μείνη μυστικός ή έρχομός
του και να μη μάθουν τίπο-
τα, οι ένοχοι του σκοτωμού
του πατέρα της.

Επνιξε τη χαρά της με

κόπο και συμφώνησαν να
γυρίση σ' άνάκτορα για να
τόν βοηθήση στο έκδικητικό
έργο του. Ό γέρος πούειχε
έρθει λίγο πριν άναγγέλ-
οντας τό θάνατο του Όρέ-
στη, ήταν ή πιστός παιδα-
γωγός του πούειχε διηγηθή
μία ιστορία άληθινή έκτός
άπ' τό σημείο εκείνο ότι έ-
πese χάμα και κομματιάσθη
τάχα ή γυνίς του Αγαμέ-
μνονα, ένθ' ή σκοτώμενος ή-
ταν ή γενναίος Αθηναίος ή
συναγωνιστής του. Νικητής
ή Όρέστης σ' όλα τ' άγω-
νίσματα, υπέρηφανος και
μ' άκράτητο θάρρος, ήλθε
κρυφά στίς Μυκήνες, κι' ή
παιδαγωγός του, μπασμέ-
νος εκείνη τη στιγμή σ' ή-
νάκτορα, περίμενε τούς δυό
φίλους για την έκδίκηση.

Εφυγε ή Ηλέκτρα κι' ή
Όρέστης, με τόν Πηλάδη
τόν αγαπημένο του φίλο, πε-
ρίμεναν τόν Αίγισθο να γυ-
ρίση άπ' τ' Αργος και τόν
σκοτώσαν κοντά στον τάφο
του Αγαμέμνονα, εκεί όπου
κοιτώταν τό ένδοξο θύμα
του.

Επειτα μπήκαν σ' άνά-
κτορα.

Τρομαγμένη ή Κλυται-
μνήστρα γονάτισε στά πό-
δια του κυνηγημένου παι-
διού της, ικετεύοντας τη
συγγνώμη του και μία σι-
γμή ή Όρέστης φάνη να λυ-
γίζεται στο μητρικό σπαρα-

γμό, πούκανε την τρυφερή
καρδιά του να δονηθή άπό
όικτο.

Άλλά θυμήθηκε τόν όρκο
του και την κακουργία της,
θυμήθηκε τόν άδικοσκοτώ-
μένο πατέρα και τά βασα-
νιστήρια της Ηλέκτρας του
και κλείνοντας τά μάτια,
της έδωσε, μ' ένα κτύπημα,
άθασάνιστο θάνατο.

Οι δυό τύραννοι, μαζί
σκοτωμένοι, όπως είχαν
συμφωνήσει να σκοτώσουν
τόν Αγαμέμνονα και να πε-
θάνουν μαζί, τάφηκαν μαζί.

Η Ηλέκτρα παντρεύθηκε
τόν Πηλάδη, κι' ή Όρέστης,
θλιμμένος μ' όλον τό θρίαι-
βο, για τη μοίρα που του-
λαχε να σκοτώση τη μάνα
του, και ταραγμένος ακόμα
για κείνο που έκανε, έφυγε
να πάη να προσευχηθή στο
Μαντείο, ένθ' οι Μυκηναίοι,
γιορτάζοντας άπ' την άπο-
λύτρωσί τους άπ' τόν τυ-
ραννικό ζυγό του Αίγισθου,
ρίχνονταν σ' όλονύκτιες
σπονδές και γιορτές.

Η Ηλέκτρα, αγαπημένη
του Πυλάδη γυναίκα κι' εύ-
τυχισμένη βασίλισσα, τρα-
γουδάει τώρα τό λυτρωμό
της, χαρούμενη για τό γυ-
ρισμό του λατρευτού της
Όρέστη, που έξεδικήθηκε
τόν άδικοσκοτωμένο πατέ-
ρα της...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΓΙΣΕΙΣ

— Μιά ιδέα, κύριε πλοίαρχε. Άντί να προ-
σεγγίσουμε σ' αυτό τό λιμάνι, που δέν έχομε
καμμία δουλειά να κάνουμε, δέν προσεγγίζο-
με σ' αυτή τη μικρούλα έκεί...

Δ. ΨΑΘΑ

Βίος και Πτωχικότητα
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥΣ

ΤΟ ΑΠΡΟΠΤΟ

ΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ. Χα-
λασμός. Θύελλα σω-
στή, που άπειλούσε
να παρασύρη τά θεμέλια
του οίκου της κυρίας Σου-
σούς. Τό κακό έξέσπασε
ένα θράδυ που ή Παναγι-
ωτάκης, ήλθε στο σπίτι του
συννεφιασμένος, θλοσυ-
ρός και άμίλητος.

— Παναγιώτη!...
— Μμμ.
— Τι έχεις;
— Μμμ...;
— Τι έπαθες;
— Άστα να πάν στο δι-
άβολο, γυναίκα! Με παίρ-
νουν στρατιώτη...
— Στρατιώτη;
— Ναι, ντέ!
— Όστε συνταγματάρ-
χη δέν σε παίρνουν παρά
ντίπ κατά ντίπ στρατιώ-
της! Αυτό δέν θά γίνη πο-
τές!
— Μακάρι να μη γινό-
ταν.

Δέν θά γίνη, Παναγι-
ώτη! Νά πώς να κατατα-
χτής, να υπηρετήσης την
πατρίδα, όχι όμως και στρα-
τιώτης! Ωραίο είναι τού-
το! Νά έχω άντρα στρατι-
ώτη! Αυτό μου μένει! Νά
σου κουρέψουνε τά μαλλιά
με την φιλή, να θάλης και
την άρβύλα και να θγαί-
νω και μαζί σου δέξω, σαν
δουλικό! Έγώ!

Ήταν θυσιζόμενος σε τό-
ση στενοχώρια ή Παναγι-
ώτης, ώστε δέν είχε, όχι
δρεζί, αλλά ούτε και δυ-
νάμεις για καυγά.

— Γυναίκα, άστα αυτά.
— Νάν τ' αφήσω; Δέν
είμαστε καλά! Σαράντα
χρονών άνθρωπος στρατι-
ώτης! Νά μην έχω πρόσω-
πο, δηλαδή, να έμφανι-

στώ στον καλό κόσμο! Λο-
πόν, Παναγιώτη, να πώς
να καταταχτής συνταγμα-
τάρχης, λοχαγός, ταγμα-
τάρχης και έν έσκάτη ά-
νάγκη στρατηγός, μοί-
ραρχος, τέλος πάντων, άλ-
λοιώς δέν έχεις να πώς
πουθενά!

Αναστέναξε ή Παναγι-
ώτης:

— Μά τρελλή είσαι, γυ-
ναίκα:
— Έγώ;
— Γίνονται αυτά που
λές; Ντίπ δέν έχεις ιδέα
δηλαδή, άπό στρατό; Δέν
καταλαβαίνεις τίποτε άπό
κόσμο;

Εμείνετο ή Σουσού:

— Καταλαβαίνω και πυ-
λυκαταλαβαίνω άπό κο-
σμο! Και μακάρι να κα-
ταλάβαινες κι' έσύ, σα-
χλέ! Όρίστε μας! Αυτό
μάς έμενε τώρα! Τι δου-
λειά κάνει ή άντρας σας,
μάντάμ Σουσού; Στρατι-
ώτης! Καί δέν άνοίγει ή
γής για να με καταπιή...

Νά δίνης δεξιώσεις στο σπί-
τι σου, να έρχεται ή κό-
σμος και ή κύριος να είναι
φαντάρος. Ποτές!

Εννοείται ότι ή συζή-
τησις αυτή έπήρε διαστά-
σεις, παρ' όλον ότι ή άτυ-
χη Παναγιωτάκης δέν εί-
χε καμμία όρεξη. Προσα-
θούσε να δώση εξήγησεις,
να της δώση να καταλά-
βη τι άκριβώς συνέβαινε.

— Είμαι άγύμναστος,
γυναίκα.
— Νά κάνης γυμναστική
στο σπίτι!
— Μά δέν είναι γυμνα-
στική. Είναι γυμνάσια.
Θά μάς γυμνάζουν οι ά-
ξιωματικοί.

— Νά έλθουν οι άξιωμα-
τικοί στο σπίτι. Δέν είμα-
στε δας όποιοι κι' όποιοι.
Νά τούς περιποιηθούμε
κιόλας, δόξα σοι ή Θεός,
έχομε τά μέσα! Όρίστε
μας! Νά, έκεί δας στη γω-
νία κάθεται ή κ. μοίραρ-
χος, έξω καλά την κυρία
του, θά πάω να τόν παρα-
καλέσω να σου κάνη ή
άντρας της γυμνάσια στο
σπίτι και με τό άζεμίτων,
που λένε. Τού δίνουμε και
κάτι τις! Πτωχός άνθρω-
πος είναι θά δεχτή μετά
χαράς!

— Όχι πώς δέν καταλά-
βαινε ή Σουσού ότι αυτά
που έλεγε ήταν άνοησίες,
άλλά τέτοια ήταν ή φού-
ρια και ή μανία της, ώστε
δέν έκυβερνούσε πιά τό

μυαλό της:
— Μανδράχαλε!
— Γυναίκα, ή' άρχαχτού-
μει!

— Σαχλέ! Πού πήγες
και έδηλώθηκες μικρός,
δέν ντρέπσαι... Ποτές!
Δέν θά γίνη ούδέποτες αυ-
τό. Κι' άν πώς φαντάρος,
θά χωρίσουμε.

Τά πράγματα είχαν φθά-
σει στο άπροχώρητον. Η
Σουσού ήταν άνένδοτη.
Συνέθη όμως σε δυό -
τρείς - μέρες να μεσολα-
βήση ένα γεγονός που με-
τέβαλε ριζικώς τις από-
ψεις της Σουσούς. Καθό-
ταν στού Ζώναρς. Καί

πλάι της καθόταν τρείς νε-
αρώτατες και νόστιμες κυ-
ρίες του «καλού κόσμου».
Όπως συνήθιζε ή Σουσού,
έτέντωνε τ' ατί της να
πάρη καμμία κουβέντα.

Κι' άκουσε όλόκληρη
συνδιάλεξι που την ένδιέ-
φερε άπολύτως.

— Όστε πάει και ή Ντι-
νής.

— Τι να κάνη, μά σερί!
Κι' είναι τόσο κακομαθη-
μένος ή καυμένος. Νά σου
πώ όμως την αλήθεια, κα-
τά θάθος είμαι και λιγάκι
ευχαριστημένη. Θά έχωμε
για λίγο καιρό συζυγικές
θακάνες...

— Α, βουί!
— Καί ή Ριρής;
— Είναι τού 28;
— Παρουσιάσθηκε;
— Νό, Ντεμáιν. Αχ, ή-
σο τό σκεπτομαι πώς θά-
ναι με τά στρατιωτικά,
χάρμα! Πάει και ή Τοτός,
τό χρυσό μου, τού λέ-
μόντι! Είναι τόσο σίκ σή-
μερα αυτό...

— Ε, θέβαινα.
— Τρέξ άν όδγκ, τό στρυ-
τιωτικό. Όλα τά παιδιά
του κόσμου θά ντυθούν.
Σε σερά τρέξ - έπατάν!
Όποια κυρία να ρωτή-
σω, ή άντρας της έτοιμά-
ζεται να ντυθή. Θά έχωμε
θακάνες!

— Βακάνες;
— Βουί, σέρ άμί! Δέν εί-
ναι οι ωραιότερες συζυγι-
κές θακάνες αυτές; Νά σου
πώ, Έλέν, τό πήρα πολύ ά-
κέρ τό πράγμα στην άρ-
χή. Άλλά άφού τό μέτρο
είναι γενικό, έπήρε την
μορφή μόδας. Όλοι οι
κόμ - ιλ - φώ νέοι θά κα-
ταταχθούν.

Η Σουσού δέν έπερίμε-
νε περισσότερα. Έσηκώ-
θηκε ένθουσιασμένη, κατα-
συγκινημένη, και έχτύπησε

τά παλαμάκια, φωνάζον-
τας άριστοκρατικά:

— Γκαρσοόόν!

— Έσπευσε τό γκαρσόνι.

— Τί σου χρωστώ, πτω-
χέ άνθρωπε;

— Έξη δραχμές.

— Περικαλώ.

Επλήρωσε κι' έσπευσε
τρέχάλα στο σπίτι. Τό
θράδυ που ήλθε ή Πανα-
γιώτης, κατσουφιασμένος,
όπως όλες εκείνες τις ή-
μέρες, τόν υπεδέχθη ή
Σουσού με χαμόγελο:

— Παναγιώτη!

— Τι θές πάλι;

— Δέν κατετάχτηκες ά-
κόμη;

— Για κάτσε να δούμε,
γυναίκα. Βρήκα έναν πε-
λάτη μου άξιωματικό και
ρώτησα άν μπορεί να γί-
νη τίποτε. Μπορεί και να
άπαλλαγώ.

Η Σουσού έγινε κατα-
κόκκινη:

— Νά άπαλλαχτής;

— Ναι, ντέ!

— Και γιατί;

— Νά, γιατί κουτσάινω
λιγάκι και μπορεί να με
βγάλουν βοηθητικό ή να
με άπαλλάξουν.

— Νέν είσαι καλά, Πα-
ναγιώτη! Θά πώς! Ά-
κούς; Θά πώς εξαπαντός,
θά ντυθής! Καί άν τυχόν
και άπαλλαχτής, σαχλέ,
θά σου κλείσω την πόρτα
και δέν θά σ' αφήσω να
μής μέσα! Όρίστε μας.
Τέτοια ευκαιρία σοό πά-
ρουσιάζεται ν' ανακατεу-
της κι' έσύ με τόν καλό
κόσμο και να την κλωτση-
σης! Άλλοίμονό σου, κα-
κομοίρη!

Ο Παναγιώτης άπό και-
ρο είχε πεισθή πώς ή γυ-
ναίκα του δέν ήταν άπο-
λύτως στα καλά της και
δέν μίλησε. Την επομένη
έσπευσε στο Σύνταγμα.
Και ή Σουσού γεμάτη ύ-
περηφάνεια διηγείτο στίς
φροντισσες:

— Ο Παναγιώτης πάει
θακάνες!

— Πού πάει;

— Βακάνες, καλέ! Τρέξ-
άν - όδγκ! Ένεκα που εί-
ναι άγύμναστος, όλος ή
καλός κόσμος, τόν εφώνά-
ξαν κι' αυτόν. Πατάν! Πα-
τάν! Όλους τούς καθώς
πρέπει κυρίους εφώνάξα-
νε. Τό πήρα πολύ ά - κέρ,
τού - λέ - μόντ. Τού - λέ -
μόντ άγύμναστος. Λά κα-
ραθάν, λά παραθάν, πα-
τάν - πατατάν!...

Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΑ μέλη της πολεμικής αποστολής του Κρόνου, με επί κεφαλής τον ίδιο Πολεμάρχη Σινώρ, με τα μάτια ορθώνοντα από κατάπληξι και δέος μαζι, παρακολουθούσαν, από ώρες τώρα, την ατέλειωτη σειρά επιδείξεων, που περιλαμβάνοντο στα μεγάλα συνδυασμένα γυμνάσια, ξηράς, θαλάσσης και αέρος, των πολεμικών δυνάμεων του Ποσειδώνος.

Ήξεραν, βέβαια, την πολεμική ανωτερότητα των Ποσειδωνίων και είχαν ακούσει για τις καταπληκτικές των πολεμικές εφευρέσεις. Ποτέ όμως δεν μπορούσαν να φανταστούν αυτά που έβλεπαν τώρα να εκτυλίσσονται μπροστά τους.

Καθισμένοι αναπαυτικά μέσα στην ειδική σφαιροβολίδα, που έθεσε στην διάθεσή τους ο "Αρχων Πολεμάρχης του Ποσειδώνος Καρίν, οι αντιπρόσωποι των πολεμικών δυνάμεων του Κρόνου, δεν έχαναν την παραμικρότερη λεπτομέρεια του μεγαλόπρεπου όσο και ανατριχιαστικού θεάματος που παρουσιάζαν τα συνδυασμένα εκείνα γυμνάσια.

Κι' ενώ η ειδική σφαιροβολίδα, εφωδιασμένη με τα τελευταία τηλεοπτικοακουστικά μηχανήματα, πλανιόταν σιγανά επάνω από τον έκτεταμένο χώρο των ασκήσεων, οι έμπιστοι ξένοι επιβάτες της εθαύμαζαν εκείνους που τους φιλοξενούσαν.

"Ορθοί, στην άλλη πλευρά της ειδικής σφαιροβολίδας, οι ξεναγοί της αποστολής του Κρόνου, με το χαμόγελο της ικανοποίησης στα σαρκώδη χείλη τους, έδιναν πρόθυμα τις πληροφορίες που τους ζητούσαν.

— Καί η θόμβια εκείνη; ρώτησε ξαφνικά ο Πολεμάρχης Σινώρ, την οδηγό της σφαιροβολίδας, δείχνοντάς της μια θόμβια που είχε ριφθεί στο κενόν από μιαν έλικοβολίδα και που τώρα έλιωσάνταν σαν κάποιος να την διψύθωνε. Πώς εκτελεί μόνη της τους έλιγμους αυτούς;

"Η οδηγός, μια όμορφη, μέσληκτικό παράστημα κοπέλλα, εκάλεσε μ' ένα χαμόγελο τον έμπιστο ξένο κοντά της και του είπε σιγανά:

— Το τηλεοπτικό σας μηχανήμα δεν σας βοηθεί να διακρίνετε καθαρά. Κυττάξτε μέσα από το αντανάκλαστικό αυτό τρίγωνο την θόμβια που σάς ενδιαφέρει και γρήγορα, πριν... πάυση πιά να είναι θόμβια!

Τούδειξε με το χέρι της ένα γυα-

λιστερό τρίγωνο που βρισκόταν δίπλα στο μηχανήμα ακτινορρυθμισέως και εκείνος έσκυψε επάνω σ' αυτό...

Μιά ξαφνική ωχρότης απλώθηκε επάνω στο πρόσωπό του που συσπάσθηκε σε θαυμάσιες ρυτίδες, ενώ η οδηγός, που εξακολουθούσε πάντοτε να διατηρή το χαμόγελό της, τον ακουσε να ψιθυρίζει:

— Είναι δυνατόν!... Μά είναι δυνατόν!...

"Ενας συρυστικός ήχος ακούστηκε ξαφνικά και εύθως άμέσως ακολούθησε η θαυμάσια φωνή του κυβερνήτου της ειδικής σφαιροβολίδας, που έλεγε:

— Καλυφθήτε, παρακαλώ, με ακτινοβολική μάσκα Z - X και σταθίτε ακίνητοι στις θέσεις σας!

Δέν είχαν καλά - καλά προλάβει να φορέσουν τις λαστιχογυάλινες εκείνες ειδικές μάσκες, που τις είχαν πρόχειρα κρεμασμένες στις ζώνες της φόρμας τους, οι επιβάτες της σφαιροβολίδας και ένα αδιαπέραστο σύννεφο, που τους περιέβαλλε, τους έκαμε να μη μπορούν να διακρίνουν σχεδόν ο ένας τον άλλον. Το μόνο που έβλεπαν ήταν κάτι άργυροχρυσές σαν φλόγινες, γλώσσες που ξέφευγαν από τα πλευρά της σφαιροβολίδας αφήνοντας έναν διαπεραστικό οξύ ήχο...

— Κι' αυτό; ρώτησε ο Πολεμάρχης Σινώρ, ένας από τους ξεναγούς που διέκρινε εκεί κοντά του.

— Είναι η "ομίχλη του θανάτου", Πολεμάρχα, απήντησε εκείνος, χωρίς να κουνηθεί από τη θέσι του.

— Δηλαδή; Έκανε ο Σινώρ, με φωνή που έδειχνε την έντοψη που του προξένισε η ονομασία που ακουσε.

— Κανένας ζωικός οργανισμός δεν μπορεί ν' ανθέρη, ούτε στιγμή, μέσα στην έκτασι που απλώνεται η ομίχλη αυτή. Μά ούτε και κανένα είδος μηχανής μπορεί να λειτουργήσει, όλα νεκρούνται, απήντησε ο ξεναγός δίνοντας έναν θριαμβευτικό τόνο στη φωνή του.

— Κι'... έμεις; έτραυλισε ο Σινώρ.

— ...Πώς ζούμε, θέλετε να πείτε; Μάς προστατεύουν οι γυαλινομετάλλινες μάσκες μας Z - X, που είναι έμβωτισμένες μέσα σε διάλυσι φυτοπύσσας και οι άργυροχρυσές φλόγινες γλώσσες που εκτοξεύει η σφαιροβολίδα μας, οι οποίες έχουν την Ι. δύστητα να διαλύουν την επίδραση του Ποσειδωνοειδίου.

— Ποιανού, είπατε;

— Μά συγχωρείται, χαμογέλασε

ξεναγός, λησμόνησα πώς ίσως να μην ξέρατε το νέο αυτό άρριο που ανεκαλύφθη τελευταίως από έναν συνάδελφόν μας.

— Καί οι ιδιότητές του;

— Επιτρέψτε μου, Πολεμάρχα, να μη σάς τις ανακοινώσω εγώ. Ο "Αρχων Καρίν θα ευχαριστηθεί να σάς εκθέσει ο ίδιος τις ιδιότητες του Ποσειδωνοειδίου...

"Ενας απότομος έλιγμος της σφαιροβολίδας έκαμε τους επιβάτες της να πιαστούν από διάφορα έξαρτήματα, τη στιγμή ακριβώς που η ομίχλη του θανάτου είχε διαλυθεί πιά και το γαλάζιο άπειρο απλωνόταν μπροστά τους. Σ' ένα νεύμα του κυβερνήτου, έβγαλαν όλοι τις μάσκες τους.

Τώρα όμως κανένα άλλο από τα άπειράριθμα διαφοροδοχημα ιπτάμενα μηχανήματα, που κατέκλυζαν πιά πριν το άπειρο, δεν φαινόταν στον ορίζοντα. Μά ούτε κανένα από εκείνα τα παράδοξα πλοία, που αλάκωναν από κάτω τη θάλασσα, διακρίνονταν πουθενά. Κι' ωστόσο ο θόμβος των μηχανών των πηκτικών μηχανημάτων άκουγόταν ένα γύρω τους.

Και η νεαρά πιλότος της σφαιροβολίδας, που διέκρινε τη νέα κατάπληξι των πολεμικών αντιπροσώπων του Κρόνου, πλησίασε τον άρχηγό τους χαμογελαστή, λέγοντας:

— Η θόμβια, ή καλύτερα ο άνθρωπος - θόμβια, που διεκρίνατε μέσα από το αντανάκλαστικό τρίγωνο, ήταν εκείνος που έπροκάλεσε την ομίχλη του θανάτου καθώς έκαμε τη θόμβια του να έκραγι στο κενό.

— Κι' εκείνος που τον διέκρινε ξαπλωμένο μέσα στη θόμβια, τι απέγινε;

— Ω, εκείνος! Εκείνος με την ίδια πίεσι του έκρηκτικού κουμπιού πετιόταν κιόλα προς τα επάνω και πετούσε προς άλλην κατεύθυνση...

— Μιά ακόμη ερώτησι, έκαμε ο Πολεμάρχης Σινώρ: πώς τώρα δεν διακρίνομε τίποτε, ενώ ακούμε καλά ότι τα έλικοβολιδοπλάνα σας πετούν ένα - γύρω μας και ίσως ίσως και τα πλοία σας να θρίσκωνται στη θάλασσα και μείς τη βλέπομε άδειαν...

— Και βρίσκονται, πράγματι, Πολεμάρχα, αλλά το πώς δεν τα διακρίνετε έσείς, είναι το μόνο μυστικό, το μεγάλο μας μυστικό, που δεν μπορεί να μάθη ένας μη κάτοικος του πλανήτη του Ποσειδώνος, απήντησε η νεαρά πιλότος και διευθύνθηκε στη θέσι της.

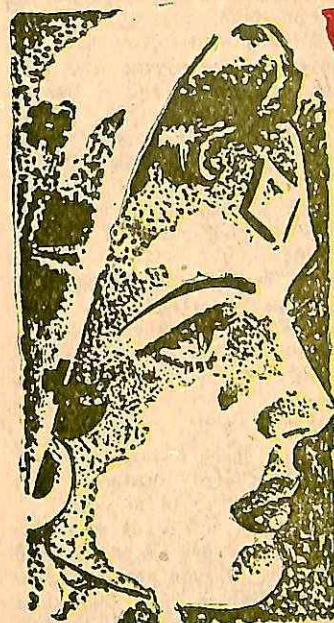
ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Ο γάμος είναι δεσμός, τον οποίον η έλπίδα στολίζει, ή ευτυχία τον διατηρεί και ή δυστυχία τον δυναμώνει.

★ Όσο περισσότερο ζητεί κανείς να προσδώση αξία στον έαυτό του, τόσο περισσότερο χάνει απ' αυτήν.

★ Ο καλύτερος έπαινος είναι εκείνος που βγαίνει από τα χείλη ανθρώπων.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο θοσκός Άμωρ είχε ζητήσει σε γάμο την όμορφη Σουλαμίτιδα, αλλά τ' άσέφια της που την μισούσαν αρνήθηκαν να του τηνδώσουν και την πούλησαν σε Αιγυπτίους εμπόρους. Η νέα, έπειτα από πολλές περιπέτειες έφθασε τέλος στα ανάκτορα του Σολομώντος, ο οποίος, από την πρώτη στιγμή που την είδε, ένοιωσε ένα φλογερό πάθος γι' αυτήν. Μη μπορώντας όμως να καταικήσει την αγάπη της προς τον Άμωρ, άποφασίζει στο τέλος να την κάνει γυναίκα του και έτσι σίλισα της 'Ιουδαίας. Άλλά την παραμονή του γάμου ο Άμωρ κατορθώνει να μη κρυφά μέσα στον γυναικωνίτη και φεύγει μαζί με την Σουλαμίτιδα. Στην εισόδο της πόλεως, οι φρουροί συλλαμβάνουν τη νέα και τη φέρνουν έμπρός στον Σολομώντα. Όλοι ζητούν το θάνατό της. Εν τώ μεταξύ ή ώρα που έχει ορισθή για το γάμο έχει περάσει και ο λαός άνυπομονε έξω στις πλατείες και τους δρόμους. Η Σουλαμίτις ύπεθυμίζει τότε στον Σολομώντα τον έρωτα της Βελισσάς και του λέγει ότι ή μόνη λογική λύσις είναι να μην άναβληθή ο γάμος, αλλά να γίνη την ίδια στιγμή και στη θέσι της ο θάνατός, να πάρη ως σύζυγο την κόρη του άρχοντος της Παθούρης).

14ον

—Τί κρίμα! Καί είσαι τόσο ώραία, όμορφη, έψιθύρισε ο Σολομών. Άλλοίμονο, δεν σε είχα προσέξει ποτέ ως τώρα και κανείς δεν μου μίλησε για σένα εκτός από τη Σουλαμίτιδα...

Η Βελισσά δεν βρήκε τίποτα ν' απαντήσει.

"Ενας λυγρός εφούσκωσε το στήθος της και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν άφθονα από τα μάτια της.

Ο Σολομών έστρώθηκε από τη θέσι του και με άργο βήμα έπροχώρησε κοντά της.

—Ω, καλή μου... είπε, στηρίζοντάς την με τα χέρια του.

Η Βελισσά είχε τώρα άκουμπήσει το κεφάλι της επάνω στον τράχηλό του κι' έβρεχε το στήθος του με δάκρυα.

Ήταν τόσο όμορφη στη στάσι αυτή κι' ή συγκίνησίς της ήταν τόσο μεγάλη και τόσο έλλεικρηνή, που ο Σολομών ένοιωσε μια ξαφνική συμπάθεια προς αυτή τη νέα.

Πραγματικά, είχε δικη ή Σουλαμίτις, όταν του έξημυνόσε την όμορφιά και όταν του περιέγραφε την αγάπη της.

Η Βελισσά ήταν ένα λουλούδι μέσα στον κήπο του, που δεν το είχε προσέξει ως εκείνη τη στιγμή.

Κι' ήταν ακόμη βέβαιος ότι τον αγαπούσε.

Μπορούσε ν' άφήση έλεύθερη την καρ-

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Η ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

Άσμα άσμάτων ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΟΝΤΟΣ

δια του στην αγάπη, χωρίς το φόβο ότι θα ήταν δυνατόν να περιφρονηθή.
Ένα ρίγος συγκίνσεως και πόθου διέτρεξε το σώμα του Σολομώντος.
Και τότε, σκύβοντας άργά, έφίλησε τη νέα στο μέτωπο.

...
Η Σουλαμίτις παρακολουθούσε με δχι λιγώτερη συγκίνησι το θέαμα.

Κι' ένοιωσε μια ικανοποίησι συγχρόνως, γιατί το αποτέλεσμα αυτό ήταν έργο των χεριών της.

Η λύσις αυτή δεν έσωζε άπλώς την κατάσταση. Αποτελούσε συγχρόνως μια παρηγοριά για την πονεμένη ψυχή του Σολομώντος.

Η Σουλαμίτις δεν είχε αγαπήσει ποτέ τον βασιλέα της 'Ιουδαίας.

Υπήρξαν μάλιστα στιγμές στο παρελθόν που είχε νοιώσει ένα δυνατό μίσος νι' αυτόν.

Μήπως δεν ήταν εκείνος που την είχε στερήσει από την ευτυχία της;

Μήπως δεν την είχε κάνει δυστυχισμένη και δεν είχε σκορπίσει την άεελπισία και τη λύπη μέσα στην ψυχή της;

Άλλά στο τέλος είχε νικήση από την φλόγα και τη δύναμι του πάθους του.

Η Σουλαμίτις, κρινόντάς τον με το μέτρο της δικής της αγάπης, τον είχε συγχωρήσει για το κακό που της είχε κάνει.

Την είχε αγαπήσει πραγματικά κι' ήταν κι' αυτός δυστυχής, αφού δεν εύρισκε καμιά άνταπόκρισι στην αγάπη του.

Άλλά τώρα ή Βελισσά θά τον έκανε γρήγορα να λησμονήσει και θά ξανάφερνε πάλι την ήρεμία μέσα στην ψυχή του.

Η Σουλαμίτις εκτόπησε τα χέρια με χαρά.

Και, τρέχοντας έξω, έφώναζε προς τους συγκεντρωμένους πύλικούς, που έπεριμέναν με άνυπομονή.

—Ο βασιλεύς της 'Ιουδαίας είναι εν-

Ο Άμωρ έωρμησε επάνω στο φορείο, ύψώνοντας το άπλωμένο χέρι του.

τυχημένος τώρα, ὡς ἀρχόντες τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ κύριός μου ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν του καὶ σύμφωνα με τὴν ἀπόφασί του, ἡ Βελισσά, ἡ κόρη τοῦ ἀρχόντος τῆς Παρθίας, θὰ γίνῃ σύζυγός του καὶ βασίλισσα. Ἐγὼ δὲν ἤμουν ἄξια γὰρ τὴν τιμὴ αὐτῆς... Ὑμνήστε τὸν βασιλέα καὶ τὴν νέα βασίλισσά σας, ὡς ἀρχόντες τῆς Ἱερουσαλήμ.

Οἱ αὐλικοὶ ἐπροχώρησαν διστακτικοὶ καὶ ἔφθασαν ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ δωματίου.

Εἶδαν τότε τὸν Σολομώντα νὰ ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν ἐναγκαλισμὸ τῆς Βελισσάς.

Ἐσηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἐπροχώρησε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦταν τώρα περὶ φανός καὶ μεγαλοπρεπής, ὅπως στίς πρὶ ἐνδοξες ἡμέρες τῆς βασιλείας του καὶ ἡ χαρὰ ἐφώτιζε τὸ γαληνεμένο πρόσωπό του.

Πῶς λοιπὸν εἶχεν ἐπέλθει αὐτῇ ἡ αλφειδία μεταβολή;

Οἱ αὐλικοὶ τὸν ἐκύτταζαν ἐκκληκτικοὶ καὶ περιέμεναν τὰ λόγια του.

Ὁ Σολομὼν ἐμίλησε τότε με φωνὴ ἤρεμῃ καὶ ἀργή:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου, ὡς ἀρχόντες τῆς Ἱερουσαλήμ, εἶπε. Ἡ εὐγενὴς αὐτῆς κόρη θὰ γίνῃ σύζυγός μου καὶ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας. Ὁ γάμος θὰ γίνῃ ἀμέσως χωρὶς καμμιὰ ἀργοπορία. Προσκυνήστε τὴν νέα βασίλισσά σας καὶ προσκαλέστε τὶς γυναῖκες νὰ τῆς φέρουσιν τὸ νυμφικὸν τῆς φόρεμα καὶ νὰ τὴν στολίσουν.

Οἱ αὐλικοὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὶς διαταγὰς του, ἐνῶ οἱ κήρυκες ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλιν τῶν ἀνακτόρων γιὰ νὰ ἀναγγελοῦν στὸ συγκεντρωμένον πλῆθος ὅτι ἡ γαμήλια πομπὴ θὰ ἔδβαινε σὲ λίγο.

Ἡ ἀναγγελία αὐτὴ ἠρέμισε τὰ πλήθη, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ταράσσονται καὶ ν' ἀνησυχοῦν.

Μιὰ πελώρια κραυγὴ ἔβγη ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.

—Δόξα καὶ τιμὴ στὸ βασιλεῖα μας τὸν Σολομὼντα!

—Δόξα καὶ τιμὴ στὴν νέα βασίλισσά μας!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Γιοχανὰν ἐπλησίασε τὸν Σολομὼντα:

—Τί διατάσσει ὁ κύριός μου γιὰ τὴν Σουλαμίτιδα; εἶπεν.

Ὁ Σολομὼν τὸν ἐκύτταξε ἐκκληκτικῶς, σὰν νὰ μὴν ἐπερίμενε καθόλου αὐτῇ τὴν ἐρώτησιν.

Ἐπείπε δέβαια νὰ ληφθῇ μιὰ ἀπόφασις γιὰ τὴν Σουλαμίτιδα. Ἀλλὰ ποιά;

—Θὰ θανατωθῇ ἡ κόρη τοῦ Ναδάβ; ἔλεγε.

Ἐξαναρτίσθη ὁ πιστὸς αὐλικός, ποὺ δὲν εἶχε πάρε καμμιὰ ἀπάντησιν στὴν πρώτη ἐρώτησί του.

—Ὁχι, ἀπάντησε τέλος ὁ Σολομὼν.

—Νὰ τὴν ὀδηγήσω στίς φυλακὰς;

—Οὐτε αὐτό. Νὰ φρουρηθῇ στὸ γυναικονίτιον μου.

Ὁ Γιοχανὰν ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Σουλαμίτιδος καὶ τῆς ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σολομὼντος.

Ἐκείνη ὑπήκουσε ἀμέσως καὶ ἀκολούθησε τὸν αὐλικὸν σ' ἕναν θάλαμον, ποὺ εὐρίσκειτο στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῶν ἀνακτόρων.

Οἱ ἄλλες γυναῖκες, ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά τους, τὴν ἐκύτταζαν ἐκκληκτικῶς, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῇ. Καμμιὰ δὲν ἐτόλμισε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ.

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Εἵκοσι παρθένες τῆς Ἱερουσαλήμ πε-

ριεκύκλωσαν ἀμέσως τὴ Βελισσά καὶ ἄρσαν διστακτικὰ νὰ τὴν ντύνουν.

Τῆς ἔπλυναν τὸ σῶμα με ἀρώματα, τῆς ἐφόρεσαν τὴ βασιλικὴ ἐσθῆτα, ποὺ εἶχε ἐτοιμασθῇ γιὰ τὴν Σουλαμίτιδα καὶ τέλος τὴν ἐστόλισαν με ἄνθη καὶ πολύτιμα κοσμήματα.

Ἡ Βελισσά ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἦταν ἀσύγκριτη ἡ ὁμορφιά τῆς ἐκείνη τῇ στιγμῇ.

Ἡ πομπὴ τοῦ γάμου ἄρχισε τότε νὰ σχηματίζεται ἐξω ἀπὸ τὴν μεγάλη πύλιν τῶν ἀνακτόρων.

Ὁ Σολομὼν καὶ ἡ Βελισσά ἔπθραν θέσι στὸ ὀλόχρυσον φορεῖο, ποὺ τὸ ἐσθῆσαν στὰ χέρια τους δώδεκα νέοι ἀπὸ τὶς εὐγενέστερες οἰκογένειες τῆς Ἱερουσαλήμ.

Κραυγὰς χαρὰς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐχαίρεισαν τὴν ἐμφάνισίν τους.

Οἱ σάλπιγγες ἤχησαν ἐκείνη τὴ στιγμὴν χαρμόσυνα καὶ ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε ἀργὰ διευθυνομένη πρὸς τὸ μεγάλο ναὸ, ὅπου ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ντυμένος τὰ πολυτελῆ ἄμφιά του καὶ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπερίμενε ἀπὸ ὦρα πολλὰ τὴν νεονύμφον.

Καθ' ὅλη τὴν διαδρομὴν, ὅμοιοι ἀπὸ νέας ἔρρανιν τὸ βασιλικὸν φορεῖο με πέταλα ῥόδων καὶ σκορποῦσαν γύρω μεθυστικὰς μυρωδιὰς.

Ἡ πομπὴ εἶχε περάσει τώρα τὴν ἐξωτερικὴν πύλιν τοῦ ναοῦ καὶ διέσχισε τὸν μεγάλο περιβόλὸν του, ὅταν συνέβη κατὰ τὸ ἀπόδοτον.

Ἐνῶς ἀνθρώπων, με ἀλλοιωμένη τὴ μορφήν καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπογνώσεως στὰ μάτια, διέσχισε σὲ μιὰ στιγμὴν τὶς σειρὰς τῶν στρατιωτῶν καὶ ὤρμησε ἐπάνω στὸ βασιλικὸν φορεῖο, με ὑψωμένο τὸ μαχαίρι του.

Ἦταν ὁ Ἀμὼρ.

Ὁ Σολομὼν μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἰδῇ τὴν ἀστρατὴν τοῦ μαχαίριου, γιὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ βοσκὸς εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς φύλακας.

Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴ σύλληψίν του, ὁ Ἀμὼρ δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Γιὰ τὴν τελευταία στιγμὴν, εἶχε ἀντιληφθῇ πῶς ἡ νέα ποὺ ἔστειλε μέσα στὸ βασιλικὸν φορεῖο, πλάϊ στὸν Σολομὼντα, δὲν ἦταν ἡ Σουλαμίτις.

Ἐκείνη ποὺ εἶχε σημασία γι' αὐτὸν ἦταν ὅτι ἡ μέλλουσα σύζυγος τοῦ Σολομὼντος καὶ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας δὲν ἦταν ἡ ἀγαπημένη του.

Γι' αὐτό, μετὰ τὴν πρώτη κίνησίν του, τὸ μαχαίρι ἔμεινε γιὰ μερικὰς στιγμὰς μετέωρον στὰ χέρια του.

Ἐὰν ἡ σύζυγος τοῦ Σολομὼντος δὲν ἦταν ἡ Σουλαμίτις, τότε ποῦ λόγος εἶχε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ;

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἐτάραξε γιὰ μερικὰς στιγμὰς τὴ βασιλικὴν πομπήν.

Τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε ἀντιληφθῇ αὐτὴ τὴν ἀπέπειρα ἐναντίον τοῦ ἡγεμόνος του, χωρὶς δέβαια νὰ ὑποπτεύεται καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐφώναξεν ἀπὸ παντοῦ:

—Θάνατος! Θάνατος!

—Νὰ κρεμασθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν τελετή!

Ἀλλ' ὁ Σολομὼν δὲν θέλησε νὰ δώσῃ μεγαλῦτερη σημασίαν σ' αὐτὸ τὸ γεγονός.

Διέταξε τοὺς φρουροὺς νὰ ὀδηγήσουν τὸν συλληφθέντα στίς φυλακὰς, φροντίζοντας ὥστε νὰ μὴν κακοποιηθῇ ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἐπειτα ἔκαμε ἕνα νεῦμα νὰ συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς πομπῆς πρὸς τὸ ναὸ.

Ἀλγὴ ὦρα ἀργότερα, ὁ Σολομὼν ἐπρόβαλε στὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ, ἔχοντας

πλάϊ του τὴ Βελισσά, ποὺ εἶχε στεφθῇ γυναῖκα του καὶ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας.

Πίσω ἀπὸ τοὺς νεονύμφους ἔστειλε ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, φορῶντας τὴν ὀλόχρυσον μίτρα στὸ κεφάλι καὶ τὸν περιδέραιο με τοὺς δώδεκα πολύτιμους λίθους, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὶς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ, γύρω ἀπὸ τὸν λαὸν του.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνην, ὅλη ἡ ἀνθρωποθάλασσα ποὺ εἶχε καταλάβει τὸν ἐξωτερικὸν περιβόλον τοῦ ναοῦ ἐξέσπασε σὲ μιὰ μνηρῖστομὴν ἰαχή:

—Πολλὰ τὰ ἔτη τῆς βασιλείας σου, μεγάλε καὶ ἐνδοξε βασιλεῖ!

—Δόξα καὶ τιμὴ στὴν νέα μας βασίλισσα! ἐφώναξε τὸ πλῆθος, ἐνῶ ἡ πομπὴ ἐξεκινεῖτο καὶ πάλι γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὰ ἀνάκτορα.

Ἀλλὰ ποιά ἦταν ἡ νέα βασίλισσα;

Κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε ἀκόμη.

Μερικοὶ ψιθυροὶ εἶχαν διατρέξει πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος.

Οἱ ψιθυροὶ αὗτοί, ποὺ ἄλλοι τοὺς ἐπίστευαν, ἐνῶ ἄλλοι δὲν ἔδιναν καμμιὰ προσοχὴν σ' αὐτοὺς, ἔλεγαν πῶς ἡ Σουλαμίτις εἶχαν ἀρνηθῇ νὰ γίνῃ βασίλισσα καὶ εἶχε ριχθῇ γι' αὐτὸ στὴ φυλακὴν, ἐνῶ στὴ θέσιν τῆς εἶχε τοποθετηθῇ μιὰ ἄλλη.

Αὐτὴ τώρα εἶχε στεφθῇ βασίλισσα.

Ἀλλ' ἂν ἡ νέα βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας δὲν ἦταν ἡ ὁμορφὴ κόρη τῆς κοιλάδος τῆς Ναδάβ, ποὺ ὅλοι ἐξυμνοῦσαν τὴν καλλονὴν καὶ τὴν γοητείαν της, ποῖα λοιπὸν μποροῦσε νὰ εἶναι;

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἀπαντήσῃ.

Τὸ ὄνομα τῆς Βελισσάς, τῆς κόρης τοῦ ἰσχυροῦ ἀρχόντος τῆς Παρθίας, ἦταν ἀκόμη ἀγνωστο μετὰ τὸ πλῆθος.

Τὸ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ἐπέρασαν ἀρχετὲς ἡμέρες, χωρὶς νὰ ληφθῇ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καμμιὰ ἀπόφασις γιὰ τὴν Σουλαμίτιδα.

Ὁ Σολομὼν, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς Βελισσάς, τὴν εἶχε σχεδὸν ἐξοχάσει.

Ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεαι τοῦ ἐφαινοντο σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρον, ποὺ εἶχε σκοτίσει τὴν ψυχὴν του καὶ εἶχε σαλέψει τὸ λογικόν του.

Ἐφοβοῦνταν σχεδὸν νὰ γυρῇ πίσω πρὸς τὸ πρόσφατον παρελθόν, ποὺ ἦταν γεμάτον ἀπὸ κακὰς ἀναμνήσεις καὶ ἀπὸ τρομεροὺς ἐφιάλτες.

«Δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν εὐτυχία ἐκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βρῇ», εἶχε γράψει κάποτε στίς παροιμίες του.

Καὶ ὁ σοφὸς βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, ποὺ εἶχε ἐξαπαθῇ τώρα τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς του, ἐφρόντιζε νὰ μὴ σκεπτεται καθόλου τὴν Σουλαμίτιδα.

Στιγμὲς -στιγμὲς ἐνοίετο ἀκόμη μιὰ δυνατὴ λύτῃ καὶ ἕνα ἔοχος διέτρεχε τὸ σῶμα του.

Ἀλλ' ἦταν ἀρκετὸ ἕνα βλέμμα τῆς Βελισσάς, ἕνας λόγος ἀπὸ τὰ χεῖλιά της, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸ κακὸ ὄνειρον ποὺ εἶχε ζήσει.

Ἐπείπε ὁμοῦ, ὥστόσο, νὰ ληφθῇ μιὰ ἀπόφασις, γιὰ τὴν τύχην τῆς Σουλαμίτιδος.

Ὁ Σολομὼν, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, διέταξε τέλος νὰ γίνῃ ἡ δίκη της.

Ἦθελε νὰ χωρίσῃ τὴ δίκην τῆς νέας ἀπὸ τὴ δίκην τοῦ Ἀμὼρ, ποὺ τὸ ἐγκλήμα του ἦταν μεγαλῦτερον καὶ σοβαρώτερον.

Ἀλλ' οἱ κριταί, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ μεγάλο δικαστήριον, εἶχαν ἀντιθετὴ γνώμη.

—Τὸ ἐγκλήμα τῆς Σουλαμίτιδος εἶναι τὸ ἴδιον μετὰ τὸ ἐγκλήμα τοῦ Ἀμὼρ, ἔλεγαν.

Καὶ οἱ δύο εἶχαν στραφῇ ἐναντίον τῆς βασιλείας του καὶ στὸ πρόσωπό του εἶχαν προσβάλει ὁλόκληρον τὸν Ἰουδαϊκὸ λαόν.

Μόνον τὰ μέσα διέφεραν.

Ἡ Σουλαμίτις εἶχε προδώσει τὴν πίστην ποὺ ὥφελε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ ἀνάκτορα τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς ποὺ ἡ βασιλικὴ πορφύρα ἐπρόκειτο ν' ἀπλωθῇ ἐπάνω στοὺς ὤμους της.

Ἐνῶ ὁ Ἀμὼρ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶχε σηκώσει τὸ χεῖρ του, γιὰ νὰ πλῆξῃ τὸν βασιλεῖα μετὰ τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε σ' αὐτό.

Ἦταν κοινὸν λοιπὸν τὸ ἐγκλήμα τους καὶ ἔπρεπε γι' αὐτὸ νὰ δικασθοῦν μαζί.

Ἡ τύχη τοῦ ἐνὸς δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν τύχην τοῦ ἄλλου.

Ὁ Σολομὼν ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ὑποταχθῇ στὴ γνώμην αὐτῶν τῶν κριτῶν, ποὺ ἦσαν οἱ θεματοφύλακες καὶ οἱ ἐρμηνεῖς τοῦ ἰουδαϊκοῦ νόμου. Ἐτοί ἡ δίκη τῶν δύο ἐραστῶν ἀποφασίστηκε νὰ γίνῃ συγχρόνως.

Τὸ δικαστήριον θὰ συνήρχετο σ' ἕνα μικρὸ καὶ σκοτεινὸν θάλαμον, ὅπου ὑπῆρχαν δύο καθίσματα μόνον.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν προωρισμένον γιὰ τὸν βασιλεῖα καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὴν βασίλισσαν.

Πίσω ἀπὸ τὰ δύο καθίσματα ὄπρθε μιὰ στενὸμακρη ἐξέδρα, ἐπάνω στὴν ὁποία ἔπαιρναν θέσιν οἱ κριταί.

Κανένα ἄλλο καθίσμα, κανένα ἄλλο ἔπιλον δὲν ὑπῆρχε σ' ὅλη τὴν αἴθουσαν.

Καὶ οἱ τοῖχοι ἐπίσης ἦσαν ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ εἶχαν ἕνα σκοῦρον χροῖμα.

Οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἐδικάζονταν σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσαν σπανίως ἐβλεπαν τὸ φῶς τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους ἦσαν βαρεὶ καὶ ὁ δῆμιος τοὺς ἐπερίμενε μόλις ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν πόρταν, γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ στὴν ἀγγόνη ἢ γιὰ νὰ τοὺς κόψῃ τὸ κεφάλιν μετὰ τὸν τσεκούρι.

Στὴν αἴθουσαν αὐτὴ ὠδήγησαν ἕνα πρῶτὴ τὴν Σουλαμίτιδα.

Ἡ νέα ἐκύτταξε τοὺς σκοῦρους τοίχους καὶ τὸ πένθιμον περιβάλλον τῆς αἰθούσης καὶ ἐνοίωσε ἕνα ῥίγος νὰ διατρέξῃ τὸ σῶμα της.

Τῆς εἶχαν περὶ ὅτι θὰ τὴν δικάσουν, ἀλλὰ μέσα στὴν αἴθουσαν δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἀκόμη.

Τὰ μάτια της ἔπρεσαν τότε στὰ δύο καθίσματα ποὺ ὑπῆρχαν στὴ μέση.

Ἐκατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἦταν προωρισμένα γιὰ τὸν βασιλεῖα καὶ τὴν βασίλισσαν.

Γιὰ μιὰ στιγμὴν, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸν τῆς ἡ σκέψις πῶς καὶ αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ καθίσῃ στὸ πλευρὸν τοῦ Σολομὼντος, σὰν γυναῖκα του καὶ βασίλισσας τῆς Ἰουδαίας.

Ἀλλ' ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ λύτῃ. Ἦταν τοῦναντίον, περὶ φανὴν γιὰ τὴν μπόρεσε νὰ περάσῃ δίπλα ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τοῦ θρόνου, χωρὶς νὰ θαμπωθῇ ἀπὸ τὴν λάμψιν καὶ τὸ μεγαλεῖόν τους.

Ἐντελῶς πρόθυμα καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸν, εἶχε παραχωρήσει τὴν θέσιν της σὲ μιὰν ἄλλην, ποὺ τὴν ἔκρινε πρὶν ἂν αὐτὴν γιὰ νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Ἰουδαίας.

Τώρα αὐτὴ ἡ ἄλλη θάρχετο νὰ καθίσῃ ἐκεῖ, δίπλα στὸν Σολομὼντα γιὰ νὰ τὴν δικάσῃ.

Ἡ Σουλαμίτις ἔγειρε τὸ κεφάλιν, ἀποφασισμένη νὰ ὑποταχθῇ ὡς τὸ τέλος στὴ μοίρᾳ της.

Ἀλλ' ἡ ὦρα περνοῦσε καὶ κανεὶς δὲν ἐμφανιζόταν. Οἱ φρουροί, ποὺ τὴν εἶχαν ὀδηγήσει ἐκεῖ εἶχαν κλείσει τὴν πόρταν πίσω της καὶ εἶχαν ἀπομακρυνθῇ.

Πόσο λοιπὸν θὰ διαρκοῦσε ἀκόμη τὸ μαρτύριόν της;

Κουρασμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὶς ἀγρυπνίες καὶ τὶς συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐνοίωσε σὲ μιὰ στιγμὴν τὰ γόνατά της νὰ λυγίσουν καὶ τὸ σῶμα της νὰ γέρῃ βαρὺ πρὸς τὸ κάτω.

Ἐγκαταλείφθηκε τότε χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίστασιν στὴν κίνησιν αὐτὴν καὶ σωριάστηκε ἐπάνω στὸ χαλὶ ποὺ βρισκόταν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θρόνον τοῦ βασιλεῖα, γιὰ νὰ παύῃ τὰ πόδια του.

Ἡ σκέψις πῶς αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἦταν κακὸ δὲν ἐπέρασε καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλὸν της. Τί τὴν ἐμέλλε ἄλλωστε;

Τὸ ἐγκλήμα γιὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖτο ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ μιὰ μικρὴ παρανομία ἀκόμη δὲν μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ ἐπιβαρύνῃ πρὶν πολλὴ τὴν θέσιν της.

Ἦξερε, ἄλλως τε, πῶς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς καὶ πῶς ὁ θάνατός τὴν ἐπερίμενε.

Ἡ Σουλαμίτις εἶχε συνήθειαν τότε στὴ σκέψιν αὐτῇ. Ἐκτιμῶσε μάλιστα τὸν θάνατον, ποὺ θάρχετο νὰ τὴν ἀπολυτρώσῃ ἀπὸ τὸ φρικτὸν μαρτύριον τῆς ζωῆς της.

Γιὰ τὴν ἀμφέβαλλε καθόλου ὅτι καὶ ὁ Ἀμὼρ θὰ εἰσέλασε τὴν ἰδίαν τύχην σ' αὐτήν, ἂν δὲν εἶχε ἀκόμη θανατωθῇ.

Ἡ Σουλαμίτις δὲν ἐγνώριζε τὸ κακὸν ἐγκλήματὶς τοῦ, ἀλλ' ἤξερε ὅτι μόνον ὁ θάνατος μποροῦσε νὰ ξεπλύνῃ τὴν προσβολὴν ποὺ εἶχε κάμει στὸ πρόσωπον τοῦ βασιλεῖα, παίρνοντας μέσα ἀπὸ τὸ παλάτι τὸν τὴν γυναῖκα ποὺ προώριζε ὡς σύζυγόν του.

Εἶχε ἀκούσει τὸν Γιοχανὰν νὰ λέῃ στὸν Σολομὼντα ὅτι εἶχε διατάξει νὰ καταδιωχθῇ ὁ Ἀμὼρ καὶ νὰ συλληφθῇ μετὰ κάθε θυσία.

Ἀλλ' ἂν, παρ' ὅλα αὐτὰ κατῴρθωνε νὰ διαφύγῃ, σκεπτόταν ἡ Σουλαμίτις, ὁ ἀγαπημένος της δὲν θὰ ζοῦσε οὔτε στιγμὴν, μόλις ἐμείνανε τὴ θανάτωσί της.

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἔφερε ἕνα μικρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά της.

Ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι ἐνωμένοι στὴ ζωὴν, θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον ἐνωμένοι στὸ θάνατον.

Σιγὰ -σιγὰ, τὰ βλέφαρα τῆς Σουλαμίτιδος ἔγειναν βαρεὰ καὶ οἱ σκέψεις ἐγύριζαν πρὶν ὅπως μέσα στὸ μυαλὸν της, ὡς ποὺ ἔσβυσαν ἐντελῶς. Εἶχε ἀποκοι-

μηθ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙ- ΒΩΤΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Διδακτική αλληλο- γραφία υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Στέλιο,
Θ' άπορρής, σίγουρα, πού παίρνεις
γράμμα μου ύστερα από έναν αιώνα.
Εσύ είχες πάντα τη λεπτότητα να μου
στέλνεις από καιρό σε καιρό καρμιά κά-
τα σου, μα εγώ, με την κλασσική μου ά-
καταστασία, δεν σου έπαινούσα ποτέ μου.
Μα νά, τώρα, πού θα πάρης ένα δρόκι-
λο γράμμα μου. Θ' άπορρής και θα εξίστα-
σαι. Άκόμα, θα τριβής τα μάτια σου σαν
μάθης και τα νέα μου... Άκού τα: Παν-
τρεύομαι! Ένα τέτοιο σημαντικό γεγο-
νός της ζωής μου δεν θα ταίριαζε να το
μάθης άλλος πρην από σένα. Όσο και να
μας χωρίζουν θονά και θάλασσες, όσο
κι' αν δέ βλέπωμάστε ή δεν παίρνομε ό
ένας νέα του άλλου, είσαι πάντα τόσο
κοντά μου, πού τούτη τη στιγμή έχω την
έντύπωσι πώς δεν σου γράφω, μα καθε-
σαι αντίκρυ μου και σου μιλάω.

Φτάνει να μη γελάς μαζί μου. Σε ξε-
ρω τόσο δικό μου, πού είμαι βέβαιος
πώς είσαι πρόθυμος να μου δικαιολογήσης
και τα πιο παράξενα. Άκόμα και το ότι
παντρεύομαι. Έγώ ό παρθένο, ό κλει-
στός, ό μοναχόλικος, ό άπότομος, εγώ
ό γ έ ρ ο ς. Ρίξε μια ματιά στα μαλλιά
σου και άμέσως θαχης μπροστά σου το
δικό μου κεφάλι. Έρωτες, λοιπόν, τώρα,
στών καιρό των γκριζών μαλλιών; Είναι
μια κοπέλλα γλυκειά, πρόσχαρη, καλή.
Βρέθηκε στο δρόμο μου, βρέθηκε εγώ στο
δικό της; δεν ξέρω. Έκείνο πού ξέρω, εί-
ναι ότι σιγά-σιγά, δίχως κι' εγώ να ιδ
καταλάβω, ήρθε κι' έγινε οικοπός της ζω-
ής μου. Έλεγα στην άρχή μήπως ήταν
κανένα καρτίτσιο περαστικό. Νά, πού δεν
είναι. Και τώρα πού σου γράφω, έχω πά-
ρει όλες μου τις αποφάσεις. Έχω κατα-
στρώσει τα σχέδιά μου—σχέδια για μια
ζωή κοντά της. Τα έχωμε πιά μιλήσει ό-
λα ίσα με τις πιο μικρές τους λεπτομέ-
ρειες, ώστε τώρα πού σου γράφω να βρί-
σκεσαι πρό τετελεσμένου γεγονότος.

Σ' άλλο γράμμα μου θα τα πούμε πιο
καλά. Για σήμερα σ' αφήνω και περιμέ-
νω με μεγάλη άνυπομονή το δικό σου.
Πρην τελειώσω, θέλω να μάθης τ' όνομά
της. Τη λένε Ζωή. Κι' είναι για μένα,
καθώς καταλαβαίνεις, ή ζωή ή ίδια. Μο-
νάχα ό θάνατος —κούφια ή ώρα πού τ'

άκούει— θα μπορούσε να με χωρήση.
Λικός σου
Φώτης

★
Άγαπητέ μου Στέλιο,

Τό ήξερα τό γράμμα σου πρην τό πά-
ρω. Άλλάζει ό άνθρωπος, Στέλιο μου.
Είσαι πάντα ό ίδιος κι' άπαράλλατος—
τέτοιον πού σέ ήξερα από τα μαθητικά
μας χρόνια. Εύθυμος, κεφάτος, να ζητάς
να βρίσκεις και στα πιο σοβαρά πράγμα-
τα την κομική τους πλευρά. Και στο δι-
κό μου ζήτημα, δεν ήταν δά και δύσκολο
ν' ανακαλύψης τα κομικά του στοιχεία.
Τά γκριζά μου μαλλιά, ή φαλακρίτσα μου
—έκείνα τα σγουρά πυκνά μαλλιά πού ή-
ξερες πάνε περίπατο— οι έρωτές μου...
Σε ξέρω, όμως, τόσο καλά και ξαναβλέπω
ύστερα από χρόνια, πώς τό κεντρί της
είρωνείας σου είναι πάντα άνώδυνο —τέ-
τοιο πού τόξερα πάντα. Και τά: «δεκα-
πενταετής γυμνασιόπαις», «γεροντικοί έ-
ρωτες» και όλα τ' ανάλογα πού γεμίζουν
τις σελίδες της επιστολής σου, σέ βλέπω,
καθώς τά γράφεις, να παίρνεις εκείνο το
καλοκάγαθο και σάν πατρικό ύφος πού
συνήθιζες να παίρνεις σά μιλούσες ή σκε-
φτόσουν για μένα. Μένεις πάντα ό αιώ-
νιος αδελφός, πού τα χρόνια πού περ-
νούν θρέφουν κι' όμορφάνουν τα λου-
λούδια της καρδιάς σου. Σ' εύχαριστώ.

Άνυπομονείς, γράφεις, να γνωρίσης
την «αδερφούλα» πού ανακάλυψα. Θα γί-
νη γρήγορα κι' αυτό. Γιατί δέ φαντάζο-
μαι, βέβαια, να φαντάζεσαι πώς θα μπο-
ρέσης να λείψης από τη χαρά μας. Εί-
σαι ό μόνος πού θα τη μοιραστής μαζί
μας. Ό γάμος μας θα γίνη σ' ένα άπόμε-
ρο έκκλησάκι. Η Ζωή, εγώ, ένας παπάς
κι' εσύ. Σ' έσένα, καθώς καταλαβαίνεις
—ήταν άνάγκη να μου τό γράψης, δεν τώ-
ξερα, νομίζεις;— έλαχε ό κλήρος του
κομπάρου. Τα λέμε με τη Ζωή κάθε μέ-
ρα. Σε ξέρει πιά από την καλή.

Πότε έχω κανονίσει για γάμο; Δεν ξέ-
ρω ακόμα, Στέλιο μου. Πρέπει, καθώς κα-
ταλαβαίνεις, να τακτοποιηθούν από πρην
ένα σωρό άλλα ζητήματα, οικονομικής φύ-
σεως τό πιο πολύ. Αυτά τα οικονομικά
πού μας όρθώνονται παντού και πάντοτε
στη ζωή μας... Μα, άς είναι, όλα θα βο-
λευτούν κι' όλα θα γίνουν κατά πώς τά
θέλωμε. Δεν είμαστε πλούσιοι, μα θα τα
δυστάσουμε πέρα. Σε δυό-τρεις μήνες πε-
ριμένω προαγωγή. Η προαγωγή αυτή θα
μου φέρη κι' άλλο καλό. Η ύπηρεσία θα
μου δώση δάνειο για σπίτι. Νά, πού κά-
νω κι' εγώ όνειρα για σπίτι. Η Ζωή
είναι ξετρελλαμένη με την ιδέα αυτή του
σπιτιού. Τό χτίζομε, λοιπόν, κάθε μέρα οι
δυό μας. Και το εύτύχημα είναι πού τα-
ριάζομε επάνω σ' αυτό. Τό θέλει κι' αυ-
τή μακρυνά άπ' την πόλι. Και κοντά στη
θάλασσα. Ένα σπίτικι κοντά στη θάλασ-
σα. Να τό χτυπή όσο μπορεί πιο πολύ
τό κύμα. Χειμώνα και καλοκαίρι. Έχω
βρή κάποιο οικόπεδάκι στο Παλιό Φάλη-
ρο. Έκεί επάνω θα χτίσωμε τό μέγαρό
μας —ή, επί τό ποιητικότερον, τη φω-
λιά μας. Όταν θάρρής, θα μάς καμαρώ-
σης. Ίσαμε τότε, πίστευε πώς ό αδελφός
σου περνά ήμέρες εύτυχισμένες —έτσι πού
ποτέ δεν τό πίστευε πώς τις φύλαγε γι'
αυτόν ή μοίρα του.

Με αδελφική αγάπη
Φώτης

★
Στέλιο μου,

Άργησα να σου γράφω. Είχα τη Ζωή
στα άρρωστη. Ένα κρυολόγημα πού την
κράτησε κάποιες ήμέρες στο κρεβάτι.
Φαντάζεσαι την άγωνία πού πέρασε. Τώ-
ρα, εύτυχώς κάθε κίνδυνος πέρασε. Εί-
ναι ακόμα στο κρεβάτι, γιατί τό κρύο
της έχει αφήσει ένα μικρό πυρετό. Κάτι

δέκατα. Θέλει καλή τροφή και περιποίηση
για να συνέλθη όλότελα. Καταλαβαίνεις,
βέβαια, πώς τά έχει και τά δυό με τό
παράπατο. Ίσως νά νά μην της
λείψη τίποτα. Εύτυχώς πού θά ναι περ-
στικά. Μόνο πού δεν μένω ήσυχος ούτε
μια στιγμή την ήμέρα. Γι' αυτό μη με πα-
ρεξηγήσης πού άργώ να σου γράφω κι'
είναι και τόσο σύντομα τα γράμματά μου.
Με αγάπη
Φώτης

★

Άγαπητέ μου Στέλιο,

Σου γράφω με δάκρυα στα μάτια. Η
Ζωή δεν είναι καλά. Τα δέκατα δεν έν-
νοούν να ύποχωρήσουν. Μέρα με την ήμέ-
ρα αδυνατίζει, λιώνει. Ό γιατρός αρχί-
ζει να κουνά το κεφάλι του. Θέλει, λέ-
ει, θονό, καθαρό αέρα. Όταν του μι-
λήσα για γάμο, μου έλεπε πώς πρέπει να
τ' αναβάλωμε για λίγον καιρό.

Αυτές τις ήμέρες μου ένέκριναν τό δά-
κρυο για σπίτι. Για τό σπίτικι κοντά στη
θάλασσα πού λέγαμε. Πήγα την είδησι στη
Ζωή και αυτή αντί για άπάντησι, θόλωσαν
τά μάτια της. Τό χέρι της έκαίγε —κα-
θώς και οι δόκλοι της τώρα πού είναι άρ-
ρωστη. Εγώ, τότε, άρχισα να της μιλάω
για τό σπίτικι μας κοντά στη θάλασσα—
καθώς μιλούσαμε πην καιρό πού ήταν κα-
λά. Τί χρώμα θα έχουν οι τοίχοι, τά πα-
ράθυρα... Τά παράθυρα θα βλέπουν στη
θάλασσα και θα τα χτυπά μέρα και νύ-
χτα ό πύλη. Πώς έβρισκα τό κουράγιο
και μιλούσα για όλα αυτά...

Κοντεύω να τρελλαθώ. Μέσα στην ά-
πελυσία πού μ' έχει κυριεύσει, άρπάζο-
μαι συχνά από την έλπίδα πώς δέ μπορεί,
δεν πρέπει ή μοίρα μου να με δοκιμάση
για άλλη μια φορά στη ζωή μου. Όλα
θα περάσουν —τί λές κι' εσύ; Και τό
σπίτι θα γίνη αντί στη θάλασσα, μπορεί
να τό χτίσωμε σέ κανένα προάστιο με-
σόγειο. Γράψε μου γρήγορα. Καταλαβαί-
νεις πόσο έχω άνάγκη αυτή τον καιρό από
ένισχυσι.

Σε φιλό
Φώτης

★

Στέλιο,

Η Ζωή είναι άσχημα, πολύ άσχημα. Έ-
χει γίνει πτώμα. Την πήγα στα Μελίσσια.
Δεν έχω πιά δύναμη ούτε να κλάψω. Μη
μου γράφης να δειχθώ άνδρας και πώς οι
άνδρες δεν κλαίνε. Καμιά φορά, ξέρεις,
κλαίει κανένας και δίχως δάκρυα. Κι'
αυτό είναι τό πιο φοβερό.

Φώτης

★

Αδελφέ μου,

Νά, έμαθες καλά. Η Ζωή δεν υπά-
ρει πιά. Εγώ, πάλι; Α έ ω πώς υπά-
ρχω. Τό φάντασμα του άλλοτε εαυτού μου.
Έχω μονάχα μια παρηγοριά. Πώς έσβυσε
μέσα στην άγκυλιά μου. Και μέχρι τα τε-
λευταία της, ήθελε να της μιλώ για τό
σπίτι μας —για τό σπίτικι πού θα χτί-
ζαμε κοντά στη θάλασσα.

Της τώταξα πώς θα τό χτίσω. Έχω
βάλει μαστόρους και τό χτίζουν. Δεν εί-
ναι κοντά στη θάλασσα —μα τί σημαίνει;
Αγόρασα τόν τάφο της και χτίζω εκεί
ένα μικρό σπίτικι. Θα τό ντύσω με μά-
μαρο. Θα είναι ένα σπίτικι κοντά στα
κυπαρίσσια —και μακριά από τη θάλασ-
σα. Θάλασσα, πέλαγο θολό κι' άπέραντο,
έχει γίνει τώρα για μένα ό πόνος του
χαμού της. Τί θα μπορέση πιά να τόν ή-
μερέψη;

Φώτης

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΤΙ ΘΑ ΣΠΟΥΔΑΣΗ Ο ΤΑΚΗΣ;

ΤΑ μαθήματα των σχολείων τε-
λειώσαν. Αυτές τις ήμέρες τε-
λειώσαν και οι εξετάσεις. Έ-
νας κόσμος νέοι γύρω στα δεκαεφτά
τους χρόνια παίρνουν τό άπολυτήριό
τους από γυμνάσια, πρακτικά λύ-
κεια κι' έμπορικές σχολές. Κι' ένα
έρωτημα χαράζεται μέσα στις ψυ-
χές όλων αυτών των νέων: Τί θα γί-
νω τώρα; Ποιό στάδιο θ' ακολουθή-
σω; Κι' ένα πρόβλημα γεννιέται σ'
όλα τα σπύτια άνάμεσα σε γονείς
και μεγαλύτερα άδελφια:

—Τί θα γίνη ό Τάκης;

Θα συνεχίση τις σπουδές του και
ποιές σπουδές; Δεν θα τας συνεχί-
ση; Τί θα γίνη;

Όσοι έχουν άφθονα χρήματα, άν-
τιμετωπίζουν κι' αυτοί τό πρόβλη-
μα, αλλά είναι για τούτους άπλού-
στερο. Μα όσοι έχουν μετρημένα τα
χρήματα ή και δεν έχουν καθόλου;
Βέβαια τό παιδί μπορεί νάχη μια
κλίσι. Μα μπορεί να Ικανοποιηθή;
Σκεφθήτε: Είστε βιοπαλαιστής. Τό
παιδί θέλει να γίνη μηχανικός; Θέλει
δηλαδή Πολυτεχνείο και τό Πολυτε-
χνείο πολλά χρήματα ή θέλει να γί-
νη γιατρός και ή Ιατρική σχολή ά-
παιτεί έπτά χρόνια σπουδών. Λοι-
πόν;

Λοιπόν... Θα σάς πώ την ιδέα μου
ή μάλλον θα σάς πώ τρεις ιδέες—έ-
τσι άφοδ αρχίζομε σήμερα, άς σάς
πώ καμιά... περισσότερη...

Τό παιδί σας έβγαλε τό γυμνά-
σιο; Και είναι ένας μαθητής του μέ-
σου όρου χωρίς καμιά κλίσι από-
λυτα συγκεκριμένη;

Πρώτον: να μην τό αφήσετε με τό
άπολυτήριο του γυμνασίου. Ούτε τό
ψωμί του δεν θα μπορέση να βγάλη
μ' αυτό. Να διορισθή δημόσιος δι-

δάκτορας; Άπολύτως δύσκολο. Στο
όπουργείο των Οικονομικών για σά-
ράντα θέσεις δημοσίων εισηπρακτό-
ρων υπάρχουν τρεις χιλιάδες αίτη-
σεις. Πιθανόντης διορισμού ένας
στούς ογδόντα— δηλαδή μόνον. Έξ
αίτίας άλλως τε της μεγάλης πλη-
θώρας άδιορίστων πτυχιούχων του
γυμνασίου όλες οι άνάλογες θέσεις
έχουν κορεσθή.

Άλλ' άς δεχτούμε πώς διορίστη-
κε: Θα πάρη μόλις 1200 δρχ. τόν
μήνα. Μπορεί μ' αυτές να ζήση; Ό-
χι. Θα μου πητε: Θα έχη εξέλιξι.
Δεν θα έχη ούτε εξέλιξι. Μόλις στόν
βαθμό του γραμματέως α' μπορεί
να φθάση, μα ούτε και σ' αυτόν,
γιατί τα κενά πού θα δημιουργούν-
ται θα τά καλύπτουν με πτυχιούχους
του Πανεπιστημίου.

Χιλιάδες άκόλουθοι και γραμμα-
τείς β' με μισθό 2.047 και 2.600 έ-
χουν διορισθή σε δημόσιες θέσεις
και τό μέλλον είναι δικό τους.

Συμπέρασμα: ό Τάκης πρέπει να
συνεχίση πάση θυσία τις σπουδές
του. Είπαμε ό Τάκης δεν έχει καμ-
μιά ιδιαίτερη κλίσι. Μπορεί, λοιπόν,
να γίνη: α) δικηγόρος, β) φιλόλο-
γος, γ) να πάρη τό δίπλωμα της Ά-
νωτάτης Έμπορικής Σχολής, δ) της
Γεωπονικής Σχολής στο Πανεπιστή-
μιο της Θεσσαλονίκης.

Τί του συμβουλεύομε; Αυτή είναι
ή δεύτερη ιδέα μας:

Νά πάρη τό δίπλωμα της Άνωτά-
της Έμπορικής. Γιατί;
α') Γιατί έχει μόνο τρία χρόνια
σπουδών.

β') Γιατί στην Άνωτάτη Έμπορι-
κή μαθαίνει καλά δυό ξένες γλώσ-
σες: γαλλικά και άγγλικά.

γ') Γιατί δίδακτρα και βιβλία εί-
νε φθηνά.

δ') Γιατί οι καθηγηται και ή Σχο-
λή υποστηρίζουν τους καλούς φοιτη-
τάς να εύρουν έργασια.

δ') Γιατί οι πτυχιούχοι της είναι
σε Τράπεζες, μεγάλα έμπορικά γρα-
φεία και στις ύπηρεσίες τριών τεσσ-
άρων όπουργείων — Οικονομικών,
Έθνικής Οικονομίας, Άγορανομίας
κ. ά. — περιζήτητοι, πιο πολύ κι' από
τους νομικούς. Σ' όλους τους τελευ-
ταίους διορισμούς τό όπουργείο των
Οικονομικών προσέλαβε κατά προ-
τίμησιν πτυχιούχους της Άνωτάτης
Έμπορικής — καμιά διακοσαριά

Έρωταποκρίσεις

—Ποιά είναι ή δύναμις των δειλών;

—Η σκυφαντία.

—Τί κάνουν οι γυναίκες όταν τις κακολογήτε;

—Όταν κατηγορήτε γενικώς τις γυναίκες, όλες εξεγείρονται εναν-
τίον σας. Όταν τις κατηγορήτε από μια-μια συμφωνούν μαζί σας.

—Ποιά ή διαφορά μεταξύ προτερήματος και έλαττώματος;

—Τό πρώτο ανακαλύπτεται από παρατηρητή, τό δεύτερο τό αντι-
λαμβάνεται καθένας.

—Πώς πρέπει να κρινεται ό φρόνιμος άνθρωπος;

—Όχι με τόν τρόπο πού μιλά, αλλά με τόν τρόπο πού σιωπάει.

—Τί παράγει ή κακή χρήση της γλώσσας;

—Τό ψέμα, τη σκυφαντία, την άπάτη, την προδοσία, τη φιλονει-
κία κ.λ.π.

—Ποιά είναι ολιβερώτερο στη ζωή;

—Να τελειώσης μόνος τόν δρόμο, πού άρχισες με φιλικό πρόσωπο.

και έτσι μάλιστα δεν υπάρχουν ση-
μερα ούτε καν ανεργοί. Προσελή-
φθησαν δέ με μισθούς 3-4.500 τόν
μήνα.

ε') Γιατί μ' ένα χρόνο δωρεάν φοί-
τησι στη Σχολή Λιμενικών βγαίνουν
λιμενάρχαι - μισθός 4-5.000.

στ') Γιατί με ένα επίσης χρόνο
στη σχολή Οικονομικών βγαίνουν
οικονομικοί αξιωματικοί του Πολε-
μικού Ναυτικού, 4.500 μισθός και ι-
σοτιμία με τους μαχιμους.

ζ') Γιατί παίρνουν με δυο έτη
συμπληρωματικών σπουδών το πτυ-
χίο της Νομικής και μπορούν αργί-
ο να δικηγόρουν.

Αλλά είπαμε υπάρχει και τρίτη
ιδέα.

Νά πάη το παιδί σε μία Στρατιω-
τική Σχολή. Κυρίως στη Σχολή των
Ευελπίδων. Είναι μία μεγάλη εύκαι-
ρία αυτήν την εποχή λόγω της Διε-
θνούς καταστάσεως να βγῇ ένα παι-
δί αξιωματικός. Οι μισθοί είναι καλοί,
ή σταδιοδρομία εις τὸν στρατό μας,
καθώς αναδιοργανώθηκε τὰ τελευ-
ταία χρόνια, προμηνύεται λαμπρά.

Τέσσερα χρόνια στη Σχολή Ευελ-
πίδων κι' ἴσως πρίν, εἶνε αρκετά
γιὰ νὰ βγῇ ένας καλὸς κι' ἀξίος ἀν-
θυπολοχαγός. Καθὼς δὲ ἔχουν ὀλι-
γοστέφει τὰ ἀνώτατα στελέχη τοῦ
Στρατοῦ, γρήγορη θὰ εἶναι ἡ ἐξέλι-
ξις ἐνὸς νεαροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

Σημειώστε πὺς οἱ σημερινοὶ λοχα-
γοὶ ἀπεφοίτουν μόλις πρὸ μιᾶς πεν-
ταετίας ἢ ἑξαετίας ἀπὸ τῆς Σχολῆς.
Ἀλλὰ θὰ μὲ βαρεθήκατε. Ἐν τού-
τοις σὰς ἔδωσα τρεῖς ιδέες ἐντελῶς
δωρεάν.

Προσέξατέ τις καὶ δὲν θὰ χάσετε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΑΚΡΙΒΗΣ ΟΡΙΣΜΟΣ

—Θέλω ἕνας ἀπὸ σὰς, εἶπε ὁ δά-
σκαλος νὰ μοῦ δώση τὸν ὀρισμὸ τῆς
λέξεως «χῆρα».

—Χῆρα εἶναι, ἀπάντησε ἕνας ἀπὸ
τοὺς μικροὺς μαθητάς, μιὰ γυναῖκα
ἢ ὁποία ἐζήσε μετ' ὁν ἄνδρα τῆς τό-
σο πολὺ, ὥστε ἐκεῖνος... πέθανε!

ΑΝ ΕΠΕΜΕΝΕ

— Ἀν σοῦ δώσω μιὰ δραχμή, εἶπε
ἡ νοικοκυρά, θὰ τὴν ξοδέψης στὸ
κρυσί;

— Ἄν ἐπιμένετε, ἀπάντησε ὁ ἀλῆ-
της.

ΤΙ ΤΗΝ ΕΝΟΙΑΖΕ

Ὁ τυπικὸς καὶ πρότυπος σύζυγος
ἔφθασε ἕνα βράδυ σπῆτι καὶ βρῆκε
τὸ τριετὲς παιδί του νὰ καπνίζει. Ἀ-
μέσως ἔτρεξε στὴ κουζίνα ὅπου ἡ
γυναῖκα τοῦ ἐτοίμαζε τὸ φαί.

— Μαργαρίτα, τῆς εἶπε μετ' κομμέ-
νη τὴν ἀναπνοή. Αὐτὸ εἶναι τρομέ-
ρὸ. Μόλις ἐπίασα τὸ παιδί ν' ἀνάβῃ
ἐνταῖον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ κατεπλάγη.

— «Εἰ!» ἀνάβε τσιγάρο! Τώρα θὰ
τοῦ δείξω ἐγὼ, ἐφώνασε. Τὸ παιδί
μας εἶναι ἀκόμα πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ
παίζει μετ' αὐτὸν σπῆτι!

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Ε'

ΕΛΠΙΖΩ νὰ μὴν κουρασθοῖν
οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυ-
ροῦ», ἐπειδὴ καὶ σήμερα συ-
νεχίζω νὰ παραθέτω ἀνέκδοτα τῆς
δημοσιογραφικῆς ζωῆς τοῦ Πέτρου
Γιάνναρου — ἀνέκδοτα ποὺ τὰ εἶ-
χα ὑποσχεθῇ ἄλλως τε στὸ προη-
γούμενο σημεῖωμά.

Ἐνα θράδιν, πένθος καὶ κατῆφεια
εἶχαν καλύψει τὰ γραφεῖα τοῦ «Νε-
ολόγου». Ἀπὸ ἐνωρίς ἔγινε γνωστὸ
ἀπὸ τῆς εἰδήσεως τοῦ πολιτικοῦ ρε-
πορτάζ, ὅτι στὴν Κωνσταντινούπολι
εἶχε ὑπογραφῇ ἡ προκαταρκτικὴ
συνθήκη εἰρήνης Ἑλλάδος καὶ
Τουρκίας. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξω-
τερικῶν ὅμως εἶχε δώσει ὅστις ἐ-
φημερίδες τὴν μεγάλην εἰδησι ἐνῆρ-
καὶ σύντομα, χωρὶς καμμιὰ λεπτο-
μέρεια τῶν ὄρων. Καὶ τοὺς ὄρους
αὐτοὺς, καταλειπὼς καὶ λεπτομε-
ρῶς, ἔφερε ἡ φήμη ὅτι τοὺς εἶχε
τηλεγραφήσει ἡ «Ἀκρόπολις» ὁ
ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκρι-
τὴς Γ. Κυριακίδης.

Ἡ ἐπιτυχία θὰ ἦταν καταπληκτι-
κὴ καὶ ὁ «Νεολόγος», ποὺ τὸ δελ-
τίο του πωλήσεως ἀκολουθοῦσε κα-
τὰ πόδας τὸ δελτίο τῆς «Ἀκροπό-
λεως» καὶ ἐπλησίαζε νὰ τὸ φθάσῃ,
θὰ πάθαινε τὴν ἐπομένην κυκλοφο-
ρικὴ καθίζησι.

Θλίψις λοιπὸν στὰ γραφεῖα τῆς
Διευθύνσεως καὶ τῆς Συντάξεως
καὶ ἀγορία περὶ τοῦ τί δέον γενέ-
σθαι.

Τὰ τυπογραφεῖα τῆς «Ἀκροπό-
λεως» ἐφρουροῦντο ἀγρύπνως καὶ
κάθε ἀπόπειρα ὑφαρπαγῆς τοῦ τη-
λεγραφήματος ἀπεκλείετο. Νὰ φτι-
άσουμε ψεύτικο, ἐπὶ τῇ θέσει τῶν ὑ-
παρχουσῶν ἐπὶ τῶν συζητήσεων,
διὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης πλη-
ροφориῶν, ἀποτελοῦσε τὸλμημα ἐπι-
κίνδυνο. Καὶ ὅταν πλέον εἶχαν ὅλοι
ἀπελπισθῇ καὶ ἐτοιμαζόμεθα νὰ
δώσουμε τὴν τελευταία σελίδα στὸ
πισετήριο, φάνηκε ὡς ἀπὸ μηχανῆς
θεὸς ὁ Γιάνναρος. Εἰσήλασε ὁρμη-
τικὸς, ὅπως πάντοτε, στὸ τυπογρα-
φεῖο καὶ μετ' ὁ πλάτῃ τοῦ πρόσωπο
πλημμυρισμένο ἀπὸ ἕνα παιδικὸ
χαμόγελο, ἐπλησίασε τὸν Βουτυρά
καὶ τοῦ ψιθύρισε μετ' ἐπιποθείσει:

— Ἔννοια σὰς, κύριε Διευθυντά,
καὶ θὰ τῶχουμε τὸ τηλεγράφημα.
Ὁ Βουτυρὰς, ποὺ εἶχε περάσει ὁ-
λὴ τὴ νύκτα στὸ τυπογραφεῖο σκυ-
θρωπὸς καὶ ἀμίλητος, καπνίζοντας

τσιγάρα τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, τὸν
κύτταξε μετ' ἐλπίδα γεμάτη ἀμφιβο-
λίας.

— Μὰ πῶς, βρε παιδί μου; τὸν
ρώτησε.

— Θὰ τῶχουμε, σὰς λέω, ἐτόνισε
πάλι ὁ Πέτρος. Τὸν βρῆκα ἐγὼ τὸν
τρόπο. Περιμένετε μισὴ ὥρα καὶ μὴ
δίνετε τὴν τελευταία σελίδα.

Καὶ γυρίζοντας σ' ἐμένα:

— Ἄντε! Πάμε κάπου, μοῦ εἶπε.

Ἐκπληκτος, φόρεσα τὸ καπέλλο
μου καὶ τὸν ἀκολουθήσα. Ὅταν ἐ-
βγήκαμε στὴν πλατεία τοῦ Δημο-
τικοῦ Θεάτρου, εἶχε ἀρχίσει νὰ ξη-
μερώνῃ. Καὶ ὑπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τῆς
αὐγῆς, ὁ Γιάνναρος ποὺ ἀνέπτυξε
τὸ... ληστρικὸν του σχέδιον.

Ἀπὸ τὴν προηγουμένη μου ὁπρε-
σία στὴν «Ἀκρόπολι», ἐγνωρίζα
στενὰ τὸ τεχνικὸ προσωπικὸ τοῦ
πισετηρίου. Θὰ ἔμπαινα λοιπὸν ἐγὼ
μέσα στὴ στερεοτυπία καὶ ἀπὸ τὴν
σελίδα ποὺ θὰ βρισκόταν ἀσφαλῶς
ἀκουμπισμένη ἐπάνω στὸ τραπέζι
τῆς, θὰ ἐκλεβα μετ' ὁ μᾶτι τὸ κεί-
μενο τοῦ περιμαχῆτου τηλεγραφή-
ματος καὶ θὰ τὸ διαγέτευα τημα-
τικῶς καὶ σὲ ἐπανειλημμένους ἐξό-
δους μου στὸν σύνενοχο, ποὺ θὰ τὸ
ἀντέγραφε.

Ἐδίστασα στὴν ἀρχή, διὰ ἀπὸ ἡ-
θικοὺς λόγους, γιατί' τέτοιου εἶδους
μπερμπαντιές, οὕτε τότε, ἀλλ' οὕτε
καὶ τώρα τῆς θεωρεῖται ἀνηθικοὺς
τὸ δημοσιογραφικὸ ρεπορτάζ, ἀλλὰ
ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἀποτυχίας.

— Βρε Πέτρο, ἂν με καταλάβουν
θὰ μὲ τσακίσουν στὸ ξύλο, ἀντέ-
τεινα.

— Βρε κάνε ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λέω
ἐγὼ, ἐπέμεινε ζωηρὰ ὁ Γιάνναρος.
Ἐχουν φύγει ὅλοι τοὺς οἱ χαζοί.
Μέσα στὸ πισετήριο δὲν εἶνε παρὰ
οἱ πισεσταί.

Ἐπεισθηκα καὶ μῆκα μέσα. Πρα-
γματικὰ ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶδα
νὰ κοίτεται ἡ περίφημη σελίδα μετ'
τεράστιους τίτλους στὴν κορυφή.
Ὁ στερεοτύπος — μπάριμπα - Σω-
τήρη τὸν ἔλεγαν θυμάμαι — τὴν εἶ-
χε «κτυπήσει» καὶ περίμενε νὰ ψηθῇ
ἢ μῆτρα στὸ φούρνο. Χωρὶς νὰ ὑ-
ποπτευθῇ τίποτα ὁ δυστυχὴς, μετ'
καλημέρισε πρόσχαρκα καὶ μετ' ἀφῆ-
σε νὰ σκύψῃ ἐπάνω στὴν φόρμα.

Ἐφῆρμακα κατὰ γράμμα τὸ σχέ-
διο τοῦ Πέτρου. Τὸ μᾶτι μου ἦταν
δυνατὸ τότε καὶ συνηθισμένο νὰ δι-
αβάξῃ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα.
Κι' ἔτσι, ἀποστηθίζοντας τοὺς ὁ-

ρους, ποὺ ἦσαν ὀκτὼ ἐν ὄλῳ, τοὺς
μετεβίβασα μετ' ἑξὶς - τέσσερις ἐξό-
δους μου στὸν Γιάνναρο, ποὺ τοὺς
ἔγραφε ἀκουμπώντας ἕνα κομμάτι
χαρτί στὸ γόνατό του.

Νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι, κατα-
πλεύσαμε σὲ λίγο στὰ τυπογραφεῖα
μας. Τὸ ἰδιαιτέρῳ τηλεγρά-
φημά μας συνετάχθη γρήγορα καὶ
τὸ πρῶτ' ὁ «Νεολόγος» βγήκε, θρι-
αμβευτικὸς, στερήσας ἀπὸ τὴν «Ἀ-
κρόπολι» μιὰ μεγάλη πραγματικὰ
ἐπιτυχία.

Ὁ Γαβριηλίδης ἐφύραξε ἀπὸ τὸ
κακὸ του. Ἐξηκρίβωσε ὅτι ὁ «Νεο-
λόγος» δὲν εἶχε λάθει κανένα τηλε-
γράφημα ἀπὸ τὴν Πόλι.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα σὲ ἕνα ἀπὸ
τὰ περίφημα «Ἀκωνικά» του, μετ'
τὸν τίτλο «Λησταὶ στὰ τηλεγρα-
φεῖα», ἐπετέθη ἀγρίως κατὰ τοῦ Ἀ-
ριστείδου Ρούκη, ποὺ ἦταν τότε δι-
ευθυντὴς τῶν Ἑλληνικῶν Ταχυδρο-
μίων καὶ Τηλεγραφείων. Καὶ θὰ
τὸν ἐξηνάγαζε ἀσφαλῶς σὲ παραί-
τησι, ἐὰν ὁ Βουτυρὰς, γιὰ νὰ τὸν
εὐγάλῃ ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσι ποὺ

Ὁ παλαίμαχος δημοσιογράφος Δ. ΜΟ-
ΣΧΟΝΑΣ, συγγενεὺς τῶν ἀνὰ χεῖρας
ἀναμνήσεων. (Σκίτσο Κ. Μπέζου)

βρισκόταν, δὲν ὁμολογοῦσε στὸν ἱ-
διο τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν
τὸ κὸλπο τοῦ Γιάνναρου.

★

Νὰ τώρα καὶ ἄλλο ἕνα τοῦ ἰδίου.
Χρονολογικῶς, δὲν ἔχει θέσαια τὴν
σειρά του ἐδῶ, γιατί' ἐσημειώθη τὴν
ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γιάνναρος
ἦταν διευθυντὴς πιά τῆς «Ἑσπερι-
νῆς». Εἶναι, ὅμως χαρακτηριστικὸ
τῆς νοοτροπίας τοῦ Γιάνναρου, νὰ
κρατήσῃ τὴν κυκλοφορίαν τῆς ἐφημε-
ρίδος του.

Οἱ παλαιότεροι θὰ θυμοῦνται καὶ
οἱ νεώτεροι θὰ ἔχουν ἴσως ἀκούσει
τὸ περίφημο ἔγκλημα τῆς «Λορελά»,
«Λορελά»: ἦταν ἡ θαλαμηγὸς τοῦ
Καίτη Γουλιέλμου Β' ποὺ ἐναυλο-
χοῦσε ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας — κατὰ τὸ
1903 — στὸν Πειραιᾶ. Κάποιο πρῶτ'
λοιπὸν βρέθηκε σκοτωμένος καὶ λη-
στευμένος ἕνας ναύτης τῆς γερμανι-
κῆς αὐτοκρατορικῆς θαλαμηγού. Ἡ
Γερμανικὴ πρεσβεία ἐξανάστη, ἐντο-
νὰ διπλωματικὰ διαβήματα πρὸς
τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι διεδέχον-
το τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ἡ δημοσία γνώ-
μη εἶχε ἀναστατωθῇ καὶ οἱ ἐφημε-
ρίδες ἦσαν γεμάτες ἀπὸ μακράς
περιγραφὰς τοῦ ἐγκλήματος καὶ
τῶν πιθανῶν συνεπειῶν του, ὅταν ἔ-
να πρῶτ', λίγες μέρες κατόπιν, ἡ ἑλ-

ληνικὴ ἀστυνομία κατάρθωσε νὰ ἀ-
νακαλύψῃ τὸν δράστην — ὅπως γρά-
φουν οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται —
καὶ ὁ ὁποῖος, εὐτυχῶς γιὰ τὴν Ἑλ-
λάδα, ἦταν ἕνας συνάδελφος τοῦ
δολοφονηθέντος, πλῆρωμα καὶ αὐ-
τὸς τῆς θαλαμηγού. Οἱ ἀστυνομικοὶ
μας τὸν συνέλαβαν καὶ ὁ Γιάνναρος
ποὺ θὰ ἔβγαине τὸ ἀπόγευμα, ἔ-
στειλε στὸν Πειραιᾶ ἐναντ' ἀπὸ τοὺς
ἱκανωτέρους συντάκτας του, τὸν μα-
καρίτη Δῆμερ. Ὁ Δῆμερ, ποὺ ἦταν
ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ρεπόρ-
τερ καὶ καμπανίστας τῆς ἐποχῆς, ἔ-
τρεχε ὅλο τὸ πρῶτ' μαζεύοντας τῆς
πληροφορίες του, τῆς ὁποίας διεδί-
βαζε τηλεφωνικῶς στὴν «Ἑσπερι-
νῇ».

Τὸ ρεπορτάζ ἔτσι εἶχε καταφθά-
σει πλήρες. Παρουσιάζετο ὅμως
μὴ ἑλλειψις. Δὲν ὑπῆρχε εἰκόνα
τοῦ δολοφόνου. Ἀλλ' αὐτὰ ἦσαν μι-
κρολεπτομέρειες γιὰ τὸν Γιάνναρο.
Ἐβάλε νὰ ψάξουν τὸ ἀρχεῖο τῶν
κλισιῶ τῆς ἐφημερίδος, βρῆκε ἐκεῖ
τὸ κλισιὸ ἐνὸς ναύτη μετ' ἑνεία καὶ
χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ ἀθεόφοβος, τὸν
ἐκοτσάρισε στὴν σελίδα μετ' ἑνὲς
ῥάντα «Ὁ ἀπαίσσιος δολοφόνος».

Τὸ φύλλο ἔπρεσε στὸ πισετήριο καὶ
ἡ «Ἑσπερινὴ» εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐκτυ-
πώνεται, ὅταν κατέφθασε ἀπὸ τὸν
Πειραιᾶ ὁ Δῆμερ. Μετ' ἡν πρώτη μα-
τιά ὅμως ποὺ ἔβριξε στὰ τυπωμένα
φύλλα, ἔμπηξε τῆς φωνῆς καὶ ἀρχί-
σε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά τῆς κεφα-
λῆς του.

— Εἶναι ἐξουισμένος!... Δὲν ἔχει
γένεια!... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύ-
ριε Διευθυντά! Ὁ δολοφόνος δὲν ἔ-
χει γένεια!...

Ὁ Γιάνναρος δὲν ἐταράχθηκε. Ψύ-
χραιμος καὶ ἀπαθής, διέταξε νὰ
σταματήσῃ τὸ πισετήριο καὶ χαι-
δεύοντας τὸν ὄμο τοῦ Δῆμερ, ἐκά-
λεσε τὸν πισετή, τὸν συχωρεμένο
Μήτσο Σκαρμέα.

— Ἐλα δὲ, Μήτσο, διέταξε. Πά-
ρε τὸ σκαρπέλο, παιδί μου καί...
ξούρισέ μου τὸν αὐτὸν ἐδῶ!
Μετὰ δέκα λεπτὰ τὸ πισετήριο εἶ-
χε θάλει ἐμπρὸς πάλι, μετ' ὁ «δο-
λοφόνος» χωρὶς γένεια αὐτὴ τῇ φο-
ρᾷ, ἀφοῦ τοῦ τὰ εἶχε...ξούρισε τὸ
κοπίδι τοῦ πισετοῦ!

★

Ἀς γυρίσουμε τώρα πίσω. Στὴν
ἐποχὴ τοῦ Ἰσπανο - ἀμερικανικοῦ πο-
λέμου ὁ ὁποῖος δὲν ἐσημειώσε μο-
νάχα μιὰ μεγάλη νίκη τῆς Ἀμερι-
κανικῆς Συμπολιτείας, ἀλλὰ καὶ
τὴν καταστροφικὴν τοῦ «Νεολό-
γου», στὸν ὁποῖον δολεῦσαμε τότε
ἀκόμη. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ἐκεῖνα τὰ χρόνια δὲν ὑπῆρχε θέ-
σαια οὕτε ὁ ἀσύνματος, οὕτε τὸ ρα-
διόφωνον. Ὑπῆρχε ὅμως ὁ ἐνσῶμα-
τος τηλεγράφος. Καὶ αὐτὸς διεβί-
βαζε κάθε θράδιν σ' ὅλο τὸν κόσμο,
καὶ οἱ ἐδῶ ἐνδιαφερόμενες πρε-
σβείες φυσικὰ, ὅλες τῆς εἰδήσεως, ἀ-
ληθινῆς ἢ ψεύτικης, ποὺ ἐκυκλοφό-
ρουν ἀπὸ τὰ πολεμικὰ μέτωπα τῆς
ἐπῆρας καὶ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Γιάνναρος, δαιμονισμένος ρε-
πόρτερ, ὅπως καὶ ἄλλοι τὸν ἔχα-
ρακτηρίζα, τὴν ἤξερε αὐτὴ τὴν λε-
πτομέρεια καὶ δὲν τὴν ἀφήσε ἀνεκ-
μετάλλευτη.

Κάποιο συγγενὴ, κάποιο φίλο, δὲν
θυμοῦμαι καλά, εἶχε στὸ ἀγγλικὸ
τηλεγραφεῖο. Τὸν ἔψῃ σὲ καταλ-
λήλως καὶ κάθε θράδιν κουβαλοῦσε
στὴν ἐφημερίδα μετὰ τὰ μεσάνυ-

κτα ἰδίως, ἕνα σωρὸ πολεμικῆς εἰ-
δήσεως, μετ' ὅλες ἀπὸ τῆς ὁποίας
ὁ «Νεολόγος» εἶχε σημειώσει ση-
μαντικὰς ἐπιτυχίας, λαοσάροντάς
τις ὡς ἰδιαίτερα τηλεγραφήματά
του ἀπὸ τὴν Ρώμη καὶ τὸ Λονδί-
νον.

Τὸ πρᾶγμα πῆγαινε φῖνα καὶ ὁ
Γιάνναρος ἦταν τὸ ἀνφάν - γκατὲ
τῆς ἐφημερίδος καὶ τοῦ Βουτυρά,
ὡς ποὺ ἕνα βράδυ πλάκωσε ἡ μεγά-
λῃ συμφορᾷ.

Ἦταν πολὺ περασμένα τὰ με-
σάνυχτα. Ὁ Βουτυρὰς εἶχε ἀνέθει
στὸ σπῆτι γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ μετ'
ἐτοιμαζόμενος νὰ κλείσουμε τὴν τε-
λευταία σελίδα, ὅταν ἐνέσκηψε στὸ
τυπογραφεῖο ἑξαλλος καὶ λαχανια-
σμένος ὁ Πέτρος.

— Ἐχω μιὰ σπουδαία εἰδησι! ἐ-
δήλωσε στὸν ἐπὶ τῆς ὕλης. Σταμα-
τήστε τὴν σελίδα καὶ στείλετε νὰ
φωνάξετε τὸν διευθυντή.

Εἶπα: Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Γιάνναρου
στὸν «Νεολόγο» ἦταν μεγάλη. Εἰδο-
ποιήθηκε λοιπὸν ἀμέσως ὁ Βουτυ-
ρὰς καὶ ὅταν σὲ λίγο κατέβηκε στὸ
τυπογραφεῖο, ὁ Πέτρος τοῦ ἀνήγγει-
λε τὴν εἰδησι.

— Ἐγινε μεγάλη ναυμαχία στὰ
ὕδατα τῆς Κούβας, κύριε Διευθυ-
ντά. Οἱ Ἀμερικανοὶ κέρτεναυμαχήθη-
σαν καὶ ὁ στόλος των, ὅσος δὲν κα-
τεστράφη, συνέληφθη αἰχμάλωτος.

Ἐχω ἐδῶ τὸ τηλεγράφημα...
Καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ Βουτυρὰς, ἔχων
ὅπ' ὄψιν του τῆς προηγουμένης ἐπι-
τυχίας, τὸν πίστεψε. Ἀλλὰ δὲν ἀρ-
κέσθηκε στὸ νὰ γράψουμε μονάχα
τὴν εἰδησι ἀντομῇ. Θέλησε καὶ νὰ
τὴν ἀπλώσῃ. Κοτῆδας λοιπὸν ἀπὸ
τὸ γραφεῖο τοῦ ἑνὸς χάρτη τῆς Κού-
βας καὶ ἐφτίσας, παρατάσσων ὀνό-
ματα πλοίων, ῥιθμούς κανονίων
κτλ., μιὰ ναυμαχία, ποὺ νὰ τὴν δια-
βάξῃς καὶ νὰ τὴν... συχαίνεσαι.

Γιατί, σύμφωνα μετ' ἡν περιγρα-
φὴ μας, ἀπὸ τὸν ἀμερικανικὸ στόλο
δὲν εἶχε μείνει οὕτε θαρκούλα. Τὸ...
τηλεγράφημά μας, θυμοῦμαι, περιέ-
γραφε καὶ τὴν σκηνὴ τῆς παραδό-
σεως τοῦ ξίφους τοῦ Ἀμερικανοῦ
ναυάρχου, ποὺ εἶχε συλληφθῇ αἰ-
χμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἰσπανούς!...

Ἐκυκλοφορήσαμε ἔτσι τὸ πρῶτ'
καμαρώνοντας γιὰ τὴν μεγάλην μας
ἐπιτυχία. Μὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ κεραυ-
νὸς μᾶς ἐμπουρμπόνησε τὸ κεφάλι.
Ἡ «Ἀκρόπολις» ἐκυκλοφόρησε πα-
ράρτημα καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν
«Νεολόγο». Εἶχε γίνῃ πραγματικὰ
ναυμαχία στὰ ὕδατα τῆς Κούβας,
μετ' ἐντελῶς ὅμως ἀντίθετα τ' ἀποτε-
λέσματα. Ὁ Ἰσπανικὸς στόλος εἶχε
ἐξολοθρευθῇ καὶ ὁ Ἰσπανὸς ναύαρ-
χος Θεοβέρδης εἶχε συλληφθῇ αἰχμάλ-
ωτος.

Κτύπημα καταπληκτικὸ ἦταν αὐτὸ
τὸ κακὸ γιὰ τὴν κυκλοφορίαν τῆς ἐ-
φημερίδος μας. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα
τὸ πρῶτ' ὁ Γαβριηλίδης μᾶς ἀποτε-
λεῖσας στὰ «Ἀκωνικά». Μᾶς ἔγρα-
ψε ἀπατεῶνας, κλέπτας εἰδήσεων,
λαοπλάκους καὶ ὅτι ἄλλο ἡμποροῦ-
σε νὰ γράψῃ ἡ φαρμακομῆτα πέννα
τοῦ ὑπογεγραμμένου αὐτοῦ δημοσιογράφου.

Τὸ ἀποτέλεσμα μετ' ὅλες συνέπειες
του, ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ἐπιθέσεως τῆς
«Ἀκροπόλεως» ἐπῆλθε ραγδαίον.
Αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ ποῦμε στὴν προ-
σεχῇ συνέχει.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Ἀποκλειστικῆς «Θησαυροῦ»
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

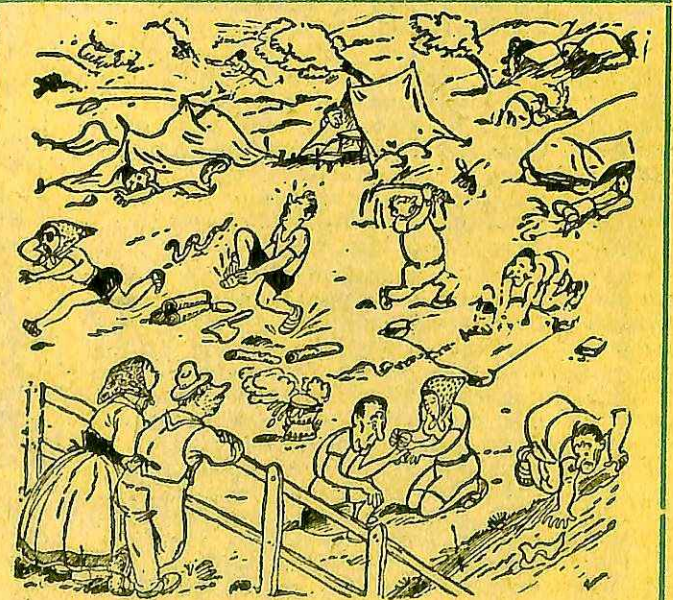
Μιά γνώμη της συνεργάτιδός μας ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Νά ένα ζήτημα που συζητήθηκε και θα συζητητέ πάντα. Ποιος θα μπορούσε ποτέ του να καταλάβει τί θέλει επί τέλους η γυναίκα; Δεν έννοώ την απλή, ήσυχη γυναίκοῦλα που ικανοποιείται πολύ εύκολα, που φροντίζει για τὸ νοικοκυριό της, που ἡ ζωή της είναι πάντα γεμάτη. Ἀλλά για τὴν γυναίκα που γυρεύει τὴν εὐτυχία καὶ δὲν τὴν βρίσκει πουθενά, για τὴν ἀνήσυχη αὐτὴ γυναίκα με τὴν δύσκολη ψυχολογία. Ὁ κυριότερος σκοπὸς της είναι ν' ἀγαπᾶ καὶ ν' ἀγαπιέται. Ἀλλ' αὐτὴ είναι καὶ ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, ποὺς μπορεί νὰ τ' ἀρνηθῇ αὐτό;

Λοιπόν, τί της ἀρέσει περισσότερο σὸν ἄνδρα; Τὰ νειάτα, ἡ ὁμορφιά, τὰ πλούτη, ἡ δόξα; Τί πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ της προσφέρει ἕνας ἄνδρας γιὰ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη της, γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της πρὸς αὐτόν;

Αὐτὴ τὴ συζητήσι εἶχα πρὸ ἡμερῶν με κάποιον γνωστό μου, που ἦταν ἀτελεισμένος γιὰ τὸ τελευταῖο του πάθημα. Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία του, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, καὶ θὰ τὸ κάμω αὐτὸ γιὰ νὰ πεισθῇτε, ἐσεῖς οἱ ἄνδρες, ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἰσθε ἐντελῶς ικανοὶ νὰ προσφέρετε στὴν γυναίκα αὐτὸ που ποθεῖ. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι κατὰ τόσο λεπτό, τόσο τρυφερό, τόσο ἀσύλληπτο γιὰ σὰς...

—Ὅταν, λοιπόν, ἔμαθα, μοῦ ἔλεγε ὁ φίλος μου Ντιντῆς, ὅτι ἡ Κλέα με ἀπατούσε, ἔμαθα κατὰ πὺν δὲν μοῦ συνέβαινε συχνά: Νὰ σκεφθῶ γιὰ τὴν Κλέα σὰ σοβαρὰ καὶ νὰ ἐξετάσω τὸν ἑαυτὸ μου, νὰ δεβαιωθῶ, γιατί στενοχωροῦμαι

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ
Ὁ χωριότης:—Ἐνα πράγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουνε λεπτὰ νὰ μείνουν σὲ ξενοδοχεῖο, γιατί δὲν ἔμειναν σὲ σπίτι τους;

ἀποτῆ. Θὰ ποῦλες σὲ δια-
ναί, ὅπως πάντα, θὰ ἐπαίρνε
τὸ τρυφερό καὶ ταπεινὸ της
ὕφος που τὴν ἔκανε ἀκόμη πὺ
ἀξιολάτρευτῃ, καὶ σὲ τέλος
θαύνασε, φυσικά, αὐτὸ που ἡ-
θελα...

Μὰ γιατί νὰ τῶναε αὐτό;
Τί της ἔλειπε; Καὶ ποῦς νὰ
εἶναι ἀρὰ γε ὁ ἀντίζηλός μου;
Σημειώστε, ἀγαπητοί μου ἀ-
ναγνώσται, ὅτι ὁ Ντιντῆς εἶ-
ναι ὁραῖος ἄνδρας, ὡς 30 ἐ-
τῶν, με ἀρρενωπὴ ὁμορφιά, ἀ-
θλητικὸ παρὰστημα, καὶ πάντα
ἄψογα ντυμένος, με μιὰ θαν-
μασία δέλλα στὴν Κηφισιά
καὶ μιὰ πολυτελέστατη «Ἀν-
τοῖα» νέου τύπου. Ὅλ' αὐτὰ
εἶναι σπουδαῖα προσόντα γιὰ
νὰ τοῦ μείνι μιὰ γυναίκα πι-
στή... Καὶ ὅμως...

—Ἐπρεπε νὰ γνωρίσω τὸν
ἀντίπαλό μου, ἐξηκολούθησε ὁ
Ντιντῆς, νὰ πολεήσω μαζί
του, καὶ ἡμουν βέβαιος ἐκ τῶν
προτέρων γιὰ τὴν νίκη μου.
Ἐνα ὁράδι τοῦς εἶδα... Ἀ-
νέβαιναν τὶς σκάλες τοῦ Κίγνι
Τζώρτζη καὶ πήγαιναν νὰ σου-
πάρουν στὴν ταράτσα.

Γνώρισα τὴν Κλέα, δὲν εἶ-
δα παρὰ τὶς πλάτες ἐκείνου...
Πὺν κοινὸς ἀπὸ μένα, σὲ ντυ-
μένος καὶ ἐταίριαζαν περιφω-
μα οἱ δύο τους. Ἀλλὰ τὸ δά-
δισμά του... Κουρασμένος θὰ
ἦταν, ἡ μὴπως...; Ναι, αὐτὸ
τὸ «μῆπως» ἐπαλήθευσε. Εἶδα
καὶ τὸ πρόσωπό του. Ἦταν
γέρος!

Ἐφρόντισα νὰ μὴ με δοῦν
καὶ κάθησα σ' ἕνα τραπέζι, ὅ-
που μ' ἔκρυβε μιὰ μεγάλη
γλάστρα με φοῖνια. Ποῦ νὰ
φαντασθῶν οἱ δύο τους ὅτι
τοῦς παρακολουθοῦσα...

Λοιπόν, ὦ ἕνα γέρο με ἀ-
πατά!.. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπί-
στευτο!.. Ὅστε αὐτὸς εἶναι ὁ
ἀντίπαλός μου; Τί μπορεί νὰ
τὴς προσφέρει περισσότερο ἄ-

νὰ μένα; Εἶναι γέρος, θὰ εἶ-
ναι καὶ γκρινιάρης. Δὲν θὰ
μπορῇ νὰ νοιώσῃ τὰ νειάτα
της, θὰ... Μὰ εἶναι ἀκατανόη-
το!

Σὲ λίγο κατέλαβα τὸ γιατί.
Φυσούσε λιγὰν ἐκεῖ ψηλὰ
στὴν ταράτσα, καὶ σηκώθηκε
ἐκεῖνος γιὰ νὰ τὴς φορέσῃ τὴν
ἐσάρπα της στὴν πλάτη της.
Ἡ κίνησὶς του αὐτὴ ἦταν τό-
σο λεπτὴ, ἐνεῖχε τόσο λατρεία,
ἀφοσίωσι, τρυφερότητα, κα-
λωσύνη! Τὴς ἐφόρεσε τὴν ἐ-
σάρπα της, ἔτσι σὰν νὰ ἐπρό-
κειτο γιὰ τὸ παιδάκι που ἔχει
ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ
πατέρα, γιὰ νὰ τὸ προσφύλῃ
ἀπ' τὴν δροσιά τῆς νύχτας.

Καὶ τότε κατὰλαβα. Ὁ ἡ-
λικιωμένος ἄνδρας προσέφερε
στὴν Κλέα κατὰ πὺν ἐπὶ εἶ-
νας ἄλλος νέος δὲν θὰ τὴν ἔ-
κριναν νὰ ἀισθανθῇ ποτέ. Τὸ
συναίσθημα ὅτι εἶναι ἕνα μι-
κρὸ παιδάκι. Κάθε γυναίκα θέ-
λει νὰ εἶναι ἕνα μικρὸ παιδί, καὶ
γυναίκα σὸν ἐραστή της γυ-
ρεύει καὶ τὸν πατέρα. Τὸν πα-
τέρα που θὰ τὴν βρῶντο κα-
ποτε, ἀλλὰ πὺν θὰ τὴν προστα-
τεύσῃ, τὸν πατέρα που θὰ κο-
ροϊδεύῃ πολλὰς φορὰς γιὰ τὴς
προφυλάξεις του, ἀλλὰ πὺν θὰ
θαυμάσῃ τὶς περισσότερες φο-
ρὰς, τὸν ἄντρα που ἔχει τὴν
πεῖρα τῆς ζωῆς, τὴν στοργὴ
στὴν ἀγάπη του.

Τί εἶναι ὁ νέος γιὰ τὴν γυ-
ναίκα; Μπορεῖ ἐλεύθερα μ' αὐ-
τὸν νὰ γελᾷ, νὰ μαλώσῃ, δὲν
τὸν φοβάται, ὅταν τὴν ἐπι-
λήττει, με μιὰς τρέχει, τὸν
χαϊδεύει, τὸν φιλεῖ καὶ αὐτὸς
παίζει, γελᾷ μαζί της, σμφω-
νοῦν σὲ ὅλα, ἔχουν τὴν ἴδια
ἐπιπολαιότητα, θὰ κάνουν τὶς
ἴδιες ἀπερισκεψίες, θὰ κατα-
στραφοῦν ἀνεπανόρθωτα.

Θὰ τὴν ἀγαπᾷ πὺν τρελλά,
πὺν παθητικὰ ἀπ' τὸν γέρο, ἀλ-
λὰ δὲν θάνα ποτέ ἱκανὸς αὐ-
τὸς νὰ φορέσῃ με τὴν ἀγάπη
τὴν ἐσάρπα της στὴν ἀγαπημέ-
νη του.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανα
καθὼς τοῦς παρακολουθοῦσα
καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ πεπει-
σμένος ὅτι θὰ μπορούσα ν' ἐν-
τισταθῶ σὲ κάθε νέο, ἀλλ' ὅχι
στὶς φιλοφρονήσεις αὐτοῦ τοῦ
ἡλικιωμένου.

Πέρασα ἀπὸ μπρὸς τους.
Ἡ ἐσάρπα τῆς Κλέας εἶχε
γλυστερήσει χάμω καὶ ὁ γέρος
ἐσκυψε γιὰ νὰ τὴν σηκώσῃ καὶ
τὰ χεῖλη του ἀκούμπησαν τρυ-
φερὰ σὲ χεῖρ τῆς νέας γυναί-
κας.

Τὸ βλέμμα τῆς Κλέας ἦταν
ἐπάνω σὲ γκρίζο του κεφάλι
καὶ χαμογελοῦσε εὐτυχισμέ-
νη. Ναι, φαινόταν πολὺ συγχι-
νημένη ἀπ' τὸ φιλί ἐκεῖνο σὲ
χεῖρ της καὶ ἀπὸ τὴν θέα τοῦ
συμμένου κεφαλιού του.

Καθὼς τοῦς προσπερνοῦσα
γιὰ νὰ φύγω, τοῦς ἔβλεπα με
βασθεῖα ὑπόκλισι. ἀλλὰ κανεῖς
ἀπὸ τοῦς δύο τους δὲν με ἐ-
πρόσεξε. Ὁ γέρος δὲν ἔβλεπε
παρὰ τὸ μικρὸ κεφάλι της, καὶ
αὐτὴ τὸ κουρασμένο γκρίζο
κεφάλι του...

ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ
ΓΟΥΜΕΝΑ. — Εἶναι ἡ ἡμέρα που
οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ ἀρχόντος ἄν-
τὶν γτὲ Μοντεγκιού πηγαίνουν
σὸν πύργο του γιὰ νὰ τοῦ φέ-
ρουν τοὺς φόρους που πληρο-
νουν κάθε χρόνο σὲ χρῆμα καὶ
σὲ εἶδος. Ἡ ἐσωτερικὴ πλατεῖα
τοῦ πύργου εἶναι γεμάτη φορτο-
μένα κάρρα καὶ ὁ ἐπιστάτης τοῦ
ἀρχόντος ὑποδέχεται τοὺς φορο-
λογουμένους καὶ παραλαμβάνει
τοὺς φόρους. Τέλος ἔρχεται ἡ
σειρὰ ἐνὸς Φραγκίσκου Τεραῖ,
ἀλλ' ἀπὸ αὐτοῦ παρουσιάζεται ἡ
κόρη του.)

14ον

—Τί θὰ πῇ αὐτό! ἐφῶναξε
ὁ οἰκονόμος προσπαθώντας νὰ
δοθῶν ὅσο μπορούσε τὸ κορ-
μί του. Τί θὰ πῇ δὲν μπορε-
σε;.. Καὶ οἱ φόροι μας; Ποῦ
εἶναι οἱ φόροι μας;

Ἡ νέα δὲν ἀπήντησε, παρὰ
ἔβλεπε τὰ κλάματα.

—Ὅστε λοιπὸν ἔτσι ἔ; ἐ-
ξηκολούθησε ὁ ἐπιστάτης χτυ-
πώντας τὸ πόδι του. Ἦρθες
ἐδῶ γιὰ νὰ μὰς κοροϊδεύς;
ἔ; Ὁ Φραγκίσκος Τεραῖ εἶ-
ναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέ-
ρους ὑποτακτικούς μας. Ποῦ
εἶναι οἱ φόροι του;

—Κυρίε μου, ἦρθαν οἱ Πρά-
σινοι...

—Καὶ τί μ' αὐτό;

—Ἐκαναν μεγάλες κατα-
στροφές σὰ κτήματα, μὰς ἔ-
κλεψαν τὰ πάντα! Μὰς ἄδει-
σαν τὶς ἀποθήκες...

—Καὶ ὁ πατέρας σου τοὺς
ἄφησε νὰ τὰ πάρουν ὅλα, χω-
ρὶς νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ;

—Ἐπροσπάθησε, κύριε μου,
ἐπολέμησε σὸν στρατιώτης!
Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου
ἐτραυματίστηκε βαρὺ στὴ
συνπλοκὴ καὶ ὁ πατέρας μου
βρίσκεται σὸ κρεβάτι με μιὰ
σπαθὶα σὲ πόδι.

—Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐ-
τόν. Καὶ οἱ φόροι;

—Δὲν ἔχει τίποτα πιά, κύ-
ριε μου, γιατί τοῦ τὰ πήραν
ὅλα, τοῦ τᾶκαν ὅλα!

—Καὶ τὰ πενήντα σκούδα;

—Ἐλέγαμε νὰ πουλήσωμε
μιὰν ἀγελάδα καὶ κατὰ πρό-
θεσιν γιὰ νὰ μαζέψωμε λεφτά,
ἀλλὰ δὲ μὰς ἄφησαν τίποτα,
τίποτα...

—Καὶ ὁ πατέρας σου φαν-
τάζεται ὅτι θὰ τὴν περάσῃ ἔ-
τσι;

—Ἐλπίζει νὰ τὸν λυτῇ ὁ
ἀρχοντας μας... Κοίταται σὸ
κρεβάτι καὶ εἶναι οὐ κατὰ
χάλια ἀπὸ τὴν πλῆγῃ του.

—Νὰ τοῦ πῆς ἐκ μέρους
μου, ὅτι ἂν δὲν τὰ πληρώσῃ
ὅλα σὲ ὀκτὼ μέρες θάρῃ νὰ
γιατρευτῇ σὲς φυλακὲς τοῦ

πύργου.

—Ἐλεος, κύριε μου, γιὰ ὁ-
νομα τοῦ Θεοῦ! ἐμνημούρι-
σε ἡ νέα κλαίοντας διαρκῶς.
Λυπηθῆτε μας.

—Ἐκατάλαβε; Σὲ ὀκτὼ ἡ-
μέρες εἶπα!

—Μὰ πὺς νὰ κάνωμε, κύριε
μου; Τί θὰ γίνωμε, Θεέ μου;

—Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει
ἐμῖνα. Πήγαινε τώρα στὴ δου-
λειά σου... Μετὰ ὀκτὼ μέρες,
ἐκατάλαβε; Ἐμπρός, ἄλλος
τώρα.

—Βλέποντας τὸ κορίτσι νὰ
φεύγῃ κλαίοντας καὶ στὴν ἀ-
πελπισία του νὰ τραβᾷ τὰ
μαλλιά του, οἱ χωρικοὶ που ἦ-
ταν συναγμένοι στὴν πλατεῖα
δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν
ἕνα μουρμουρίσμα ἀγανακτι-
σεως.

—Τί συμβαίνει πάλι; ἐφῶ-
ναξε ὁ ἐπιστάτης με θυμὸ, χτυ-
πώντας με τὴν ἀνάποδη τοῦ χε-
ριοῦ τὴν φυλλάδα του. Τί συμ-
βαίνει; Τί μουρμουρίζετε;
Μήπως πρέπει νὰ διατάξω
τοὺς στρατιώτες νὰ σὰς χαϊ-
δέσουν τὴν πλάτη με τὸ σπα-
θὶ τους; Ἄν ἐξακολουθήσῃ
κανεῖς νὰ μουρμουρίζῃ, σὰς εἰ-
δοποιῶ ὅτι ὁ ἀρχοντας θὰ δι-
πλασιάσῃ τοὺς φόρους!

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ ἔφερε ἀμέ-
σως ἀποτέλεσμα καὶ δὲν ἀ-
κούστηκε πιά οὔτε τσιμουδιά.

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΕΞΕΦΥΛΛΙΣΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΦΥΛΛΑΔΑ

τας.
—Γιατί άρχισες;
—Τούσπασε μια ρόδα από το κάρρο κοντά στον καταράκτη του Ζιράρ. Την διορθώνει τώρα για να μπορέσει να συνεχίσει το δρόμο του.

—Καλά. Θα λάβουμε τους φόρους του στο τέλος...
Και ο επιστάτης έκαμε ένα νεύμα για να συνεχίσει αυτή ή παρέλασις.

Έμεις θα τον αφήσουμε να εξακολουθήσει τη δουλειά του και θα μπούμε στην έσωτερική αυλή του πύργου.

Τα κάρρα έφθαναν φορτωμένα το ένα κατόπιν του άλλου μπροστά στη μεγάλη σκάλα που ώδηγούσε στην είσοδο του κεντρικού κτιρίου.

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού στεκόταν όρθος στην κορυφή της σκάλας, και ο καθένας από τους ύποτακτικούς του σταματούσε επί ένα ή δύο λεπτά για να τον χαιρετήσει και να μπορέσει αυτός να ρίξει μια ματιά στο φορτίο.

Έπειτα τα κάρρα έπροχωρούσαν δεξιά, έμπαιναν στον περιφερειακό δρόμο και σταματούσαν στην αυλή της δεξαμενής, την τοπογραφία της οποίας έξηγήσαμε παραπάνω.

Άρχισε να βραδυάζει και ή παρέλασις των χωρικών μπροστά στον άρχοντά τους έσταμάτησε.

—Τί σημαίνει αυτό; έρώτησε ο Μοντεγκιού έναν από τους λιποκόμους του που στεκόταν δίπλα του. Άφου έτελειώσαμε γιατί δεν μπαίνουν μέσα οι στρατιώτες και να κλείσουν τις πόρτες;

—Αυθέντα, απήντησε αυτός με σεβασμό, περιμένουμε ακόμη έναν.

—Και ποιος είναι ο άναιδής αυτός που έχει την αυθάδεια να νομίζει ότι μπορώ να τον περιμένω;

—Ο Ρεμγκός Γκαρμπάς από το Μενετρώ.

—Ο πατέρας του σαλπικιού του Λακουζόν;

—Άκριδος, αυθέντα... Έχει όμως μια δικαιολογία...
—Νά την άκουσω!

—Έσπασε μια ρόδα του κάρρου του κοντά στον καταράκτη του Ζιράρ και προσπαθεί να την διορθώσει.

—Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Έπρεπε να λάβη τα μέτρα του.

—Τί πρέπει να κάνουμε τώρα;

—Νά καλέσετε μέσα τους στρατιώτες και να κλείσετε τις πόρτες.

—Και ο Γκαρμπάς;
—Νάρηθ άγριο.

Ο επιστάτης ήταν έτοιμος ν' άποσυρθεί για να εκτελέσει τις διαταγές του κυρίου του. Αλλά την ίδια στιγμή άκούστηκε στην πλατεία μια φωνή να τραγουδά την πρώτη στροφή ενός τραγουδιού που οι όρεινοί του Λακουζόν

το είχαν μάθει κατά την διάρκεια των επιδρομών τους.
—Κύριε επιστάτη, εφώνασε από μακριά ένας ύπηρέτης. Νά ο Γκαρμπάς, έρχεται!
—Καλά, εφθασα.
Και ο επιστάτης έπροχώρησε προς τα εκεί.

Ο ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΗΣ

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού τον έσταμάτησε.

—Όχι, είπε. Άς έρθη εδώ ο Γκαρμπάς. Θα λάβης τους φόρους του επί παρουσίας μου.

Ο ύπηρέτης έπήγε να διαβάσει αυτήν την διαταγή, ενώ το τραγούδι άκούστηκε πιο σιμά τώρα.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκαν ένα κάρρο φορτωμένο σανό. Τόσσεσαν δύο μεγάλα βόδια που τα κεντούσε αυτός που τραγουδούσε.

—Μά αυτός δεν είναι ο Γκαρμπάς; εφώνασε ο Μοντεγκιού. Είναι ο γιός του.

—Στάς διαταγές σας, άρχοντά μου. Βρήκα τον πατέρα μου στο δρόμο κουρασμένο και κατασκοτωμένο... Για να μην άργήσει λοιπόν, ήρθα εδώ.

—Ωστε σήμερα ο λοχαγός δεν σε χρειάζεται;

—Ετσι φαίνεται, άφου μ' άφησε ελεύθερο μέχρι αύριο.

—Βρίσκεται ακόμη στη σπηλιά της Καμπάνας;

—Όχι, αυθέντα μου. Έφυγε σήμερα το πρωί.

—Μόνος του;

—Με τον συνταγματάχη Βαρόζ, τον εφημέριο Μαρκίς και έξι ήπια όρεινούς.

—Θα κάνουν καμιά επιδρομή;

—Ετσι φαίνεται...

—Κατά πού θα πάνε;

—Δεν ξέρω, δεν μου είπαν.

—Μήπως ξέρεις πότε θα έπιστρέψουν;

—Απόψε, αυθέντα μου.

—Ενφ' ο εύπατρίδης έκανε τις έρωτήσεις αυτές στον σαλπικιή του Λακουζόν, είχε νυχτώσει.

—Αυθέντα, είπε ο επιστάτης, θέλετε να ζυγίσουμε το σανό και τα σακιά;

—Απόψε όχι, απήντησε ο Μοντεγκιού. Είναι ώρα να σηκώσουμε τις κρεμαστές γέφυρες και να κλείσουμε τις πόρτες. Αύριο τα ζυγίζουμε όλα.

—Το κάρρο αυτό τί θα το κάνουμε;

—Νά το πάτε στην αυλή της Δεξαμενής και να μείνη εκεί φορτωμένο.

—Άρχοντά μου, είπε τότε ο Γκαρμπάς, έχω να σας ζητήσω μια χάρη...

—Άκούω.

—Νά επιτρέψετε να βάλουν τα βόδια μου σ' ένα σταύλο και να περάσω τη νύχτα εδώ μέσα. Θα κοιμηθώ περίφημα στο κάρρο μου, άπάνω στο σανό.

—Για τα βόδια δεν έχω αντίρρηση. Αλλά για σένα δεν μπορεί να γίνει. Κανένας δέ-

νος δεν μπορεί να μείνη στον πύργο τη νύχτα.
—Επειδή άρχοντά μου, αύριο τα ξεμερώματα πρέπει να δρίσκωμια στη σπηλιά της Καμπάνας.

—Πήγαινε να κοιμηθής στο σπίτι του πατέρα σου και άς έρθη αυτός αύριο να πάρη το κάρρο με τα βόδια.

—Καλά, άρχοντά μου.

—Και όταν δής τον λοχαγό Λακουζόν, τον συνταγματάχη Βαρόζ και τον εφημέριο Μαρκίς να τους πής ότι τα αίσημάτα μου άπέναντί τους είναι και θα είναι πάντα τα ίδια.

—Σας εύχαριστούμε, άρχοντά μου.

—Και τώρα πήγαινε.

Ο Γκαρμπάς έκίνησε τα βόδια του και σε λιγάκι έφθασε με το κάρρο στην αυλή της Δεξαμενής. Εκεί έξέλεψε τα ζώα, άφησε το κάρρο στη μέση της αυλής, αλλά προτού άπομακρυνθεί έλεγε δυνατά σαν να μιλούσε με τον εαυτό του:

—Τό δυσκολότερο έγινε!... Καλή τύχη τώρα!...

Έπειτα διέσχισε τη μεγάλη αυλή, την πλατεία, έπέρασε τη κρεμαστή γέφυρα κι έπήγε στην κατηφορία του βουνού, συνεχίζοντας το τραγούδι που είχε διακόψει, ως πού ή φωνή του έβρισκε τελείως και δεν άκούστηκε πιά.

★

Άρκετη ώρα έπέρασε από τη στιγμή που άκούστηκε ή τελευταία στροφή του τραγουδιού του Γκαρμπάς, που κατέβαινε προς την κοιλάδα.

Οι δέκα της νυχτός είχαν χτυπήσει στην εκκλησία του Μενετρώ, το κρύο ήταν δριμύ, το φεγγάρι κρυμμένο πίσω από πυκνότατα σύννεφα.

Οι λίγοι στρατιώτες που, κατ' άτιν διάκριση της ημέρας είχαν τηρήσει την τάξη κατά την παρέλαση των χωρικών, άποσύρθηκαν πιά στο κατάλυμά τους, οι κρεμαστές γέφυρες είχαν σηκωθεί, και οι βαρείες πόρτες του πύργου είχαν κλείσει.

—Ολα τα φώτα ήταν σβυστά στην πρόσοψη του μεγάλου κτιρίου, εκτός από ένα μονάχα. Μια θαύτατη σιγή και άδιαπέραστα σκότη έτύλιγαν όλοκληρο τον πύργο.

Τώρα θα οδηγήσουμε τους άναγνώστες μας σε μια μεγάλη αίθουσα, άμέσως μετά το διαμέρισμα της φρουράς, στο κεντρικό τμήμα του κτιρίου που έρχοίμενε σαν κατοικία του πυργοδεσπότη.

Άπέναντι από την πόρτα ήταν μια μπαλκονόπορτα που έβλεπε στην ταράσα από την οποία έβγαινε κανείς κατ' εθείαν στον πυργίσκο της Βελόνης.

Τόσσερα παράθυρα έβλεπαν τα δυο στην αυλή της φρουράς και τ' άλλα δύο στην αυλή της Δεξαμενής, πράγμα που έπρεπε στον πυργοδεσπότη να βλέπει απ' εκεί τί γινόταν

γύρω από το σπίτι του, χωρίς να βγί έξω.

Στη μέση του άριστερού τοίχου δρισκόνταν ένα μεγάλο μαρμάρινο τζάκι και επάνω απ' αυτό ένας βενετσιάνικος καθρέφτης, που αντίπροσώπευε μεγάλη πολυτέλεια για την εποχήν εκείνη.

Ένα στρογγυλό τραπέζι, σκεπασμένο μ' ένα πλουσιώτατο ανατολίτικο χαλί, της εποχής των Σταυροφοριών, ήταν τοποθετημένο κοντά στο τζάκι και σιμά του μια μεγάλη πολυθρόνα με το στέμμα των Μοντεγκιού.

Επάνω σ' αυτή την πολυθρόνα με τα μάτια καρφωμένα στο τζάκι όπου έκαιγε μια μεγάλη φωτιά, ήταν καθισμένος ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού.

Αυτή την εποχή ο εύπατρίδης θα ήταν καμιά πενήνταριά χρονών, αλλά θα ήταν πολύ δύσκολο να εξακριβώσει κανείς την ηλικία του παρατηρώντας τις γραμμές του προσώπου και όλα του τα χαρακτηριστικά. Πάντως όμως, φαινόταν πολύ νεώτερος.

Καθώς είπαμε, ήταν καθισμένος στην πολυθρόνα και παρατηρούσε τη φωτιά. Ένας ύπηρέτης, όρθος σε άπόστασι λίγων δημάτων, περιέμενε διαταγές του.

Έπέρασαν έτσι μερικά λεπτά της ώρας.

Έξαφνα, ο Μοντεγκιού έσήκωσε το βλέμμα και ένευσε στον ύπηρέτη:

—Πήγαινε να φέρης την αιχμαλώτη...

Ο ύπηρέτης έβγινε από τη μπαλκονόπορτα που έβλεπε προς την ταράσα.

Κατά την διάρκεια της άπουσίας του ο Μοντεγκιού έδημιούργησε μέσα στο σαλόνι, με το κεφάλι σκυφτό, τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, θαύτα σιλλογισμένους.

Υστερα από λίγες στιγμές ο ύπηρέτης επέστρεψε, συνοδεύοντας μια νέα.

Είναι άνάγκη να προσθέσω με ότι ή νέα αυτή ήταν ή Έγκλαντίνα;

Η μνηστήρ του Ρολάνδου ντε Σάμ ντ' Ιβέρ έσταμάτησε λίγα βήματα μπροστά στον πυργοδεσπότη, και στάθηκε όρθη, βουβή και άκίνητη.

Στο χλωμό και άλλωσιμένο πρόσωπό της μπορούσε κανείς να διακρίνη τα ίχνη δακρύων.

Τα όρσια της μάτια κατακόκκινα και φλογισμένα από το κλάμα, ίστρούσαν με καταπληκτική εύλογισία τους πόνους και την άγωνία της αιχμαλωσίας της.

Όστόσο, στις ματιές που γλιστρούσαν κρυφά έξω από τα βλέφαρά της, θα μπορούσε κανείς να διακρίνη μιάν άκτίνα κρυφής ελπίδας.

Ο Μοντεγκιού την έκύταξε κάμποση ώρα με μια περιεργή έπιμονή.

—Κορίτσι μου, της είπε μετά με φωνή στεγνή που δεν ήταν φανερό ούτε άγρυπ-

άπειλητική, άκουσε με!...

Η Έγκλαντίνα έσήκωσε το κεφάλι.

Η έκφρασις του προσώπου της άλλαξε άμέσως. Τα φρύδια της έξάρωσαν, ή ματιά της ξέγινε πιο σκληρή, ένα περιήφανο χαμόγελο έφάνηκε στα χείλη της και το αίμα της μαζεύτηκε απ' την καρδιά στο κεφάλι.

Η όμορφιά της, τόσο γλυκεία και άγνή, έπήγε εκείνη τη στιγμή ένα μεγαλειό και μιά ύπεροχη, που την έκαμαν πιο γοητευτική.

Θα έλεγε κανείς πως ήταν μιά νεαρή βασίλισσα, έρωμένη.

•Ακόμη και ο εύπατρίδης έκείνος δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει την ύπεροχη εκείνη μεταβολή.

—Σας άκούω, κύριέ μου, είπε σταθερά ή Έγκλαντίνα, και είμαι έτοιμη να σας άπαντήσω...

—Θα έδινате τα πάντα για να βγίτε απ' εδώ μέσα, δεν είν' έτσι; έξηκολούθησε ο εύπατρίδης.

—Απατάσθε, κύριέ μου...

—Πώς! Δεν σας φαίνεται σκληρή ή αιχμαλωσία;

—Με κάνει ευτυχισμένη και περιήφανη!... Όταν τόσοί τίμιοι άνθρωποι άφιερώνονται με την ψυχή και το αίμα για την έλευθερία μιας έπαρχίας, γιατί ένα φτωχό κορίτσι να μη θυσιάση την έλευθερία του, εν άνάγκη και τη ζωή του για τον ίδιο λεπτό σκοπό;

—Μά αυτό είναι φανατισμός! απήντησε ο Μοντεγκιού με ένα διασημένο χαμόγελο.

—Όχι, άρχοντά μου, είναι άφοσίωσις.

Άκολούθησε μιά μικρή σιγή. Μετά ο εύπατρίδης έπρόσθεσε:

—Άν μου έδινате έναν όρκο... αν ώρκιόσαστε στο Ευαγγέλιο και στη σωτηρία της ψυχής σας... θα κρατούσατε τον όρκο σας;

Η Έγκλαντίνα έσήκωσε τους ώμους.

—Σας ρωτώ, κύριέ μου, εφώνασε μετά με ύπεράτης περιώρδυνση, τί λέτε γι' αυτό; πού όρκίζονται και μετά δεν κρατάνε τον όρκο τους!...

—Άν σας άφηνα λοιπόν ελεύθερη, άφου μου όρκισθήτε ότι δεν θα πήτε σε κανέναν τον τόπο της αιχμαλωσίας σας ούτε και στον πνευματικό σας την ώρα της έξομολόγησής σας, θα μπορούσα να ύπολογίζω...

Η Έγκλαντίνα τον διέκοψε:

—Μην προχωρήτε, κύριέ μου, του είπε. Είναι περιτό...

—Τί θέλετε να πήτε;

—Θέλω να πώ ότι δεν πρέπει να μου ζητάτε έναν όρκο τον όποιον δεν μπορώ να σας δώσω.

—Και γιατί;

—Γιατί άμέσως μόλις βρεθώ ελεύθερη, θα τρέξω να πώ στους ήρωες που σας φαντά-

ζονται φίλο τους, ότι ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού, άρχων του πύργου του Άεστου, δεν είναι παρά...

—Πρόσεχε!

—Γιατί, κύριέ μου; και μπορώ να σε κρατήσω όσο θέλω εδώ μέσα.

—Θα κουραστήτε πριν από μένα, κύριέ μου! Η άδικία έχει όρια, ενώ ή καρτερία δεν έχει.

—Είσαι λοιπόν άποφασισμένη...

—Και το θάνατο ακόμα ν' άντικρύσω!

—Και άποχαιρετάς χωρίς πικρία και μεταμέλεια όλους αυτούς που αγαπάς και σ' άγαπούν και που ίσως δεν πρόκειται να τους ξαναδώ;

—Το μέλλον δεν το όρίζομαι ούτε έγω ούτε σεις, κύριέ μου, παρά μονάχα ο Θεός!

—Δεν ραίζεται λοιπόν ή καρδιά σου στην ιδέα του χωρισμού;

—Τί μ' ενδιαφέρει αν ραίζεται ή καρδιά μου έφ' όσον πρόκειται για ένα τόσο μεγάλο σκοπό;

—Σκέψου καλά, κορίτσι μου, γιατί μπορεί να μετανοήσης, αλλά θα είναι άργά.

—Δεν θα μετανοήσω ποτέ, έμουρμούρισε ή Έγκλαντίνα. Μετά όμως έπρόσθεσε μ' ένα χαμόγελο:

—Ίσως! ποιος ξέρει!... Ο τόνος της φωνής της έκαμε τον Μοντεγκιού να σιγή.

—Σε τί έλπίσεις; εφώνασε.

—Στον Θεό, άρχοντά μου!

—Δεν μπορεί να κάνει τίποτα για σένα.

Ποιος ξέρει!

—Εγώ δεν φοβάμαι και δεν λογαριάζω ούτε τον Θεό ούτε τους ανθρώπους! εφώνασε άγέρωχα ο Μοντεγκιού.

—Αυτό είνε ψέμα και θαλαστήμια! απήντησε ή Έγκλαντίνα. Την ημέρα που θα θελήση ο Θεός να μ' έλευθερώση από τα χέρια σας, δεν θα παρή να στείλη εις βοήθειάν μου τον άνθρωπον που θα σας κάνει να τρέμετε, κύριέ μου, όσο κραταίος και αν είσαστε!

—Και ποιος είναι ο άνθρωπος αυτός; έρώτησε ειρωνικά ο Μοντεγκιού.

—Είναι ο λοχαγός Λακουζόν!... Τον ξέρετε καλά, άρχοντά μου, άφου γινήκατε κατάχλωμος μόνο που άκούσατε το όνομά του.

—Ο λοχαγός Λακουζόν νομίζει πως είμαι ο πιστότερος φίλος του.

—Εκρύψατε τις προδοσίες σας στο πυκνότατο σκοτάδι. Αλλά μιά άστραπή είναι άρκυή να τα διαλύση!

—Αυτή ή άστραπή δεν θα λάμψη ποτέ!

—Ποιος ξέρει!, επανέλαβε ή Έγκλαντίνα.

—Και έξ άλλου, έπρόσθεσε ο εύπατρίδης, ο λοχαγός Λακουζόν δεν θα μάθη ποτέ πού βρίσκεσαι.

—Ποιος ξέρει!... Έκανε ή Έγκλαντίνα για τρίτη φορά.

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ

Το γαλήνιο μέτωπο του Άντιντ ντε Μοντεγκιού έξάρωσε.

Ο εύπατρίδης σωριάστηκε στη μεγάλη πολυθρόνα του, και για μερικές στιγμές μονολογούσε σαν άνθρωπος που τον άπασχολούνε χίλιες σκέψεις.

Οι πιο αντίθετες σκέψεις έκαναν λυσσάλεον άγώνα μέσα στην ψυχή του, και τα ίχνη της πάλης αυτής ήταν όλοφάνερα στο πρόσωπό του.

—Κορίτσι μου, είπε σε λίγο, έκαμες κάτι που δεν έτόλμησε κανείς να κάνει πριν από σένα, ούτε και θα τολήση άλλος μετά: με περιφρόνησες, μου μίλησες με αυθάδεια, με πρόσβαλες! Είμαι όμως άνώτερος απ' ό,τι με φαντάζεσαι, γιατί δεν πρόκειται να έκδικηθώ!

Αυτοί που σ' έφεραν εδώ, θέλοντας να μου προσφέρουν μιά μεγάλη ύπηρεσία, μ' έβαλαν σε πολύ δύσκολη θέση. Έμαθες ένα ύπερτατο μυστικό κι έπρεπε να πεθάνης. Η άσφάλεια και τα συμφέροντά μου άπαιτούν αυτό. Ήθελα να σου άποδώσω την έλευθερία, έχοντας έμπιστοσύνη στο λόγο σου έγω που δυσπιστώ προς όλους όσους με πλησιάζουν. Άρνήθηκες όμως να μου όρκισθής κι' έκλεισες έτσι αυτή την πόρτα που άνοιγε μπροστά σου. Άφου το θέλεις λοιπόν άς γίνη: θα μείνης αιχμάλωτη για πάντα!

—Σας είπα, άρχοντά μου, απήντησε ή Έγκλαντίνα, ότι δεχομαι την αιχμαλωσία, όπως θα δεχόμουν και τον θάνατο.

—Πρέπει λοιπόν να εφαρμόσω τ' όρεάτο μου σχέδιο, έξηκολούθησε ο Μοντεγκιού. Πρέπει να μείνης όμηρος στα χέρια των συμμάχων μου. Δεν θα μείνης λοιπόν εδώ πέρα...

Η Έγκλαντίνα ταράχθηκε, άκούοντας τα τελευταία λόγια του Μοντεγκιού.

—Θα φύγης, έξηκολούθησε ο εύπατρίδης.

—Η νέα είναι κατάχλωμη.

—Είναι άνάγκη!

—Θέε μου!... Τί θέλετε λοιπόν να μ' κάνετε;

—Ο κόμης ντε Γκεμπριάν, ο πιστός σύμμαχός μου, κοντά στον όποιον θα σε οδηγήσουν, θ' αναλάβη να σου βοηθή μιά φυλακή άσφαλισμένη, απ' όπου θα είναι άδύνατον να συνεννοηθής με κανέναν.

—Είσω, λοιπόν, άς γίνη κι' αυτό! εφώνασε ή Έγκλαντίνα. Αιχμάλωτος του κόμπος ντε Γκεμπριάν ή του άρχοντος Μοντεγκιού το ίδιο μου κάνει! Αύριο θα φύγω.

—Όχι αύριο, κορίτσι μου... Μιά τρεμούλα έτάραξε όλο το κορμί της νέας.

—Πότε λοιπόν; έμουρμούρισε.

—Απόψε!... Σε λίγο...

—Σε λίγο; φώναξε. Μά εί-

ναι άδύνατον!

—Γιατί;

—Περιμένετε ως αύριο, άρχοντά μου, σας έξορκίζω!...

Ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού έκάρφωσε στη νέα ένα φιλόποπο βλέμμα.

—Περίεργο! έμουρμούρισε.

—Μετά έξηκολούθησε δυνατά:

—Για ποιο λόγο θέλεις να περάσης τη νύχτα μέσα στον πύργο; Τί περιμένεις; Τί έλπίζεις!...

—Τίποτα, άρχοντά μου, τίποτα! απήντησε ζωηρά ή Έγκλαντίνα. Και τί μπορώ να έλλίξω; τί μπορώ να περιμένω; Ήθελα μονάχα ν' άναπαυθώ λιγάκι. Η περιπέτεια αυτή μ' έκούρασε τρομερά, μ' έσασκάτεψε.

—Θ' άναπαυθής στο στρατόπεδο των Σουηδών. Έξ άλλου αν δεν μπόρεσης να περπατήσεις, θα σε μεταφέρουν με φορείο...

—Ποιος;

—Ο άνθρωπος τον όποιον περιμένω και πού θα σε παραλάβη ύπ' ευθύνην του.

—Και πού είναι ο άνθρωπος αυτός;

—Εκεί.

Προσφέροντας την τελευταία αυτή λέξη, ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού έληλοίασε ένα πελώριο κάδρο, που παρίστανε όρθον τον βαρώνο Γουλιέλμο ντε Βοντράι.

Έπίεσε κατόπιν ένα κουμπί που ήταν κρυμμένο στο πλαίσιο του μεγάλου κάδρου, πού άρχισε να μετατοπίζεται με τριγμό. Και σε λιγάκι, στη θέση του, έφάνηκε το άνοιγμα ενός σκοτεινού διαδρόμου.

—Λοχαγέ Μπρουνέ, είπε τότε ο εύπατρίδης, έλάτε!

Μιά ζωντανή μορφή έπροχώρησε τότε από το σκοτάδι του μυστικού διαδρόμου. Η σιλουέτα εκείνη έπροχώρησε μερικά βήματα, και έγινε πιο ευδιάκριτη.

Άντί όμως από τον συνάδελφο του τρομερού Λεσπινάσου, ο Άντιντ ντε Μοντεγκιού είδε μιά γυναίκα ψηλήν, τυλιγμένη σε ράχη. Και ή άπροσδόκητη εμφάνισις της γυναίκας αυτής άνάγκασε την Έγκλαντίνα ν' άφήση μιά κρυγή έκπληξής και φρίκης.

—Ακόμη κι' αυτός ο εύπατρίδης, κατάπληκτος γι' αυτή την εμφάνισι, έκαμε ένα βήμα προς τα όπίσω, νομίζοντας πως είχε μπροστά του ένα φάντασμα.

—Τί σημαίνει αυτό; έμουρμούρισε.

—Δεν είμαι αυτός τάν όποιον έπεριμένατε, άρχοντά μου; είπε ή γυναίκα.

—Ποιά είσαι;

—Μιά φτωχή, γυναικούλα, πού με λένε μάγισσα Γκίτα.

—Και πως βρήκες την άναίδεια να φθάσης ως εδώ για να μάθης τα μυστικά μου;

—Τα μυστικά σας, άρχοντά μου; Τι να τα κάνω; Έξ άλλου, είναι τόσος καιρός που τ' άξέρω όλα!...

—Εσύ;...
—Έως τόν έμψησμο του πύργου τών Σάμ ντ' Ιβέρ, άρχοντά μου, άν κι' έπέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Ξέρω και τό όνομα του ανθρώπου με τη μαύρη μάσκα!

Ο Μοντεγκιού άνατρίχιασε.
—Θά μπορούσα να τό πουλήσω πολύ ακριβά αυτό τό όνομα, άρχοντά μου, τό ξέρετε πολύ καλά. Και όμως δέν τό έκαμα: κι' αυτό τό ξέρετε.
Ο πυργοδεσπότης έκανε μεγάλες προσπάθειες για να κρύψει τη συγκίνησή του, κι' έξηκολούθησε:

—Πώς κατώρθωσες να μπής μέσα στον πύργο; Ποιός σου έμαθε την ύπαρξη του μυστικού διαδρόμου; Ποιός σου άνοιξε την πόρτα;

—Θά μπορούσα ν' άπαντήσω ότι είμαι μάγισσα και ότι κατ' συνέπεια καμιά πόρτα δέν μπορεί να μείνη κλειστή μπροστά μου. Άλλά προτιμώ να σάς πω την αλήθεια.
—Λέγε λοιπόν, σύντομα!

—Τό γνωρίζετε αυτό τό κλειδί, άρχοντά μου;
Λέγοντας αυτά ή Γκίτα του έδειξε ένα παράξενο κλειδί.

—Ναι, άπάντησε ό άλλος, τό γνωρίζω. Είναι τό κλειδί της μυστικής εισόδου.

—Τό παραδόσατε σεις ό Γκιόσιος σ' αυτόν που περιμένατε απόψε στις δέκα, στον Μπουρνέ, τόν μόνο λοχαγό τών Πρασίνων, από τη στιγμή που σκοτώθηκε ό Λεσπινασού.

—Και πώς βρίσκεται αυτό τό κλειδί στή χείρα σου;
—Είναι απλούστατο, κύριέ μου, αλλά πρέπει να σάς αφηγηθώ μιάν δλιχίλη ιστορία. Έχετε τόν καιρό να μ' άκούσετε:

—Θά σ' άκούσω. Άλλά πρόσθετε καλά, μη μου πής τό παραμυθώ φέμα, γιατί άλλόμονό σου!

—Γιατί να πω ψέματα;.. Τό ξέρετε τό δάσος του Σαρσεϊ;—Πολύ καλά.
—Απόψε, λοιπόν, λίγο πριν νυχτώση, δριανόμουν μέσα σ' αυτό τό δάσος, όταν σέ κάποια απόστασι έκουσα κλαγγές δάκλων και πυροβολισμούς που έληφάνε διαρκώς περισσότερο. Γινόνταν πραγματική μάχη εκεί παραπάνω.

Κρύφθηκα λοιπόν στο ανώτερο μέρος του δάσους και στάθηκα να ιδώ τί συμβαίνει. Τέσσερες άνδρες πάλευαν με καμιά είκοσαριά Πρασίνους. Σέ λίγες στιγμές οι τρεις άπ' αυτούς είχαν πέσει. Ο τέταρτος, του οποίου δέν μπορούσα να διακρίνω τό πρόσωπο, στεκόταν άκόμη όρθός, αλλά στο τέλος έπεσε κι' αυτός.
Οι Πράσινοι δρημνησαν τότε πάνω του. Και όταν σιγήθηκε, ή μάλλον όταν τόν έσή-

κωσαν, ήταν καλά δεμένος. Οι Πράσινοι έκαμαν ένα φασείο με τά δάκλους, τόν έποσώθησαν επάνω γιατί ήταν βαρειά πληγωμένος, και άπομακρύνθηκαν...

—Και δέν ξέρεις ποιός ήταν ό άνθρωπος αυτός; έρώτησε ζωηρά ό Μοντεγκιού.
—Όχι άρχοντά μου. Ίσως όμως θά μπορούσα να μαντέψετε σεις.

—Καλά, έξηκολούθησε. —Μερικοί από τους Πρασίνους έπροχώρησαν δεξιά με τόν αιχμαλώτην. Αυτοί που έμειναν ήταν έτοιμοι ν' άπομακρυνθούν προς την αντίθετη κατεύθυνση, όταν δρέθηκαν περικυκλωμένοι από καμιά πενηνταριά χωρικούς, άπλησμένους με τουφέκια και γεωργικά εργαλεία.

Οι Πράσινοι δέν έδοκίμασαν καν ν' άντισταθούν. Άρκετοί άπ' αυτούς έπεσαν νεκροί στην πρώτη όμορφονία τών χωρικών. Οι άλλοι τώδελαν στα πόδια.

Υστερα από λίγες στιγμές όλο τό δάσος ήταν έρημο και σιωπηλό. Μονάχα πού, στο μέρος όπου συνέδρασαν τά γεγονότα αυτά, είχαμε μείνει καμιά δεκαριά ή δώδεκα πτώματα, έσπασμένα κατά γής.

Έβγίκα από την κρύπτη μου κι' έτράβηξα κατά μιή σπηλιά, όπου ελογάριαζα να περάσω τη νύχτα. Είχα προχωρήσει καμιά εκατοστή θήματα, όταν άκουσα βογγητά. Έπροχώρησα προς τά εκεί κι' έπλ τέλους θόρηκα κάτω από ένα δένδρο έναν άνθρωπο έτοιμόθάνον...

—Ποιός ήταν; έρώτησε ό ευπατρίδης. Ποιός ήταν αυτός;
—Έσκυφα επάνω του για να δεβαιωθώ πώς είναι άκόμα ζωντανός, γιατί τά βογγητά του έσβυναν. Με άκουσε

και άνοιξε τά μάτια...
—Έρχεσαι να με άποτελειώσης; μ' έρώτησε.
—Όχι, του άπάντησα. Άν μπορούσα να σε βοηθήσω, θά τό κάμω ευχαρίστως.

—Είμαι περιττός, είπε.
—Γιατί;
—Τώρα πιά είναι άργά.
—Ποτέ δέν είναι άργά όταν ή ψυχή βρίσκεται άκόμα στο κορμί.

—Έχω τρεις σφαίρες στην κοιλιά. Δέν θά μπορούσα να γυατρευτώ.

Αρχισε πάλι να μουγκρίζει έτσι που νόμισα ότι δέν πρόκειται να ζήση άκόμη πολύ. Έπειτα όμως ήσύχασε λιγάκι, και κάνοντας μιάν άπεγνωσμένη προσπάθεια για να με δει, μου είπε:

—Νομίζω πως κάπου σ' έχω ξαναϊδή... Ποιά είσαι;
—Η μάγισσα Γκίτα.
—Είσαι φίλη τών άνταρτών;

—Ούτε τών άνταρτών, ούτε και τών Πρασίνων. Όλοι με περιφρονούν και με κακομεταχειρίζονται. Δέν έχω φίλους...

—Είσαι λοιπόν δυστυχισμένη;

—Ναι, πολύ δυστυχισμένη...
—Από σένα εξαρτάται να σταματήσει αυτή σου ή δυστυχία.

—Κατά ποιόν τρόπο;

—Μπορώ να σε βάλω υπό την προστασία του πλουσιωτέρου και ισχυροτέρου άρχοντος της επαρχίας. Θέλεις;

—Θά ήταν μεγάλη εύτυχία για μένα. Τι πρέπει να κάμω για να τό επιτύχω αυτό;

—Να προσφέρεις μιάν υπηρεσία σ' αυτόν τόν άρχοντα.

—Μπορώ να κάμω ένα τέτοιο πράγμα;

—Ναι. Λίγως να χάσης ού-

τε στιγμή θ' άπας άμέσως στον πύργο του Άετού... Και θά πής στον άρχοντα Άντίντ ντε Μοντεγκιού, ότι έρχεσαι έκμέρους του λοχαγού Μπουρνέ.

—Είσαστε σεις ό λοχαγός Μπουρνέ;

—Εγώ είμαι. Να του είπής ότι είμαι έτοιμόθάνοντος, αλλά ότι έξετέλεσα τις διαταγές του όσο μπορούσα. Θά του πής άκριβώς τά έξης: «Ο πατήρ και ό υιός μ'άς ξέφυγαν, αλλά τό άγλον πνεύμα βρίσκεται στα χέρια μας και μεταφέρεται στον πύργο του Κλαιβίν». Αυτός θά καταλάβη... Θά τά θυμηθής αυτά;

—Ναι.

—Ετσι, λοιπόν! έφώναξε ό Μοντεγκιού με άπερίγραπτη χαρά. Τά είπε αυτά, γυναίκα; Είσαι δέβαιη;

—Απολύτως δέβαιη, άρχοντά μου, άπάντησε ή Γκίτα.

—Κι' έπειτα;

—Έπειτα, έξηκολούθησε ή γρηά, έπρόσθεσα: Πώς θά μπορέσω να φθάσω μέσα στον πύργο;

—Αυτό είναι εύκολο, άπάντησε ό λοχαγός. Ο πυργοδεσπότης με περιμένει απόψε στις δέκα. Πάρε αυτό τό κλειδί, που άνοίγει μιή σιδερένια πόρτα κρυμμένη στους θάμνους, σέ μιή τάφρο του πύργου, καμιά τριανταριά θήματα, άριστερά του πυργίσκου της Βελόνας...

Πίσω άπ' αυτή την πόρτα θά βρης ένα στενό υπόγειον διάδρομο και μετά άπ' αυτόν μιή σκάλα. Θά μετρήσης διακόσια σκαλοπάτια και θά βρεθής σ' έναν άλλο σκοτεινό διάδρομο.

Θά προχωρήσης ως τό βάθος αυτού του διαδρόμου και θά περιμένης ως πού ό πυργοδεσπότης θ' άνοίξη μόνος του μιή μυστική πόρτα και θά με φωνάξη. Τότε θά παρουσιαστής...

—Τίποτα άλλο; έρώτησα έγώ.

—Τίποτε. Μόνο μην ξεάσης τίποτα.

—Να μείνετε ήσυχος. Τό συμφέρο μου μου επιβάλλει να τά θυμηθώ όλα, ως την παραμικρή λεπτομέρεια.

Αυτά τά λόγια θά καθήρυσαν άσφαλώς τόν λοχαγό Μπουρνέ, γιατί έκλεισε τά μάτια του και φάνηκε σαν να τόν πήρε ό ύπνος. Άκούμπησα τό χέρι μου στην καρδιά του και είδα πώς είχε πάψει να χτυπά. Ο άνθρωπος τόν όποιον έπεριμένετε, άρχοντά μου, ήταν νεκρός.

Ακολουθήσα όλες τις οδηγίες του λοχαγού Μπουρνέ, και είμαι τώρα έτοιμη να κάμω ό,τι με προστάξετε, άρχοντά μου, με την έλπίδα ότι θά κερδίσω έτσι την ύψηλή και ισχυρή προστασία σας...

—Να είσαι δέβαιη, γυναίκα, ότι αυτή την προστασία θά την έχης, άπάντησε ό πυργοδεσπότης.

(Ακολουθεί)

ΙΑ τόν τρόπο που έ να άνδρόγυνα μπορεί να εξασφαλίσουν την εύτυχία του, έγραψαν άπειρα έως τώρα, άλλοι συμβουλευόντας τούς άνδρες και άλλοι άπευθυνόμενοι στις γυναίκες. Άκόμη και αυτός ό πρίγκηψ της Ουαλλίας πού έγκατέλειψε έναν κραταιότατο θρόνο για μιή γυναίκα, άνθρωπος δηλαδή που ξέρε παραπάνω λα επάνω σ' αυτό τό ζήτημα, είπε άρκετά για τόν τρόπο που μπορεί να εξασφαλίσουν την εύτυχία του.

Δυστυχώς όμως έως τώρα δέν είχαμε παρά τις γνώμες άνδρών, οι οποίες φυσικά, έδλεπον τά πράγματα από τη δική τους την άποψη και έδιναν τις συμβουλές τους μόνο άπ' αυτή την πλευρά.

Τελευταίως, σ' ένα παλαιό γαλλικό περιοδικό, άνεκαλύφθη ένας άδεκάλογος τών γυναικών, γραμμένος από την Κάρμεν Σύλβα, την ποιήτρια - βασίλισσα της Ρουμανίας, στην όποιαν όφειλονται τόσα φιλολογικά άριστουργήματα.

Ας τόν άκούσουν λοιπόν, οι γυναίκες, πρό παντός οι παντρεμένες, και άς προσπαθήσουν να τόν έφαρμόσουν, άφού είναι άξιόμνηστο από μιή γυναίκα πού έγνωρίζε πάρα πολύ καλά τά καθήκοντα και τις όποχρεώσεις τών όμοφύλων της.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

1) ΝΑ μην αρχίξης πρώτη τόν κανόνα. Άν ή λογομαχία είναι αναπόφευκτη, να είσαι γενναία ως τό τέλος. Και άν ή νίκη, σ' ενοήση, τό γόητρόν σου θά μεγαλώσει στα μάτια του άνδρός σου.

2) Μην ξεχνάς ότι είσαι παντρεμένη με άνθρωπον

και όχι με θεόν. Μην άπορής, λοιπόν, πολύ για τις άδυναμίες του.
3) Μην ζητάς συχνά χρήματα από τόν άνδρα σου. Κανόνισε άποτε να σου δώση τακτικά άρισμένα ποσά.

4) Άν καταλαβαίνης ότι ό άνδρας σου δέν έχει μεγάλη καρδιά, θυμησού πού έχει και στομάχι. Ικανοποιώντας τό στομάχι του, μπορείς να μαλακώσης και την καρδιά του.

5) Κάπου - κάπου, όχι όμως και πολύ συχνά, να παραδέχεσαι ότι έχει δικηο αυτός σε όλα τά ζητήματα. Αυτό θά τόν εύχαρίστη, χωρίς και να σε θλάπη.

6) Διάβαζε όλη την έφημερίδα και όχι μόνον τις σκανδαλώδεις ιστορίες. Ο άνδρας σου θά είναι πολύ εύχαριστήμένος άν μπορεί να μιλή μαζί σου επάνω σε όλα τά γεγονότα της ήμέρας.

7) Άκόμη και όταν λογομαχήσεις μαζί του, μην προσβάλης ποτέ τόν άνδρα σου. Μην ξεχνάς ότι κάποτε ήταν ήμίθεός σου.

8) Από καιρού εις καιρόν να παραδέχεσαι ότι αυτός είναι πιο επιτηδεύς και άνεπισημμένος από σένα, και να όμολογής ότι δέν είσαι πάντοτε άλάνθαστη.

9) Άν ό άνδρας σου είναι πονηρός και πάντοδός σου, πρέπει να γίνης σύντροφός του. Άν είναι όμως άνόητος, τότε πρέπει να είσαι φίλη του.

10) Να σέβεσαι πρό παντός τη μητέρα του άνδρός σου. Και να σκέπτεσαι ότι αυτός άγάπησε τη μητέρα του προτού άγάπησέ σε.

Ο ΑΝΤΙΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΑΥΤΑ λέει ή Κάρμεν Σύλβα και κάθε γυναίκα είναι εις θέσιν να έκτιμήση άν είναι σωστά ή όχι. Άλλά ό γυ-

ναίκες είναι πάντα γυναίκες και δέν μπορούν παρά να διαφωνήσουν άκομη και στα απλούστερα πράγματα.

Έτσι, έβρεθηκε μιή άλλη γυναίκα, ή Ίντα Φρόουσον, που δέν είναι καθόλου σύμφωνη με την Κάρμεν Σύλβα. Γιατί οι άνδρες πρέπει να έχουν πάντα δικηο και οι γυναίκες να υποκύπτουν διαρκώς; Σκέφθηκε. Γιατί να μη συμβάλει άκριβώς τό αντίθετον; Και έγραψε τόν «Αντιδεκάλογόν», τόν όποιον σάς παραθέτωμε μάλλον από περιέργειαν παρά για να τόν ακολουθήσετε.

Λέει, λοιπόν, ό περίφημος αυτός «αντιδεκάλογος», τά έξης:
1) Άν καταλαβαίνης ότι ό άνδρας σου πρόκειται να γκρινιάξη χωρίς καμία άρχιση έσύ πρώτη την γκρινιά. Και θά νικήσης, γιατί οι άνδρες γκρινιάζουν με ευχαρίστως, αλλά ή γκρινιά των άλλων τούς στενοχωρεί φοβερά.

2) Μην ξεχνάς ότι είσαι παντρεμένη με άνθρωπον και όχι με θεόν, αλλά μην του επιτρέπης να λησμονη και αυτός ότι και έσύ δέν είσαι θεά.

3) Προσπάθησε με κάθε τρόπο να έχης έσύ τό ταμείο του σπιτιού. Πάντα θά κατορθώνης να κάνης λιγώτερα έξοδα και κατι θά σου περισσεύη να θάξης κατά μέρος.

4) Άν ό άνδρας σου είναι πραγματικά κακός και καταλαβαίνεις ότι είναι άδύνατον να διορθωθεί, τότε προσπάθησε να θρής την ήσυχία σου με τό διαζύγιο.

5) Τότε μόνο να υποχωρής στις γνώμες του άνδρός σου, όταν δέν θιγεται ή έπιβολή και ή αξιοπρέπεία σου. Γιατί άν του υποτάξεσαι στα άσήμαντα πράγματα, θά ζητήση να κάμης τό ίδιο και στα πιο διάβλητα.

6) Απόφευγε να συζητάς με τόν άνδρα σου για όποιοδήποτε ζήτημα πού δέν ενδιαφέρει τη ζωή και την οικογένειά σας. Η συζητήσεις δημιουργεί αντίθετες γνώμες και αυτές την φιλονεικία, που είναι τό πρώτο βήμα προς τό διαζύγιο.

7) Στις συζητήσεις σου, να σέβεσαι πάντα άσπιρότατα την αξιοπρέπεια του άνδρός σου. Αυτό είναι μεγάλη όπλο για να τόν βάλης στη θέση του, όταν φανή άποτομής άπέναντί σου.

8) Μην υπερβάλλης τις άρετες του άνδρός σου ούτε και τις δυνάεις σου. Επίσης απόφευγε να τονίζης τά ελαττώματά του. Όταν του φέρνεις έτσι, θά ντρέπεται κι' αυτός να φανερώη τά δικά σου ελαττώματα.

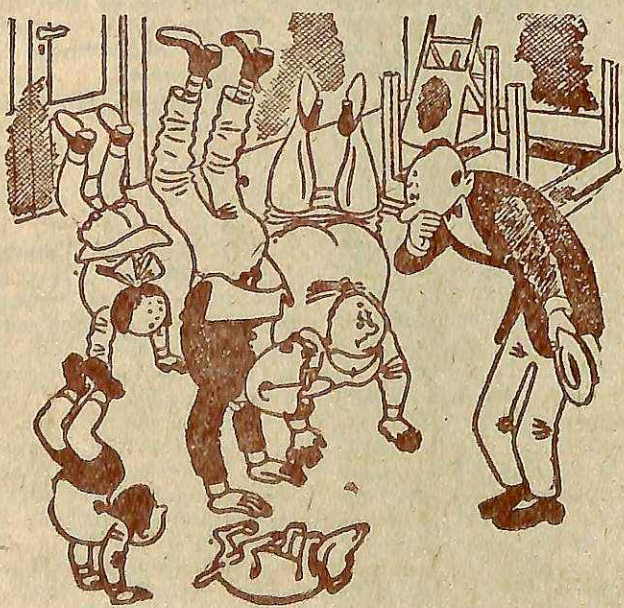
9) Άν ό άνδρας σου. Και άν καταλαβαίνης ότι είναι άσέβας της άγάπης σου, χωρίς τον, Άλλά λύσις δέν υπάρχει.

10) Να σέβεσαι τη μητέρα του άνδρός σου, γιατί και έσύ θά γίνης πειθερά. Άλλά ό σεβάσιμος αυτός να έχη όραση την ειρήνη του σπιτιού σου.

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

ΕΙΝΕ άσχημες οι συμβουλές αυτές; Θά ρωτήσετε. Για τις γυναίκες που θέλουν πάντα να έχουν δικηο και πάντα να λένε την τελευταία λέξη σε όλα τά ζητήματα, όχι θέσω. Μένει μονάχα να εξετάσωμε εάν μ' αυτά μπορούν να εξασφαλίσουν την εύτυχία τους. Και σ' αυτό, μονάχα ή πείρα θά σάς διδάξη. Προσέχετε μόνο μήπως ή πείρα αυτή γίνη πολύ πικρή προτού να σάς διδάξη.

Γ. ΙΑΝΝΗΣ

Η ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

—Μά τί διάβολο έπάθαι;
—Ελάθεμα μίαν είδησι που μ'άς έκαμα... άνω-κάτω!..

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΟΥΜΕΝΑ. — Υστερα από το ανώνυμο γράμμα της Λευκής ντ' Μοράν και τις συμβουλές του αδελφού Μουριέ, ο Μαρσιάλ έπαιε να γράφει στη Τζέννη που έλο και περισσότερο χλωμάζε, προς μεγέλην λύπη του γέρο φίλου της μαρσίμπα Βισέτρο. Μόνον ο Ζωζώ, κόμπ Μενιέ, έχοντας ν' αντιμετώπιση σκληρές και άμεσες ζωτικές ανάγκες, δεν έβλεπε τίποτα. Η φτώχεια γινόταν δολέαν και πιά αίσθητή, και νέα έννοια προσθέτονταν στα πρώτα. Καί, κοντά σ' αυτά, ο θυρωρός Σιμόν έπαψε να φέρη πιά δουλειά στη Τζέννη, κι έτσι γρηγορά εξαπλήθηκαν τα λίγα δολάρια τα λεπτά, που τους είχαν μείνει).

14ον

Για δάνειο, ούτε να σκεφθούν καν μπορούσαν πιά. 'Ο Σιμόν είχε δηλώσει, καθαρά, ότι τίποτε πιά δεν μπορούσε να κάνει για τόν φίλο του Μενιέ. Και μιά μέρα που είχε πιη κάπως περισσότερο, εφθασε ώστε να πη:

—Δέν μου λές, γέρο μου, μπας κι' έχεις σκοπό να περάνης από την πείνα; Σε προειδοποιώ ότι ο σπιτονοικοκύρης δέν μπορεί να περιμένη πιά και θα σου πουλήση και τόν τελευταίο σου παληόροικο.

—Επειτα ο θυρωρός πρόσθετε ένα σωρό πράγματα πού τού ένέντες τόν κρασί κι' έφερνε με τρόπο στη συζήτηση τη Τζέννη που ήταν, έλεγε, άρκετά δημοφιλής άλλωστε και πολλοί περισσότεροι μάλιστα άπ' ό,τι χρειάζονταν, γι α ν ά ξ α σ α λ ί σ η τ ο μ έ λ ο ν τ ο υ ς.

—Εφθανε μάλιστα μέχρι τού

σημείου να λέγη: «'Ο γάμος, βλέπεις, γέρο Μενιέ, δέν είναι πάντοτε ή εύχλια!... 'Οταν δέν υπάρχει πιά ψωμί στο σπίτι, δέν πδ αγοράζεις με συμβόλαιο γάμου!... Η άρετή, είναι πολύ δημοφιλής πράγμα, δέν σου δίνει όμως και να φας!»

Και προσπαθώντας να επηρεάση τόν φτωχό Μενιέ, μ' αυτές και με χίλιες δυο άλλες παρόμοιες στρεβλές ιδέες ο θυρωρός Σιμόν, δέν σκεπτόταν παρά πώς να εξυπηρετήσει τούς μισαρούς σκοπούς του Ντεζανιέρ που τόν πλήρωνε άδρά για τις υπηρεσίες του αυτές.

Ακολουθούσε δέ πρδς τού τή γραμμής πορείας, πού είχε χαράξει ή κακή εκείνη ψυχή που λεγόταν Λευκή ντ' Μοράν και πού είχε όρκισθή να έξοντώση τήν εργασία, για να τήν χωρίση για πάντα από τόν Μαρσιάλ.

Κι' άρχισε τήν εφαρμογή τού σχεδίου της, με τόν ανώνυμο εκείνο γράμμα πού είχε στείλει στόν νεαρό δικηγόρο. Φυσικά, τόν αποτέλεσμα πού είχε επιφέρει τόν γράμμα αυτό, δέν τήν Ικανοποιούσε άπολύτως και ή αντίξια κόρη τού Γκοντράν περιμένα τήν κατάλληλη στιγμή για να καταφέρει τόν τελειωτικό της χτύπημα.

Και ή στιγμή αυτή δέν άργησε να φθάση.

ΤΟ «ΤΡΙΟ» ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ

—Όταν ή Λευκή ντ' Μοράν, έμιασε από τόν θυρωρό Σιμόν τήν άπελπιστική οικονομική κατάσταση της ολιγομηνίας Μενιέ, μιά άγρια χαρά άστρα-

ψε στά μάτια της.

—Σε λίγο θα γίνης δικός μου, Μαρσιάλ! μουρμούρισε.

Και χαρούμενη έτρεξε στό δωμάτιό της.

Τό ίδιο κιόλας βράδυ φώναζε τόν πατέρα της και τόν Ντεζανιέρ στό μπουντουάρ της, και κλεισμένα έπλ ώρες τα τρία εκείνα άτομα πού είχαν προσποφασίσει τήν καταστροφή μιάς φτωχής νέας, συσκέφθηκαν για τόν τρόπο πού θάφθαναν στό σκοπό τους.

Μπορούσαν να μιλούν άνεπιφύλακτα τώρα γιατί οι άποτελούντες τόν περίφημο αυτό έγκληματικό «τρίο» από πολλοί καιρό είχαν παύσει να κρύβη ο ένας από τόν άλλο τόν πραγματικό του χαρακτήρα.

—Λοιπόν, αύριο! έκαμε ή Λευκή με άγρια χαρά.

—Όχι, απήντησε ο Γκοντράν. Αύριο έχουμε να κάνουμε κάτι άλλο...

—Τόσο σπουδαίο επίσης! 'Αμφιβάλλω! διέκοψε σκυθρωπάζοντας ή κόρη του.

—Θά κινήης μόνη σου, Λευκή! Αύριο συγκαλείται τόν οικογενειακό συμβούλιο, στό σπίτι τού συμβολαιογράφου μας, τού κ. Ντεγκαλλώ... Και ξέρεις γιατί, πρόσθεσε ο Γκοντράν ντ' Μοράν κλινοντας νεύμα στήν κόρη του να μίν επιμένη μυστικά στόν 'Εδουάρδο.

Η Λευκή πού ήξερε ότι έπρόκειτο να γίνη νέα ληστιακή πράξη τού δήθεν θανάτου τού κόμητος ντ' Μοράν και τή κόρης του, δέν έφερε καμμιάν αντίρρηση.

—Λοιπόν, έξηκολούθησε ο Γκοντράν, επειδή ή μητέρα τού Μαρσιάλ δέν θα μπορέση, ένεκα της καταστάσεως της υγείας της, να παρουσιασθή στό συμβολαιογράφο, έπεφόρτισε τόν Μαρσιάλ να τήν αντικαταστήση. Ξέρω δέ θετικά ότι αυτός, καθ' ύπαγόρευση της μητέρας του, έγραψε όλες τις λεπτομέρειες τού θανάτου τού κόμητος. Συνεπώς πρέπει να κρατήσουμε τόν Μαρσιάλ, για να τόν κάνουμε να παίξη άδελά του τόν ρόλο στό μικρό σχέδιο πού με τόση άριστοτεχνική επιτηδεύτητα κατέστρωσες μόνη σου.

Η Λευκή φηκίασε από χαρά.

—Εστω! έκαμε, άς αναβάλουμε τόν πράγμα για μεθαύριο, εάν ο κ. Ντεζανιέρ δέν θέλη σέ τούτο κανένα εμπόδιο.

—Δέν θα είναι βέβαια ποτέ πολλοι νορς για τήν άνυπομονή μου, απήντησε ο συνεταίρος τών Γκοντράν με τόν συνηθισμένο του ύφος κενοδοξίας. Πιστεύω όμως πώς θ' αναγκασθώ να χρησιμοποιήσω τά μεγάλα μέσα.

—'Ολα θα είναι έτοιμα γι' αυτό.

Ο Γκοντράν, επάνω στό σημείο αυτό, από κάποιο λείψανό ντροπής, έκαμε νόημα στήν κόρη του να τόν αφήση μόνο με τόν συνένόχό του Ντεζανιέρ. Κι' όταν εκείνη άπευρόθηκε για να πάη να σπρηχθή στό παράθυρο, δέν νόμισε ότι έπρεπε να μίν άκούση τι θα λεγόταν μεταξύ εκείνων πού είχε συνεταιρισθή.

Τέντωσε λοιπόν τ' ατί της κι' άκουσε τόν πατέρα της πού άρχισε να λέη:

—Αποφάσισα, λοιπόν, άγαπητέ μου 'Εδουάρδε, να γίνη τόν π ρ α γ μ α στήν έπαυλί μου τήν όποία και θέτω στή διάθεσί σου.

—'Ωραία! Λαμπρά!...

—Η έπαυλις βρίσκεται στή μέση τού πάρκου κι' έπομένως οι φωνές πού μπορεί να δγλήν δέν θ' άκουσθούν. 'Ο μοναδικός ύπηρετής πού βρίσκεται εκεί είναι ο κ. ος μας. Είναι ο Ιπποκόμος της κόρης μου, κι' ό,τι κι' άν άκούση δέν θα κουνηθή από τή θέσι του... 'Ως πρδς τή Φραγκίσκα Μπερέν, αυτή, άκόμα κι' άν άκουγε τίποτε δέν είναι σέ ιατάσσει να βοηθήση τόν θύμα.

Ο Ντεζανιέρ, έπεδοκίμασε τις σκέψεις τού φίλου του μ' ένα κούνημα τού κεφαλιού.

—Τό δεινό, έξηκολούθησε ο Γκοντράν, θά παραταθή στήν άρχαία αίθουσα τών δπλων...

—Πού βρίσκεται, άν θυμάμαι καλά, στόν πύργο.

—Ακριβώς! Κι' άφού ξέρεις τόν μέρος με άπαλλάσσεις από τόν κόπο να σου περιγράψω τόν δωμάτιο πού θα σου χρησιμεύση ως έρωτική φουλά. Λοιπόν, κατάλαβες, εκεί θα περιμένης τήν δεσποινίδα καί...

—Τά λοιπά άφορούν έμένα! άποτελείωσθε ο Ντεζανιέρ με ύφος γυναικωκατακτητικό.

—Μιά τελευταία σύστασι! Πρόσεξε να μίν πιης τή σαμπάνια πού περιέχεται στό μπουκάλι με τόν κόκκινο φελλό!...

—Κατάλαβα!

—Κι' όταν θάχξης... τ ε λ ε ι ω σ ε ι, κατέληξε χαμογελώντας ο Γκοντράν, θάρρωμε και μεις...

—Ναί! φώναξε δυνατά ή Λευκή πού δέν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο, θά είναι ή σειρά μου τότε να παρουσιασθώ στή σκηνή. Καί τότε θα με συνοδεύη ένας νέος πού, από τή στιγμή εκείνη, θα μου άνήκει ολοκληρωτικά. Αυτό τόν άρκίσθηκα στόν έαυτό μου! Καί ο νέος αυτός θα είναι ο Μαρσιάλ Μπερέν!

ΤΟ ΧΑΛΥΒΑΙΝΟ ΚΙΒΩΤΙΔΙΟ

Τήν άλλη μέρα, όπως είχε προαναγγείλη ο Γκοντράν, τά πρόσωπα πού είχαν κληθή, συγκεντρώθηκαν στό γραφείο τού συμβολαιογράφου Ντεγκαλλώ.

Ο συμβολαιογράφος είχε άργοπορήσει, όσο μπορούσε περισσότερο τήν επέλεσι μιάς ρήτρας της διαθήκης τού κόμητος ντ' Μοράν, πού όριζε να παραδοθή στή Λευκή ντ' Μοράν, τήν κόρη τού κόμητος, ένα χαλύβδινο κιβωτίδιο πού ήταν κατατεθειμένο στόν συμβολαιογράφο. Η προθεσμία πού όριζε ή ρήτρα για τήν παράδοσι τού αντικειμένου πλησίαζε να εκπνεύση και δέν έμεινε πιά στόν Ντεγκαλλώ παρά να έκτελέση τόν όρο της διαθήκης.

Αυτός ωστόσο, από μιά κρυφή έχθροτητα εναντίον τού πελάτου του τ' Μοράν, έπέμενε να γίνη προηγουμένως ή ληστιακή ή πράξη τού θανάτου τού κόμητος.

Για να δηλώσουν λοιπόν ότι ο κόμης είχε πεθάνει, ο συμβολαιογράφος συνεκάλεσε τήν τήν Φραγκίσκα Μπερέν, τόν Μαρσιάλ, τόν Ιπποκόμο 'Αρσιμπάλντ, γιού τού άστυνομικού Μαρσουλίνου και τόν Ζωζώ, γιού τού άστυφίλακος Φλαμανδού, τών όποίων οι πατέρες είχαν παραστή στήν έκταφη τών έρειπίων τού καέντος μεγάρου και είχαν άφήσει έγγραφους δηλώσεις, ό,τι είδαν τά άπνθρακωμένα πτώματα τού κόμητος και της μικρής Λευκής ντ' Μοράν.

Ο Μαρσιάλ, πού αντιπροσώπευε τή μητέρα του, διάβασε τή δήλωσι πού τού είχε άπαγορεύσει εκείνη και έφυγε χωρίς να περιμένη ν' άκούση τις καταθέσεις τών άλλων.

Περισσότερο άσασχόλησε τούς συνελθόντας ο Ιπποκόμος 'Αρσιμπάλντ πού εξέθεσε τά της άναγνωρίσεως τών πτωμάτων από τά π ο μ ν η μ ο ν ε υ μ α τ α τ ο υ, πού τού είχε άφήσει ο πατέρας του Μαρσουλίνος.

—'Ως πρδς τόν Ζωζώ, ή πα-

ρουσία του έκρίθηκε περιττή, γιατί έδήλωσε πώς ο πατέρας του τόν είχε πετάξει στούς πέντε δρόμους σέ ηλικία δώδεκα χρονών και δέν ήξερε άπολύτως τίποτε για τήν ύπόθεσι πού τόν έκάλεσαν.

Κι' έτσι ήταν πολύ δύσθυμος όταν έπέστρεψε στό έργαστήριό πού εργαζόταν ο μαρσίμπα Βισέτρο, ο όποιος και τόν περίμενε για να γευματίσουν.

Τό προσώπό του όμως φωτίστηκε άμέσως μόλις είδε τήν Τζέννη πού έκαμε συντροφιά στό γέρο κλειδαρά.

—Χαίρω πολύ, δεσποινίς, πού σάς βλέπω, έλεγε, γιατί έχω από χθές να σάς δώσω τά χαιρετίσματα της άρραδωνιστικής μου...

—Τί καλή αυτή ή Παυλίνα! έκαμε ή Τζέννη με στεναγμό.

—Πού θα γίνη σέ λίγο κυρία Ζωζώ...

—Επειτα, παρατηρώντας ότι ή Τζέννη χαμήλωσε τά μάτια και ότι έκφρασις μελαγχολίας ζωγραφίστηκε στά χαρακτηριστικά της, ο νεαρός κλειδαράς κατάλαβε ότι, χωρίς να τού θέλη, έκαμε τή νέα να θυμηθή τόν μυστικό της πόνο. Θέλοντας δέ να δώση άλλη τροπή στή συζήτηση:

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—Φαντάσου, μαρσίμπα Βισέτρο, έξηκολούθησε ο Ζωζώ, να θέλουν να τούς πώ, άν γνώρα, λέει, τόν κόμητα... τόν μαρκήσιο... τόν βαρωνέττο και δέν ξέρω ποιόν άλλον... Ξέχασα τ' όνομα τώρα. Φθάνει ό-

μως, δέν με μέλλει μιά πεντάρα!

—Λοιπόν, δέν κάματε τίποτε στού συμβολαιογράφου; ρώτησε ή Τζέννη.

—'Α! μάλιστα! 'Εμένα μούδωσαν να σκάσω γιατί ήξερα ότι ο μαρσίμπα Βισέτρο μ' έπεριμένα και θ' άνυπομονούσε. 'Οστόσο όμως, καθώς λέει και ή παροιμία, καμιά φορά από τόν κακό θγαίνει και καλό! Στενοχωρήθηκα πολύ, εί-

ναι αλήθεια, έτσι όμως θάρηκα και δουλειά για σένα, μαρσίμπα Βισέτρο.

—'Α! μένα;

—Στού συμβολαιογράφου; ρώτησε ή Τζέννη με περιέργεια.

—Ναί, αλλά όχι γι' αυτόν τόν ίδιον. Με δυό λόγια να τί τρέχει: 'Ηταν ένα σωρό κόσμος στού συμβολαιογράφου κι' άνάμεσα σ' άλλους ένα παληόπαιδο Ιπποκόμος, μ' ένα ύφος πού σου φαίνεται πώς θάκανε άγια δουλειά άν τόν έδερνες από τόν πρδς ως τόν βράδυ, χωρίς να λογαριάσω τις ώρες τού φαγητού. Μού κάθησε πολύ στό στομάχι αυτό τόν όρνο πού είχε ένα παράξενο όνομα: 'Αρσιμπάλντ! 'Αλλά τόν όνομα δέν είναι τόσο, όσο τόν μούτρο του πού δέν μπορώ να τόν χωνέψω. Δέν θα συμβούλευα τόν ζωό αυτό να θρεθί μυστικά μου! 'Ηταν όμως επίσης στού συμβολαιογράφου κι' ένας κύριος, πού καθώς πρέπει και πού κορδωνόταν σάν κόκορας.

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—Φαντάσου, μαρσίμπα Βισέτρο, έξηκολούθησε ο Ζωζώ, να θέλουν να τούς πώ, άν γνώρα, λέει, τόν κόμητα... τόν μαρκήσιο... τόν βαρωνέττο και δέν ξέρω ποιόν άλλον... Ξέχασα τ' όνομα τώρα. Φθάνει ό-

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—Φαντάσου, μαρσίμπα Βισέτρο, έξηκολούθησε ο Ζωζώ, να θέλουν να τούς πώ, άν γνώρα, λέει, τόν κόμητα... τόν μαρκήσιο... τόν βαρωνέττο και δέν ξέρω ποιόν άλλον... Ξέχασα τ' όνομα τώρα. Φθάνει ό-

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

—'Αλλά δέν πρόκειται γι' αυτό τώρα, έκαμε φωνάζοντας σάν φώναζε. Πρόκειται για κείνον τόν γέρο γκρινιάρη, τόν συμβολαιογράφο, πού θαρρώ πως δέν ήταν καμμιά ανάγκη να μου χαλάση τήν ήσυχία για μιά δουλειά, λέει, πού μεθελε στό γραφείο του. 'Ας είναι, όμως, άν με ξαναδής, άς με πιάση, δέν είμαι τόσο κουτός να ξαναπάω...

γύριζε. Όχι τούτα κλειδαρά, ούτε τίποτε.

—Τότε θα πη, έκαμε άπλως ο μαρσίμπα Βισέτρο, πώς τόν κιδώτιο άνοίγει με έλατήριο.

—Αυτό σκέφθηκα κι' εγώ!...

—Όταν λοιπόν είδα πώς τόν φιλοδώρημα μου έφευγε, μπόρείς να φαντασθής πώς έπασα τόν κεφάλι μου να βρω τόν έλατήριον... Δέν βαρύνει όμως, θά ήταν σάν νάβηλα να σπάσω τόν τοίχο με τόν κεφάλι μου.

—'Αλήθεια, τόσο δύσκολο ήταν αυτό; έλεγε ή Τζέννη παρατηρώντας τόν γέρο φίλο της πού φαινόταν δυδιμενός σέ σκέψεις.

—Λοιπόν, επανέλαβε ο Ζωζώ, συλλογίσθηκα ότι δέν θίκαμα τίποτα καλό και ότι δέν θα κατώρθωνα ούτε να σπάσω καν τόν κουτί άν με διάτασαν να τόν κάμω. —Είναι πολύ δύσκολο για μένα! έλεγε στόν κύριο εκείνο και πρόσθεσε άμέσως: —Δέν ξέρω παρά μονάχα έναν εργάτη πού θα μπορούσε ίσως να κάμη τή δουλειά πού μου ζητάτε. Κι' άμέσως συλλογίσθηκα έόένα, μαρσίμπα Βισέτρο, γιατί ξέρω τήν τέχνη σου εγώ!

Ο γέρο κλειδαράς κούνησε τόν κεφάλι του σάν νάβηλε να πη πώς δέν άξιζε όλους αυτούς τούς έπαίνους.

—'Ο Ζωζώ όμως έπέμενε στίς ιδέες του:

—'Υποσχέθηκα άμέσως να σέ οδηγήσω στόν κορδωνένο κύριο.

—Και πότε; Σήμερα;

—Όχι, αύριο όμως χωρίς άλλο. Κι' επειδή στό κάτω-κάτω, δέν ήθελα, ούτε σέ σέ εγώ, να χάσωμε μιά ώρα από τή δουλειά μας, είπα στόν κορδωνένο κύριο ότι θα σέ πάω στό σπίτι του, μόλις τελειώσωμε τή δουλειά μας. Κι' έτσι, ή μικρή αυτή άσχολία δέν θά σ' έμποδίσή άπ' τή δουλειά σου.

Η Τζέννη ευχαρίστησε με τόν δέμμα της τόν Ζωζώ για τόν ενδιαφέρον πού έδειχνε στόν γρηγορό φίλο της, κι' επειδή αυτός δέν φαινόταν και πολύ ευχαριστημένος, ή νέα τού έλεπε με τή γλυκειά φωνή της:

—Θά πάτε, δέν είν' αλήθεια; Σάς παρακαλώ, και θα μ' ευχαριστήσετε πολύ...

—Καλά, καλά! Θά πάω, άποκριθής ο κλειδαράς.

—Και θα δής, έκαμε γελώντας ο Ζωζώ, ότι δέν μεγαλοποιήσα τίποτε, όταν σου έλεγα ότι δέν είναι τόσο εύκολη δουλειά. Ξέρω πολλούς καλούς εργάτες, αλλά δέν υπάρχει ούτε ένας πού να μπορέη ν' άνοίξη τόν κιβώτιο...

—'Α, κατάλαβα, θά είχαν χάσει βέβαια τόν κλειδί του; ρώτησε ή Τζέννη.

—Εται πιστεύω κι' εγώ, άποκριθής ο Ζωζώ. Όταν όμως τόν πήρα στά χέρια μου, άδικα τόν γύριζα και τόν ξανα-

—'Αστε θα με συνεδέυστε κι' εσείς, κδρ Σιμόν, στήν κυρία αυτή; ρώτησε ή Τζέννη.

—Καλά, του είπες, είμαι άναγκασμένος να μην άρνηθώ, άφού εκ των προτέρων άνέλαβες να με κάμης να δεχθώ. Δέν μου είπες όμως, σέ ποια-νοού στίτι θα πάμε, και πώς λέγεται ο κύριος που έχει τό κιβώτιο;

—Μά την άλήθεια, ξέχασα τ' όνομά του, ξέρω όμως τη διεύθυνσή του. Είναι στην ό-δο 'Αγίου Δομνίκου, όχι πο-λύ μακριά απ' έδώ...

ΜΙΑ «ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ» ΔΟΥΛΕΙΑ

Τήν ίδια μέρα μιá εύχάρι-στη εκπλήξις περιμενε την Τζέννη, στόν γυρισμό στο σπι-τι της.

Ο θυρωρός Σιμόν, τής έ-φερε, έλεγε, μιá καλή είδησι, πού θά προξενούσε μεγάλη χα-ρά στόν μπάρμπα Μενιέ.

—Είναι ένα άληθινό εύτύ-χημα, δεσποσύνη, είπες στήν εργάτρια και μπορείς να πι-στεύσης πώς υπάρχει εκεί έ-πάνω κάποιος πού άγγιγνε για σάς και σάς προστατεύει.

Και με τό χέρι ύψωμένο ο θυρωρός έδειχνε τόν ουρανό, ύπονώντας την ψυχή τής μακαρίτισσας Μπέρβας Μενιέ, στίς τελευταίες στιγμές τής οποίας είχε παρευρεθή και τής οποίας ο θάνατος τόν είχε λυ-πήσει ζωηρά.

—Ναί, επανέλαβε, κάποιος σάς προστατεύει εκεί επάνω, δίχως άλλο, γιατί τη στιγμή πού ούτε περίμενα καν, βρή-κα δουλειά για σένα και δου-λειά πού θά πληρωθής πολύ κα-λά, μπορώ να σου τό βεβαιώ-σω...

Η Τζέννη, συγκινημένη ά-πό την καλωσύνη του θυρω-ρού, τόν εύχαρίστησε με δά-κρυα σχεδόν στά μάτια.

Τήν στιγμή εκείνη, άλλωστε, ο Σιμόν δέν ήταν, παραδόξως βέβαια, μεθυμένος, κι' έτσι ή ήθική του κατάστασις ήταν πολύ διαφορετική. Μιλούσε με ύφος πατρικό στη νέα και πί-στευε ειλικρινά πώς ή δου-λειά πού θά προμήθευε στη Τζέννη ήταν, όπως ο ίδιος έλ-γε, καμιά δουλειά καθώς πρέπει.

—Ναί, δεσποσύνη, είπες με μελιστάλαχτο ύφος, τη φορά αυτή, δέν θάχης λόγους να κοιμίνιξης...

Η εργάτρια, κατείνωσε τά μάτια.

—Δέν πρέπει να λυπάσαι, δεσποινίς, δέν είχα σκοπό να σου ύπενθυμίσω πράγματα πού σου ήσαν δυσάρεστα...

Η Τζέννη τούδωσε τό χέ-ρι της:

—Ξέρω ότι ενδιαφέρεται για μένα, κύρ Σιμόν, επειδή είσαι καλός φίλος του πα-τέρα μου και με ξέρεις από μι-κρή... Όστε, κύρ Σιμόν, δέν σέ θεωρώ ύπεύθυνο για... κεί-νο πού ξέρεις...

Και με τά λόγια της αυτά άπονούσε την έπίσκεψι του

Έδουάρδου Ντεζανίρ και την κακή έντύπωσι πού τής είχε αφήσει.

—Είναι άλήθεια ότι είχες τό δικαίωμα να είσαι δυσारे-στημένη, δεσποσύνη, έκαμε ο θυρωρός πού τό πρόσωπό του έξέφραζε την πύλ λεπτόλογη τιμιότητα. Δέν έφταιγα όμως εγώ, και δέν πρέπει να μου φυλάς καμία.

—Όχι, κύρ Σιμόν.

—Τουλάχιστον, δέν είπες τί-ποτα στόν πατέρα σου;

—Όχι!

—Γιατί, βλέπεις, δεσποσύ-νη, δέν ήθελα για τίποτε στόν κόσμο ο καλός μου φίλος Με-νιέ να πιστέψη πώς είμαι Ι-κανός να κάμω πράγματα πού δέν συμφωνούν με την τιμιό-τητα.

Και μιλώντας έτσι ο παράξε-νος αυτός θυρωρός, ξεχνούσε πώς όταν έπινε έστω και δυό μόνο ποτηράκια κρασί, ή συ-νειδήσις του έλαστικοποιόταν.

—Ναί, δεσποσύνη, έξηκολού-θησε, νοιώθω τη μεγαλύτερη φιλία για τόν Μενιέ και τούς δικούς του, και θά δοκίμαζα μεγάλη λύτη...

—Άς τ' αφήσουμε αυτά, κύρ Σιμόν...

—Έχεις δικιο, δεσποσύνη, σούλεγα λοιπόν ότι σου βρή-κα δουλειά και καλή μάλιστα!

—Σε κατάστημα;

—Ά! μπά! Θά εργάζεσαι στό σπίτι σου, μέσα στό μι-κρό δωμάτιό σου πού μοιάζει μ' άληθινό παράδεισο, μέσα στα φυτά και τά λουλούδια σου πού τ' αγαπάς τόσο πολύ!

—Ά! Άλήθεια, δεσποσύνη

—Λοιπόν, κύρ Σιμόν, γι'

Τζέννη, χαίρεται κανένας να σέ βλέπει να ποτίζεις τά λου-λούδια σου! Όταν ο κ. Μαρ-σιάλ έμνε στό άπέναντι διω-μάτιο, τό εισγύριζα εγώ και στεκόμουν πολλή ώρα, με τό φτερό τού χέρι, να σέ κυττά-ζω πού περιποιόσουν τά λου-λούδια, πού... μου φαινότανε πώς τούς μιλούσες, τούς έλεγες ένα σωρό πράγματα πού είχες στό νου σου και ίσως και στην καρδιά σου...

Η Τζέννη αυτή τη φορά δέν μπόρεσε να μην κοιμίνιξη:

—Δέν είναι άνάγκη να γί-νουνται τά μάγουλά σου σάν παπαριόνες, δεσποσύνη, έκα-με γελόντας ο θυρωρός, κα-τευχαριστημένος από τό άπο-τέλεσμα πού προξένησαν τά λόγια του. Αυτό πού σου έώω είναι πρός έπαυό σου και πρός τιμήν σου! Είναι πολύ ώραίο για μιá νέα ν' αγαπά τ' άν-θη... αλλά τί μας ενδιαφέρουν τώρα όλα αυτά, τό σπουδαίο-τερο είναι να δούμε πώς θά κάνουμε για να πάρης τη δου-λειά πού λέγαμε.

—Είναι άλήθεια αυτό, κύρ Σιμόν και δέν βλέπω την ώρα πότε να την πάρω στα χέρια μου. Ξέρεις περισσότερο από κάθε άλλον, πόσο στενοχωρη-μένος είναι ο πατέρας μου! Πρέπει να δουλέψω μ' όλη μου τη δύναμι και για πολύν καιρό για να μπορέση να πλη-ρώση τά χρέη του ο καυμέ-νος...

—Η άλήθεια είναι ότι ο σπιτονοικοκύρης δέν είναι και πολύ πονόψυχος...

—Λοιπόν, κύρ Σιμόν, γι'

αυτό κι' εγώ θέλω να τόν ξε-πληρώσω με μιá ώρα γρηγορό-τερα...

—Θά γίνη κι' αυτό, δεσπο-σύνη, γιατί θά σου δώσουν, είμαι βέβαιος γι' αυτό, και μου τό ύποσέθηκαν, δουλειά για πολύν καιρό κι' όσο πε-ρισσότερη μπορείς να βγάλης πέρα...

—Ό! θά εργάζομαι και την νύχτα αν είναι άνάγκη.

—Τί καλή καρδιά! έκαμε ο Σιμόν, και είμαι βέβαιος, δε-σποσύνη, πώς θά βής την ευ-καιρία να δείξης πόσο ώραία κεντάς...

—Ξέρει από κέντημα τό πρό-σωπο αυτό;

—Μπορείς να τό πιστέψης, δεσποσύνη. Είναι μιá κομψή κυρία πού αγαπάει όλα τά ώ-ραία πράγματα. Θά συνεννοη-θήτε έντελώς μαζί...

—Και τότε, κύρ Σιμόν;

—Καταλαβαίνω την άνυπομο-νησία σου, δεσποσύνη, θά είχα λοιπόν μεγάλη εύχαρίστησι να σέ παρουσιάσω άμέσως...

—Μπορεί να γίνη σήμερα;

—Τό πρόσωπο αυτό θά μας περιμένη αύριο τό άπόγευμα.

—Θά με συνοδεύσης;

—Βέβαια!

—Ά! τόσο τό καλύτερο, δά θά τολμούσα να πάω μόνη μου.

—Άφού μάλιστα θά πάμε σά σπίτι πλούσιο. Βλέπεις πάντα ένα σωρό υπηρέτες στην είσο-δο. Θά μας άναγγείλουν κού-λας σάν νάμασαν σπουδαία πρόσωπα... Άλλά αύριο θά τά δής, δεσποσύνη Τζέννη.

—Τί ώρα θάρηθης να με πά-ρης;

—Κατά τις δέκα, θά σέ ει-δοποιήσω άλλωστε από πρωτί-τερα, από τό πρωί.

—Εύχαριστώ, κύρ Σιμόν.

—Δέν υπάρχει λόγος να μ' εύχαριστήης και μπορείς να πι-στεύσης ότι είμαι πολύ εύτυχι-σμένος πού μπορώ να σου φα-νώ χρήσιμος, γιατί αγατώ τόν πατέρα σου, σάν άδελφό μου.

—Πηγαίνω ν' άναγγείλω την καλή είδησι.

—Ναί, πήγαινε, εγώ δέν θά πώ τίποτε για να τού κάμω εκπλήξι.

Η Τζέννη έκαμε να φύγη όπότε ο θυρωρός τη φώναξε να τής πη κάτι πού ξέχασε.

—Έλησμόνησα να προσθέ-σω, δεσποσύνη, ότι πρέπει να ειδοποιήσης τόν μπάρμπα Με-νιέ ότι μπορεί και ν' άναγκα-σθής ν' άπουσιάσης.

—Ν' άπουσιάσω;

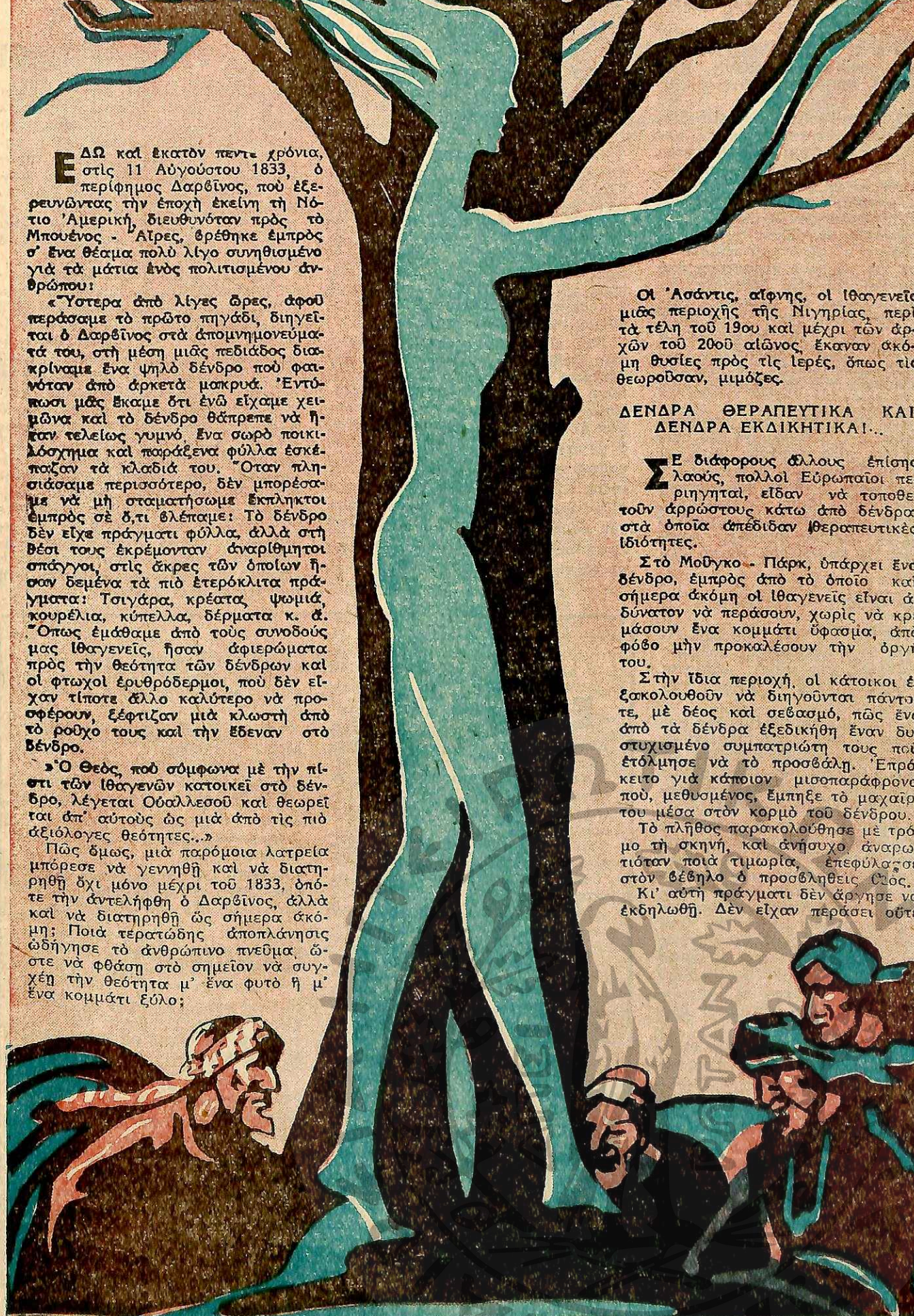
—Ναί. Τό πρόσωπο πού σου λέγω μου είπες ότι μπορεί να σου προμηθεύση δουλειά σέ μιá φιλική οικογένεια πού μέ-νει στην έξοχή, σέ μιá επαύλι.

—Πολύ μακριά;

—Όχι! Όποσδήποτε όμως, μακριά ή κοντά θά σέ πάνε με τό άμάξι... Άλλωστε θά κου-δεντιάσωμε γι' αυτό με τόν φίλο μου Μενιέ.

Και ο Σιμόν χαιρέτησε την νέα με χαμόγελο ικανοποιήσεως (Άκολουθεί)

ΑΝΘΡΩΠΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

ΕΔΩ και εκατόν πεντε χρόνια, στίς 11 Αυγούστου 1833, ο περίφημος Δαρβίνος, πού έξε-ρευνώντας την έποχή εκείνη τη Νό-τιο Άμερική, διευθυνόταν πρός τό Μπουένος - Άίρες, θρέθηκε έμπρός σ' ένα θέαμα πολύ λίγο συνηθισμένο για τά μάτια ένός πολιτισμένου άν-θρώπου:

«Ύστερα από λίγες ώρες, άφού περάσαμε τό πρώτο πηγάδι, διηγεί-ται ο Δαρβίνος στα άπομνημονεύμα-τά του, στη μέση μιáς πεδιάδος δια-κρίναμε ένα ψηλό δένδρο πού φα-νόταν από αρκετά μακριά. Έντό-πως μας έκαμε ότι ένά είχαμε χει-μώνα και τό δένδρο θάπρεπε να ή-ταν τελείως γυμνό. Ένα σωρό ποικι-λόσημα και παράξενα φύλλα έσκέ-παζαν τά κλαδιά του. Όταν πλη-σιάσαμε περισσότερο, δέν μπορέσα-με να μη σταματήσωμε εκπληκτοι έμπρός σέ ό,τι βλέπαμε: Τό δένδρο δέν είχε πράγματι φύλλα, αλλά στη θέσι τους έκρέμονταν άναρίθμητοι σπάγγοι, στίς άκρες των οποίων ή-σαν δεμένα τά πιό έτερόκλητα πρί-σματά: Τσιγάρα, κρέατα, ψωμιά, κουρέλια, κύπελλα, δέρματα κ. ά.

Όπως έμάθαμε από τούς συνοδούς μας Ιθαγενείς, ήσαν άφιερώματα πρός την θεότητα των δένδρων και οι φτωχοί έρυθρόδερμοι, πού δέν εί-χαν τίποτε άλλο καλύτερο να προ-σφέρουν, ξέφτιζαν μιá κλωστή από τό ροδόχο τους και την έδεναν στό δένδρο.

«Ο Θεός, πού σύμφωνα με την πί-στι των Ιθαγενών κατοικεί στό δέν-δρο, λέγεται Ουάλλεσσου και θεωρεί-ται απ' αυτούς ως μιá από τις πιό άξιόλογες θεότητες...»

Πώς όμως, μιá παρόμοια λατρεία μπόρεσε να γεννηθή και να διατη-ρηθή όχι μόνο μέχρι του 1833, όπó-τε την άντελήφθη ο Δαρβίνος, αλλά και να διατηρηθή ως σήμερα άκό-μη; Ποιά τερατώδης άποπλάνησις ώδήγησε τό ανθρώπινο πνεύμα, ώ-στε να φθάση στό σημείον να συγ-χέη την θεότητα μ' ένα φυτό ή μ' ένα κομμάτι ξύλο;

Οι Άσάντις, αϊθνης, οι Ιθαγενείς μιáς περιοχής τής Νιγηρίας, περί τά τέλη του 19ου και μέχρι των άρ-χών του 20ού αϊώνος, έκαναν άκό-μη θυσίες πρός τις Ιερές, όπως τις θεωρούσαν, μιμόδες.

ΔΕΝΔΡΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝΔΡΑ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ!

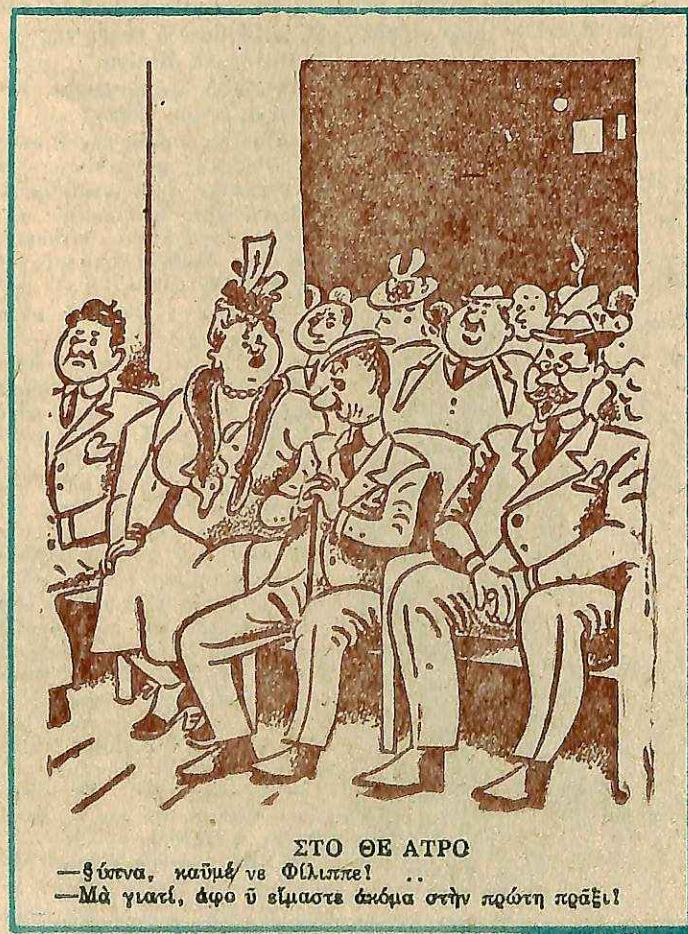
ΣΕ διάφορους άλλους επίσης λαούς, πολλοί Εύρωπαίοι πε-ριηγηταί, είδαν να τοποθε-τούν άρρώστους κάτω από δένδρα, στα όποια απέδιδαν θεραπευτικές ιδιότητες.

Στό Μοδύγκο - Πάρκ, υπάρχει ένα δένδρο, έμπρός από τό όποιο και σήμερα ακόμη οι Ιθαγενείς είναι ά-δύνατον να περάσουν, χωρίς να κρε-μάσουν ένα κομμάτι ύφασμα, από φόβο μην προκαλέσουν την όργη του.

Στην ίδια περιοχή, οι κάτοικοι έ-ξακολουθούν να διηγούνται πάντο-τε, με δέος και σεβασμό, πώς ένα από τά δένδρα έξεδικήθη έναν δυ-στυχισμένο συμπατριώτη τους πού έτόλμησε να τό προσβάλη. Έπρό-κειτο για κάποιον μισοπαράφρονα πού, μεθυμένος, έμπηξε τό μαχαίρι του μέσα στόν κορμό του δένδρου.

Τό πλήθος παρακολούθησε με τρό-μο τη σκηνή, και άνήσυχο άναρω-τιόταν ποιά τιμωρία, έπεφύλασσε στόν βέβηλο ο προσβληθείς Όσος.

Κι' αυτή πράγματι δέν άργησε να έκδηλωθή. Δέν είχαν περάσει ούτε

ΣΤΟ ΘΕ ΑΤΡΟ

—Ήύα, καμύ/νε Φίλιππε! ..
—Μά γιατί, άφο υ είμαστε ακόμα στην πρώτη πράξι!

σαράντα δικτά σωστές δρες και ο κεραυνός που έπεσε στο χαμόσπιτο του «δολοφόνου», έσκότωσε αυτόν, την γυναίκα του και τα τρία παιδιά του.

ΔΕΝΔΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕ-
ΤΑΙ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΟΥΝ ΚΑΙ
ΝΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΘΟΥΝ

ΜΙΑ παρόμοια λατρεία δέν-
δρων ύφιστατο μέχρι του με-
γάλου πολέμου στην Αίγυπτο.
Στά περίχωρα του Καίρου μπορού-
σε κανείς να δει ένα επιθλητικό φυ-
τό με μεγάλα κλαδιά, που οι κά-
τοικοι το ονόμαζαν «χακίμ - κεμ-
πίρ», δηλαδή «μεγάλος γιατρός».
'Επήγαιναν σ' αυτό για προσκύνη-
μα και για να τους θεραπεύσει από
τον πυρετό και από διάφορες άλ-
λες αρρώστιες. Οι άρρωστοι έπε-
φταν γονατιστοί κοντά στις ρίζες
του και άφηγγελλαν διάφορους ύ-
μνους και ειδικές προσευχές. 'Ως
είδος δε άφιερωμάτων έσκέπαζαν
τά κλώνια του με διάφορα είδη
ρουχισμού.

'Εκείνο όμως που ήταν πιο παρά-
δοξο είναι ότι η άγιστή του δέν-
δρου ήταν τόσο σεβάστη, ώστε οι
πιστοί του θεωρούσαν βεβήλωσι να
το ζωγραφίσουν ή να το φωτογραφή-
σουν κανείς. Και ένας Άμερικανός
ζωγράφος, ριψοκινδύνευσε αρκετά
και μεταχειρίστηκε μεγάλη πονη-
ρία για να κατορθώσει να το ζω-
γραφίσει.

Η «ΣΥΚΙΑ - ΠΑΓΟΔΑ»

Η ΑΣΙΑ, παρ' όλο που θεωρεί-
ται ως η ήπειρος της παλαιάς
σοφίας, δεν κάνει εξαίρεσι
στην παράδοση της λατρείας των
δένδρων:

Στην Περσία παραδείγματος χά-
ριν, συναντά κανείς και σήμερα ά-
κόμη, δένδρα που οι κάτοικοι τα
θεωρούν ιερά και που είναι πάντα
φορτωμένα με ύφασματα και δια-
φόρων άλλων ειδών στολίσια.

Οι Άραβες, ακολουθώντας το
παράδειγμα του Μωάμεθ, έκοψαν έ-
ναν μεγάλο αριθμό από τα δένδρα
αυτά, παρὰ την αντίδραση των φα-
νατισμένων κατοίκων. 'Ο άγων ό-
μως αυτός των Άράβων έναντιον
της θαρράου δεισιδαιμονίας, συ-
χνά έδωσε άφορμές σε δραματικές
σκηνές και δεν είναι λίγοι οι Ιερείς
που σκοτώθηκαν γιατί άντέδρασαν
στην «ιεροσυλία», όπως την έχαρα-
κτήριζαν, της κοπής των ιερών δέν-
δρων.

'Αλλά και η Κίνα, παρ' όλο το ύ-
ψωμένο ήθικό επίπεδο των θρησκευ-
τών της και τον παμπάλαιο πολιτι-
σμό της, έχει και αυτή επίσης το
ιερό της δένδρου: Την περίφημη
«Συκία - Παγόδα». 'Όταν πλησιάζει
κανείς στο γιγαντιαίο αυτό σύμπλε-
γμα, νομίζει πως μπαίνει μέσα σε
δάσος. Στην αρχή, με το πρώτο
βλέμμα που θα ρίξει, βλέπει χιλιά-
δες κλώνους που νομίζει πως καθέ-
νας τους είναι κι' ένα ξεχωριστό
δένδρο. Δεν άργεί όμως να καταλά-
βει ότι οι κλώνοι είναι ένα μόνον με-
ταξύ τους και ότι το δένδρο αυτό,
που έχει μια παράξενη όριζόντια
κλίση, εκτείνεται σε μίαν άπέραντη

έκταση και στηρίζεται στις πολυά-
ριθμες και χονδρές ρίζες του, που
μπορεί να τις συγκρίνει κανείς με
τά πόδια ενός μυθολογικού πελώ-
ριου τέρατος καρφωμένου στην γη.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΑΠΟ τον θεσμό της λατρείας
των δένδρων, δεν φαίνεται να
έξφυγαν και οι αρχαίοι κά-
τοικοι των 'Ινδιών, και έτσι έξηγιέ-
ται γιατί το «άκβάττα» — ή «πιπα-
λά» — παίζει τόσο σπουδαίο ρόλο
στον βουδδισμό: Το «δένδρο της
σοφίας», δηλαδή, που κατά τους
βουδδιστάς δεν έχει ούτε αρχή, ου-
τε τέλος, που έχει τις ρίζες του
προς τα επάνω, τους κλώνους του
προς τα κάτω και επάνω στο όποιο
ο κόσμος, καθώς και όλοι οι άλλοι
κόσμοι, ξεκουράζονται...

Και είναι τόσο θαθεία η πίστις
των βουδδιστών, στην λατρεία των
δένδρων γενικά, ώστε κι' αυτός ά-
κόμη ο θρυλικός βουδδιστής καλό-
γηρος Τσάου Κούγκ, μ' άλλα λό-
για ο περίφημος Τρέμπιτς Λίνκολν,
ο μεγαλύτερος τυχοδιώκτης του ει-
κοστού αιώνα, που έγινε μέγας Κι-
νέζος Ιερέυς, ενώ θέλησε πρό τινών
έτων μόλις ν' ανακινήσει δλόκληρο
τον βουδδισμό, την παράδοση της
λατρείας των δένδρων δεν έτόλμη-
σε να την θίξει καθόλου.

Μ. ΒΑΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ περί αίματος ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΙ

ΥΠΟΛΟΓΙΖΕΤΑΙ ότι η ανθρώ-
πινη καρδιά έχει θάρος κατά
μέσον όρον 250 — 300 γραμ-
μαρίων και ότι η ζωντανή αυτή μη-
χανή αναπαράγει 180 γραμ. αίμα-
τος κατά πάλμον. 'Επειδή δε οι παλ-
μοί συνήθως είναι 72 κατά λεπτόν,
αναπαράγει 12.860 κατά πρώτον λε-
πτόν, ήτοι 26.438.400 σε μια μέρα
και 772.001.280.000 γραμμάρια σε
διάστημα ενός έτους.

Το αίμα λοιπόν, που αναπαρήγα-
γε η καρδιά ανθρώπου ογδόντα χρο-
νών, έχει έν συνόλω θάρος 1.544.002
360 χιλιόγραμμα. Το θάρος αυτό ι-
σοδύται προς 15.440.025 τόννους, ή-
τοι μπορούσε να γεμίσει 154.400
πλοία χωρητικότητας 100 τόννων το
κάθενα. 'Αν δε κάθε πλοίο άπ' αυτό
είχε μήκος 40 μέτρα, όλόκληρος ο
φορτηγός στόλος θα έπιανε μήκος
6.176 χιλιομ. 'Αν δε αντί πλοίων,
μεταφερόταν σιδηροδρομικάς το αί-
μα αυτό μέσα σε άαγόνια χωρητικό-
τητας 10 τόννων το καθένα και μή-
κους 4 μ.ή δλη άμαξοστοιχία έπρεπε
να εκτείνεται σε μήκος 1.544.000 χι-
λιομέτρων. 'Ητοι, όταν η πρώτη ά-
μαξα θα έχη φθάσει στον... Βόρειο
Πόλο, η τελευταία μόλις θα έχη βγει
από τον σταθμό 'Αθηνών!

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΛΙΑΣ

ΕΧΕΙ και η βεντάγια τη
γλώσσα της. Μπορείτε να
την μάθετε μέσα σε λίγα
λεπτά και σ' ένα μάθημα μονά-
χα:

Βεντάγια, λοιπόν, άνοικτη έ-
πάνω στο στήθος, σημαίνει: Γι-
ατί δεν άποφασίζετε; 'Η καρδιά
μου είναι έλεύθερη.

Βεντάγια άνοικτη και σιγά -
σιγά κινουμένη: Σας αγαπώ.
'Όταν κινείται γρήγορα: Σας ά-
γαπώ με πάθος.

'Όταν κλείεται με πάθος: 'Ανω

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Μή χαιρέσαι για την αναχώ-
ρησι ενός άτόμου πριν δης ποιός
θα το αντικαταστήσει.

★ Μην άνοίγεις μια πόρτα, που
θα δυσκολευόσουν να κλείσεις
μετά.

★ Μή πίνης δηλητήριο, έμπι-
στευόμενος στο αντίδοτο που δια-
θέτεις.

★ 'Όταν η δυστυχία σου ζητεί
φιλοξενία, άντέταξε σ' αυτήν την
υπομονή.

★ Πόσες μέρες έκλαψα, και
πόσο τις έπότησα όταν είχαν πε-
ράσει!

★ Κάθε πράγμα αυξάνει από

φελές, ή καρδιά μου έχει διατε-
θή.

'Αν κλείεται σιγά - σιγά: Ποιός
ξέρει! 'Ελπίζετε.

'Όταν κλείεται κοντά στα χεί-
λη: Δεν μπορώ να σας αγαπήσω.

'Αν από το ένα χέρι περνά στο
άλλο: Σας περιμένω αύριο.

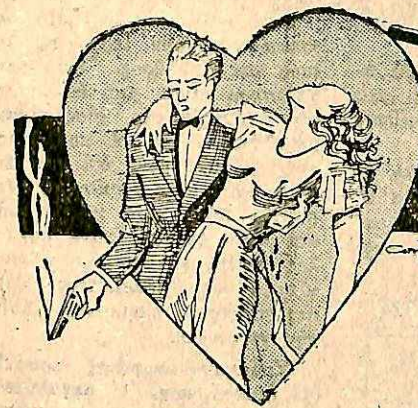
'Ανοιχτή κοντά στο στόμα: Να
έισθε φρόνιμος.

Κλειστή και εφηρμοσμένη επάνω
στα γόνατα: 'Η καρδιά μου εί-
ναι νεκρή, δεν σας αγαπώ πιά.

το ελάχιστο, έκτος από τη δυστυ-
χία που αρχίζει πρώτα να είναι
μεγάλη και μετά να ελαττούται
άντιστρόφως.

★ 'Υπάρχουν δυο πράγματα των
οποίων άγνοούν την αξία, όταν
αυτά λείπουν: ή νεότης και ή ει-
ρήνη.

★ 'Ο ασθενέστερος των ανθρώ-
πων είναι εκείνος που δεν μπορεί
να κρύψει ένα μυστικό, ο ισχυρό-
τερος είναι εκείνος που μπορεί να
μετριάσει την όργη του, υπομο-
νητικότερος εκείνος που μπορεί να
κρύψει την άπελπισία του και
πλουσιώτερος εκείνος που άρκει-
ται στα λίγα.

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΕΣ

ΕΠΙ ένα μήνα κρατούσε σε συγκίνηση
την 'Αθηναϊκή κοινωνία το 1914 α-
υτό το δράμα. Μία νέα, που την έλεγαν
Κατίνα Παπαηλιού, χαροπάλευε στον Εύ-
αγγελισμό με ένα βαρύ τραύμα στο στή-
θος από σφαίρα περιστρόφου. Και μια
άλλη κοπέλλα, μόλις δεκαεπτά χρονών,
άναστέναζε και έλυωνε πίσω από τα κάγ-
κελλα της φυλακής. Την κατηγορούσαν ότι
είχε άποπειραθή να σκοτώσει την Παπαη-
λιού.

Οι λόγοι ήσαν έρωτικοί.
'Η Ειρήνη είχε συνδεθή αλσθηματικά
μ' έναν νέον, που τον έλεγαν Πέτρον
Γιάνναρη. 'Ηταν ο πρώτος της έρω-
ς. Και ή καρδιά της ήταν ξέχειλη από αύ-
τό το αίσθημα.

Για τη μικρή έρωτευμένη κόρη όλα εί-
χαν αλλάξει. 'Η 'Αγάπη με το μαγικό της
ραβδί είχε μεταμορφώσει τη ζωή της σε
γλυκό όνειρο. Το έρωτικό της ειδύλλιο ήταν
γι' αυτήν ή έπίγειος παράδεισος, μέσα
στον όποιο δεν άποζητούσε τίποτε άλλο,
παρά την συντροφιά του αγαπημένου της.

Τόν έβλεπε συχνά. Και έκαναν οι δυο
τους μικρούς, μοναχικούς περιπάτους, γε-
μάτους ευτυχία. Μία μέρα περιπατούσαν
στο Ζάππειο. 'Ηταν Άνοιξις. 'Ο σθερ-
νός, δοναθάρος και λαμπρός, σαν να τον
είχαν, όπως λέει ο ποιητής, πλύνει πρωί
—πρωί οι άγγελοι. Τα πουλιά σιγοπε-
τούσαν στους κλάδους. Πόσο όμορφα και
δροσερά τα έβλεπε όλα γύρω ή έρωτευμέ-
νη κόρη, καθώς εδάδιζε στο πλευρό του
αγαπημένου της.

Ξαφνικά εφάνηκε άπέναντί τους μια
νέα. Προχώρησε και έστάθηκε μπροστά
στο ζευγάρι. 'Εκίνησε με μια μικρή ρα-
τιά την Ειρήνη. Κατόπιν έστράφηκε στον
Πέτρο και του είπε:

—Τί είναι αυτό, Πέτρο;

'Ο νέος είχε γίνει κατακόκκινος. Δεν
μιλούσε. 'Η άγνωστη νέα του ξαναείπε:

—Μίλησε, λοιπόν! Ποιά είναι αυτή ή
νέα;

—Δεν σ' ενδιαφέρει, Κατίνα, της ά-
πήντησε ο Πέτρος. 'Όλα μεταξύ μας πιά
έχουν τελειώσει. Αυτό στο είπα και την
τελευταία φορά, που ιδουήκαμε.

—'Α, έτσι; Έκαμε ή νέα.

Μία δούνη είχε κυθή στο πρόσωπό της.
Δεν είχε τίποτε άλλο. Κατέβασε το κε-
φάλι και συνέχισε το δρόμο της. 'Όταν
άπομακρύνθηκε ή Ειρήνη, ή όποια είχε
δοκιμάσει μεγάλη άησυχία άπ' αυτή τη
σκηνή, ρώτησε τον Πέτρο:

—Ποιά είναι αυτή; Πές μου: Τί έχεις
μαζί της; Θέλω να μου εξηγήσεις...

'Ο Πέτρος μπόρεσε εύκολα να δεικνυ-
λογηθή. Είπε στην Ειρήνη ότι είχε συν-

δεθ ή κάποτε μ' αυτή τη νέα. 'Αλλά ότι
δεν έπρόκειτο περί σοβαρού αίσθήματος.
Είχαν διακόψει τις σχέσεις τους πρό πολ-
λού. Και τώρα μονάχα αυτήν, την Ειρήνη,
άγαπούσε.

'Η Ειρήνη τα πίστευε όλα. Και συγχώ-
ρησε τον Πέτρο. Γιατί τον άγαπούσε πολ-
λύ. Και ο μεγάλος έρως πάντα συγχωρεί.

ΑΙΜΟΦΥΡΤΗ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ

ΥΣΤΕΡΑ άπ' δυο μέρες ή Ειρήνη έ-
δέχθηκε στο σπίτι της, στα 'Εξάρχεια,
μια έπίσκεψη. 'Ηλθε και την βοή-
κε ή Κατίνα, ή πρώην φίλη του Πέτρου.
'Ετυχε να μην είναι άλλος κανείς στο
σπίτι. Και οι δυο νέες μπορούσαν να
μιλήσουν έλεύθερα.

—Πρέπει να μ' άκούσετε, δεσποινίς,
είπε ή επισκέπτρια.

'Εφαινόταν πολύ καταβεβλημένη. 'Η
Ειρήνη την έλυπήθηκε:

—Τί θέλετε; της είπε. Σας άκούω.

—Τόν Πέτρο, άρχισε να λέη ή Κατί-
να, τον άγάπησα πολύ. Και εκείνος έλε-
γε ότι μ' αγαπά. Κι' εγώ τον έπίστεψα.
Και του έδωσα την καρδιά μου, την ά-
γνοητά μου, την ζωή μου. Τώρα είμαι
μια δυστυχισμένη, ένα ράκος. Λυπήθηκε
με, δεσποινίς, και διακόπησε τις σχέσεις
μαζί του. 'Ισως έτσι ξαναγυρίσει σ' έ-
μένα, γιατί έχει μεγαλύτερες υποχρεώ-
σεις άπέναντί μου.

'Η Ειρήνη δεν άπαντούσε. Της ζήτη-
σαν να κάμη μια μεγάλη θυσία. Να διώ-
ξη τόν άνθρωπο που άγαπούσε. Σ' αυτή
την σκέψη ο πόνος έσφιγγε την καρδιά
της.

—Μία μέρα, συνέχισε ή Κατίνα, όπως
έγκατέλειψε έμένα, θα έγκαταλείψει και
σας. Θα γίνετε κι' εσείς δυστυχισμένη
έξ αιτίας του. Σεχάστε τον...

—Δεν μπορώ..., άπάντησε με σδυμένη
φωνή ή Ειρήνη.

—'Όστε τόσο πολύ τον αγαπάς; Μα
σκέψου, κορίτσι μου, ότι δεν είσαι ή
πρώτη του φίλη. Πρίν πη σ' έσένα ότι
σ' αγαπά και σε λατρεύει, είχε τα ίδια
σ' έμένα.

—Δεν μ' ενδιαφέρει τόσο πολύ το πα-
ρελθόν του, άπάντησε ή Ειρήνη.

—'Όστε έτσι; Τα έχετε, βλέπω, κανο-
νίσει μια χαρά οι δυο σας. 'Εσύ τόν έ-
χεις συγχωρήσει για το πρώτο του έρω-
τικό παράπτωμα. 'Εκείνος σ' αγαπά. 'Ι-
σως μεθαύριο να παντρευθήτε. Κι' έμέ-
να δεν με λογαριάζετε. Με θεωρείτε άνύ-
πακτη. Τό τί θα γίνει εγώ, που ο αν-
θρώπος αυτός με κατέστρεψε, κανείς δεν
ένδιαφέρει...

'Η συζήτηση μεταξύ των δυο γυναι-
κών συνεχίστηκε σε δραματικό τόνο. 'Η
«έγκαταλείφει» άρχισε ν' άπειλή. 'Η
Ειρήνη εξακολουθούσε να τηρή άκαμπτη
στάσι. Μια φοβερή λογομαχία εξέσπασε.
Και τέλος, ύστερα από αρκετή ώρα, ένας
πυροβολισμός άντήχησε, που άκούστηκε
στα γειτονικά σπίτια.

Μερικοί γείτονες έτρεξαν. Και βρήκαν
την Κατίνα Παπαηλιού άναστέναξη στην
αύλη του σπιτιού της Ειρήνης. Τη άφη-
ετρεχε από το στήθος της, όπου άνοιγό-

ταν μια θαθεία πληγή. Δίπλα της ή Ει-
ρήνη έμενε άκίνητη, σαστισμένη. με το
πρόσωπο συνεπαρμένο από την φρίκη.

Την τραυματισμένη την μετέφεραν στον
Ευαγγελισμό.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΤΙ είχε συμβή; 'Η Ειρήνη έλεγε, ότι
δεν ήξερε τίποτε.

—'Υστερα από την συνομιλία μας,
είπε, ή Κατίνα έφυγε. 'Ηταν άναστατο-
μένη. 'Εφαινόταν έξαλλη. 'Εγώ δεν την
άκολούθησα. 'Εμεινα στο σαλόνι και θρι-
σκόμουν κι' εγώ σε μεγάλη ψυχική τα-
ραχή. Ξαφνικά, άκουσα τόν πυροβολισμό.
Βγήκα στην αύλη και βρήκα την Κατίνα
ξαπλωμένη μέσα στα αίματα.

Αυτά έλεγε ή Ειρήνη. 'Αλλά ή Κατίνα
όταν συνήλθε στον Ευαγγελισμό, παρέ-
στησε άλλους τα πράγματα.

—'Η Ειρήνη, είπε, μ' έπυροβόλησε. 'Ε-
πήγα να της πω ότι θα της τόν έπαιρνα
τόν Πέτρο. 'Ότι θα του έκανα μνήσυι
για το κακό που μου έκαμε, και έτσι θα
ήταν αναγκασμένος να παντρευτή έμένα.
'Η Ειρήνη έγινε έξω φρενών. 'Αρπαξε
ένα περιστρόφο από κάποιο συρτάρι και
μ' έπυροβόλησε.

'Η Ειρήνη συνεχλήφθη. Και κατηγορήθη
για άπόπειρα φόνου. Διεμαρτύρητο όμως
ότι ήταν άθώα. 'Εκλείσθηκε στη φυλακή.
Και ή Δικαιοσύνη ανέλαβε να διευκρι-
νίση την υπόθεση.

'Ενα μήνα έκρατήσαν οι άνακρισεις.
Και ή Ειρήνη δεν μπορούσε να άποδείξει
την άθωότητά της. Έμεινε και έσπάραξε
από την θλίψη της μέσα στο καλλι των
φυλακών. Μία μέρα την έπεσέφθη και
ο Πέτρος.

—Είμαι άθώα!, του είπε με λυγμούς
ή Ειρήνη. Με πιστεύεις έσύ τουλάχιστον,
ότι δεν έκαμα αυτό το έγκλημα;

—Σε πιστεύω, της άπάντησε ο νέος.

'Αλλά πρέπει να κάμης υπομονή. Και ό-
λα θα τελειώσουν.

Και ή Ειρήνη έκαμε υπομονή, με την
ελπίδα ότι μία μέρα θα έβγαινε από την
φυλακή και θα ξανάεφε στην άγκαλιά
του αγαπημένου της, για τόν όποιον τρα-
βούσε όλ' αυτά τα μαρτύρια.

Και ο καιρός περνούσε. Την Ειρήνη έ-
ξακολουθούσε να την βασύνη ή ένοχη του
φόνου. Και έμενε φυλακισμένη. 'Η Κα-
τίνα χαροπάλευε στον Ευαγγελισμό. 'Η
κατάστασις της έχειροτέρεψε. Και οι γι-
ατροί προέβλεπαν ότι θα πέθαινε. Αυτό
το προαισθάνθη και ή ίδια. Και ένα
άπόγευμα έκάλεσε τόν διευθυντή του Νο-
σοκομείου:

—Καταλαβαίνω, του είπε, ότι σε λί-
γο θα πεθάνω. Και δεν θέλω να πάω
τό κρέμα στο λαμό μου. Είπα ψέματα.
Δεν με έπυροβόλησε ή Ειρήνη. Μόνη μου
έτραυματίσθηκα. 'Όταν βγήκα από το
σπίτι της Ειρήνης, ήμουν τόσο άπελπι-
σμένη! Είχα περιστρόφο μαζί μου. 'Ο-
ταν βρέθηκα στην αύλη, το έβγαλα από
την τσάντα μου, και το έστράφηκα στο
στήθος μου. 'Επυροβόλησα. Και κατόπιν

τὸ ἐπέταξα τὸ περιστροφὸν στὸ πηγάδι, ποὺ εἶναι δίπλα. Ἐνοχοποίησα τὴν Εἰρήνην, γιὰ τὴν μισοῦσα. Δὲν ἤθελα νὰ παντρευτῇ τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἀγάπησα τόσο πολὺ. Πέστε της ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Ἄν ἀγάπησε κι' ἐκείνη πολὺ, ὅπως ισχυρίζεται, θὰ μὲ καταλάβῃ καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Αὐτὰ εἶπε ἡ δυστυχισμένη νέα. Τὰ ἐπανελάβε καὶ ἐνώπιον ἄλλων μαρτύρων ἀργότερα.

Καὶ μετὰ πέθανε. Τὴν ἴδια μέρα ἀποφυλακίσθηκε ἡ Εἰρήνη. Ἐμαθε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Κατίνας καὶ ἔκλαψε. Ἐθεώρησε τὸν ἐναντὶ της ἔνοχο γιὰ τὸ θλιβερὸ τέλος τῆς αὐτῆς κοπέλλας.

Ὁ Πέτρος ἤλθε ἀμέσως νὰ τὴν δῇ.

—Τώρα ὅλα τελείωσαν, τῆς εἶπε χαρούμενος.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε μὲ θλιμμένη φωνή ἡ Εἰρήνη. Ὅλα ἐτελείωσαν. Δὲν πρόκειται νὰ

με ξαναῖδῃς πιά, Πέτρο.

—Γιατί; εἰπὼς ξαφνιασμένος ὁ νέος.

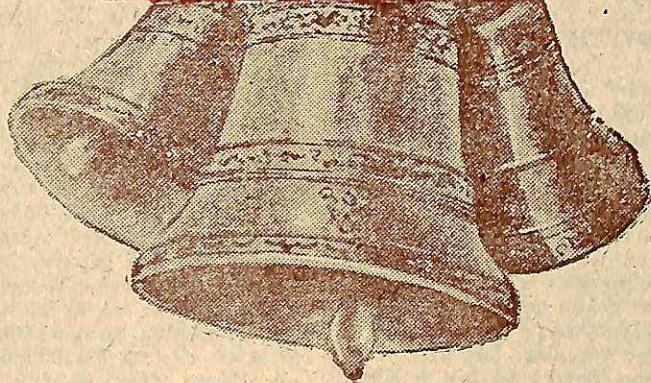
—Γιατὶ ἀνάμεσά μας θὰ ὑπάρχῃ πάντα μιὰ νεκρή, μιὰ βασανισμένη νέα, ποὺ πέθανε ἐξ αἰτίας μας.

Ἔτσι, ἡ σεμνὴ κοπέλλα ἔδωσε ἓνα ὑπέροχο μάθημα σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς ὀλεθρίους νεαροὺς, ποὺ παίζουν μὲ τὴν καρδιά τῶν κοριτσιῶν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΑΛΚΙΝΕΣ ΦΩΝΕΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

ΠΟΛΥΣ λόγος ἔγινε τώρα τελευταῖα γύρω ἀπὸ τὸν «κώδωνα» ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν διάσωσι τοῦ πληρώματος τοῦ «Σκουάλους», τοῦ Ἀμερικανικοῦ ὑποβρυχίου, ποὺ καταποντίσθηκε ἀφοῦ ἔπαθε σοβαρὰ βλάβες. Ὁ «κώδων» ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχει καμιὰν ἀπολύτως σχεσίαν μὲ τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἔχει μονάχα τὸ σχῆμα τῆς καμπάνας.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὄνομα ποὺ ἔχει δοθῇ γενικὰ στοὺς κώδωνες καὶ εἶναι πῶς διαδομένο, ἔχει πολὺ περιεργὴ προέλευσι, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀπλή. Εἶναι παρμένο, ἀπλούστατα, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς της. Γιατὶ οἱ πρῶτες καμπάνες κατασκευάστηκαν ἐν τῇ Νόλᾳ τῆς Καμπανίας καὶ γιὰ τὴν κατασκευὴν τούτων χρησιμοποιήθηκε τὸ «κῆς καμπάνουμ», δηλαδὴ ὁ καθαρώτερος χαλκὸς ποὺ ἦταν γνωστὸς τὴν ἐποχὴ κείνη.

ΓΕΝΕΙΑ ΜΕ ΚΟΥΛΟΥΝΑ-ΚΙΑ

ΑΥΤΟ ἔγινε ἐδῶ καὶ πάρα πολλοὺς αἰῶνες, κατὰ τὸ 400 μετὰ Χριστόν. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ἐξερρηματίσθη ἐπίσημως τὴς καμπάνες μόλις μετὰ διαδοῖς χρόνια, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ τοῦ Πάπα Σαβινιανού. Οἱ καμπάνες ἦσαν τότε μικρῶν διαστάσεων καὶ κανεὶς ἀκόμα δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ τὴς τοποθετήσῃ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῶν πυργίσκων ἐκείνων ποῦ, ἀπὸ τὸ ὄνομά τους, λέγονται καμπαναριὰ ἢ κωδωνοστάσια.

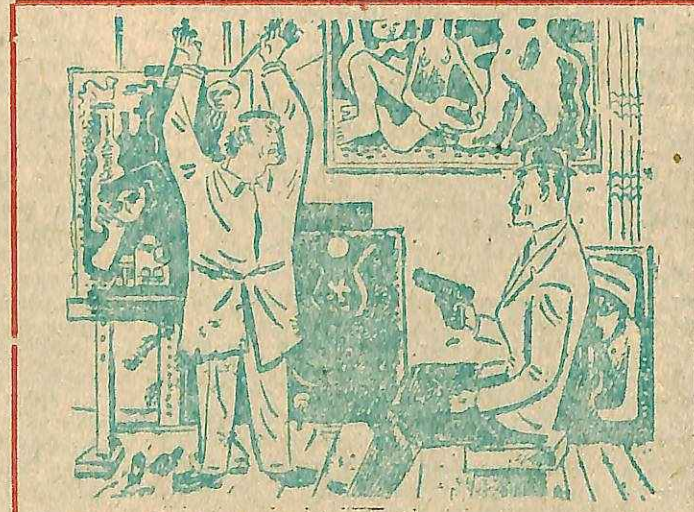
σας.

Τὰ πρῶτα κωδωνοστάσια ἐκτίστηκαν κατὰ τὸν ἑβδόμον αἰῶνα. Τὸν ἐνδέκατον εἶχαν διαδοθῇ σὲ ὅλες τὴς χριστιανικῆς χώρας, ὅχι δὲ μόνο γιὰ νὰ φιλοξενοῦν τὴς καμπάνες, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ στολίζουν τὴς ἐκκλησίες, προκαλώντας ἔτσι τὴν προσοχὴ τοῦ διαβάτου.

Κάτι παρόμοιο μὲ τὴς καμπάνες, ποὺ δὲν εἶχαν μὲν τὴν ἴδια ἀποστολὴν, ἐξερρηματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ παλαιολιθίαν ἐποχὴν. Φαίνεται ὅτι ἐφευρέθη τῆς καμπάνας ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὅτι τὴς ἐξερρηματίσθησαν κατὰ τὴς θεοκρατικῆς τῶν τελετῶν. Μερικὲς χιλιετίδες πρὸ Χρ.

στοῦ ἦσαν γνωστὲς ἐπὶ τὴν Κίνα καὶ ἐπὶ τὴν Ἰνδία. Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων, Ἀαρὼν, εἶχε πολλὰ κουνδουκάκια κρεμασμένα στὰ γένειά του.

Στὴν ἀρχαίαν Ἀθῆνα, ὅργανα ποὺ εἶχαν τὴν ἴδιαν ἀποστολὴν τῆς καμπάνας, ἐκρησσιμολοῦντο κατὰ τὴν τέλει τῶν «Μυστηρίων». Καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἐξερρηματίσθησαν ἀρχετὰ μεγάλαις καμπάναις γιὰ ν' ἀναγγελοῦν τὸ ἀνοίγμα καὶ τὸ κλείσιμο τῶν ἀγορῶν καὶ τῶν δημοσίων λουτρῶν, γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ παῖδιά τῶν μαθημάτων τῶν παιδαγωγῶν, γιὰ νὰ ξυπνοῦν τοὺς δούλους καὶ νὰ συνοδεύουν στὸ ἱερόν τοῦς

—Μὰ γιατί δὲ μ' ἀφήνετε νὰ ζωγραφίσω; Εἰστε ληστής; Θέλετε λεφτά;
—Ὁχι. Εἶμαι ἓνα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔκαμον τὴ θλακὴ ν' ἀγοράσουν ἓνα κάρσο σας ἐπὶ τὴν ἔκθεσι καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν πᾶθῃ κι' ἄλλος.

καταδικῶντες εἰς θάνατον.

Στὴν καθολικὴ ἐκκλησία οἱ καμπάνες ἔχουν ἱεραρχία, ὅπως καὶ ὁ κλήρος. Ὅσο μεγαλύτερη εἶναι μιὰ ἐκκλησία καὶ ἡ ἐνορία της, τόσο εἶναι μεγαλύτερες καὶ οἱ καμπάνες της. Ἦταν ὅμως καὶ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἱεραρχία αὐτὴ εἶχε καταργηθῇ καὶ κάθε ἐνορία ἔκανε μεγάλες θυσίες γιὰ νὰ ἔχῃ ἡ ἐκκλησία της μεγαλύτερες καὶ περισσότερες καμπάνες ἀπὸ τὴν γειτονική.

ὑπάρχουν καμπάνες τεραστίων διαστάσεων. Ἡ μεγαλύτερη ἦταν ἡ περιφημὴ καμπάνα τοῦ Κρεμλίνου, ἐπὶ τῆς Μόσχας, ποὺ εἶχε ὕψος 7 μέτρων καὶ 47 ἑκατοστῶν, πλάτος 6.82 καὶ βάρος 200 χιλιάδων κιλῶν. Ἡ μεγαλύτερη καμπάνα τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων ζυγίζει περὶ τὴς 17.000 κιλά, καὶ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης κατὰ παραπάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

Η μεταρρυθμίσεις τῶν Διαμαρτυρομένων κατήργησαν τὴν χρῆσιν τῆς καμπάνας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Στὴ Γερμανία ὅμως καὶ ἐπὶ τὴν Ὀλλανδία ἐμείναν μόνο γιὰ τὴς νεκρώσιμες ἀκοινοῦθες.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἐσάρωσε κυριολεκτικῶς τὴς καμπάνες ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Τὴς ἐμάζεψε δηλαδὴ καὶ τὴς μστέβαλε σὲ τηλεβόλα καὶ νομίσματα. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν καὶ οἱ καμπάνες ὅλων τῶν χωρῶν ποὺ κατέκτησε ὁ Ναπολέον. Ἡ περιφημὴ καμπάνα τῆς Μαντόβας, μοναδικὴ ἐπὶ τὸν κόσμον γιὰ τὸ σχῆμα της, μεταφέρθη ἐντὶ Παρίσι ἐντὶ 1813 καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἔμαθε πιά τίποτε γι' αὐτήν.

Μερικὲς καμπάνες ἔχουν ἀρκετὰ σημαντικὴ ἱστορία καὶ γύρω ἀπὸ ἄλλες ἔχουν δημιουργηθῇ θρύλοι περιεργοὶ καὶ τραγικοί. Εἶναι ἀπειρα τὰ βιβλία ποὺ γράφτηκαν ἕως τώρα γιὰ τὴς καμπάνες. τὰ καμπαναριὰ καὶ τοὺς καμπανολογοῦσες.

Ἀκόμα καὶ σήμερον διατηρεῖται ἡ συνήθεια νὰ δίνουν ἓνα ὄνομα ἐπὶ καμπάνες καὶ νὰ χαραῖν ἐπάνω τους μὲν ἐπιγραφὴν. Καὶ ἡ συνήθεια αὕτῃ εἶναι τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρλομάγνου. Μιὰ καμπάνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔχει χαραγμένο ἐπάνω ἓνα λατινικὸ δίστιχο ποὺ μεταφράζεται ὡς ἑξῆς: «Δοξάζω τὸν ἀληθινὸν Θεόν, καλῶ τὸν λαόν, μαζεύω τὸν κλήρον, θρηγῶ τοὺς νεκρούς, διώκω τὴς καταιγίδες, ἐπισσημοποιῶ τὴς ἐορτές». Ἀκόμα δὲ καὶ σήμερον οἱ νέαι καμπάνες ἔχουν πάντα χαραγμένη μιὰ ἐπιγραφὴ σχετικὴ μὲ τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴν τους.

Δ. ΒΕΡΑΝΣ

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΝ ΕΣΙΑ

ΤΟΝ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪΓ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀναγνώσμα, γεμᾶτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίση

Γκαρνιέ, κι' εὐχαριστήμενος ψιθύρισε:

—Ἐκεῖνο ποὺ δὲ ἔγινε ἐξω στὸν κήπο, θὰ γίνῃ σὲ λίγο ἐδῶ. Οἱ δύο ἀρχισυμμορίτες θ' ἀλληλοσφαγοῦν!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ἀκούστηκε ὁ θόρυβος τῶν βηματῶν τοῦ Λαζάρ καὶ τῶν χωροφυλάκων του, κι' ὁ Μαρινὼ πὺν ἀπ' αὐτὰ κατάλαβε ὅτι ὁ Γκαρνιέ κατέφυγε ἐκεῖ καταδιωκόμενος ἀπὸ τὰ ὄργανά του, δὲν μπόρεσε τώρα νὰ κρατήσῃ ἓνα σκίρτημα χαρᾶς.

—Θὰ σκοτωθῶν, διελογίστηκε, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶνε περιτριγυρισμένος ἀπὸ παντοῦ. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀσφαλῶς ποτέ τους δὲν θὰ τὸ περίμεναν.

ΣΤΗΝ ΥΠΟΝΟΜΟ

Τὸν θόρυβο ποὺ προξενούσαν τὰ βήματα τοῦ Λαζάρ καὶ τῶν χωροφυλάκων του, δὲν τὸν ἀντέληξε μόνον ὁ Μαρινὼ. Τὸν ἄκουσε καὶ ὁ Μπονὼ, καί, ἀντίθετα πρὸς τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας αὐτὸς κατατρόμαξε.

Ὁ Γκαρνιέ ὅμως, δὲν περίμενε ν' ἀντηχήσῃ ὁ θόρυβος ἐκείνος γιὰ νὰ μάθῃ, τὴν ὑπάρξει τῶν χωροφυλάκων καὶ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἐκτὸς ἀπ' ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ διαρρήξουν τὴν πόρτα, ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι ἀστυνομικοὶ ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀδιέξοδο σκοτεινὸ δωμάτιο.

—Αἱ τὼ κλέφτες κίλλας; ῥώτησε ἡ Λουίζα κοιτάζοντας τὸν μικρὸ κομμιμένο φροντιστὰ

λου να λύσουν τις διαφορές τους.

Ο Γκαρνιέ όμως δεν τόκαμε. Άπα-
ξιώντας να συνεργασθώ μ' εκείνον που
είχε αποπειραθώ να τον δολοφονήσω, δεν
θέλησε να ζητήσει τη βοήθειά του εναντίον
του κινδύνου που απειλούσε κι' αυτόν κι'
έκεινον.

Αδιαφορώντας τελείως για ό,τι έμελ-
λε να συμβή, είχε την απόφασι να σκο-
τώσω τον Μπονώ, κι' έτοιμαζόταν να το
κάνη, τη στιγμή που κάτι χειρότερο ά-
κόμη σχεδίαζε εκείνος...

★
Ο Μπονώ, όταν πιά είδε πως δεν έ-
αρεπε να έλπιζε στο δυνατόν της σωτη-
ρίας του, όταν, εκτός από τον Γκαρνιέ,
τόν Μαρινώ και τους χωροφύλακες που
προσπαθούσαν να διαρρήξουν την πόρτα,
άντελκφθη και την έπάνω από το κεφάλι
του ύπαρξιν χωροφυλάκων, όταν τέλους
κατάλαβε ότι κάθε έλπίς σωτηρίας του
είχε εκλείψει, πήρε μιá άγρια πραγματι-
κά απόφασι.

Μέσα στον κόρφο του είχε μιá χειρο-
βομβίδα: Άφου ήταν αδύνατον να σωθώ
αυτός, γιατί ν' αφήσει ανενόχλητους τους
άλλους; Άφου δ' σκοτωνόταν αυτός,
γιατί να μη σκοτώσω κι' όλους τους άλ-
λους, που όλοι ήσαν έχθροί του;

Τράβηξε λοιπόν την χειροβομβίδα του.
Στο μεταξύ αυτό ο Γκαρνιέ, ύποχωρών-
τας στην άκρη του δωματίου, έβγαλε το
πιστόλι του, το πρότεινε στη διεύθυνσι
έκείνη που είχε αφήσει τον Μπονώ — τη
στιγμή που κι' αυτός σφίγγοντας στο χέ-
ρι του την χειροβομβίδα, έκαμε ένα πλά-
γιο θύμα — κι' έπυροβόλησε κραυγάζον-
τας:

—Νά, Μπονώ!

★
Όταν οι χωροφύλακες του Λαζάρ α-
ναφαν τα ηλεκτρικά τους φανάρια, όπως
τους διέταξε εκείνος, δεν άργησαν να
βρουν την τρύπα του πατώματος από την
όποια τους έφυγε ο Γκαρνιέ.

—Μαζί μου, φώναξε τότε ο ένωμοτάρ-
χης, τρέχοντας προς αυτήν.

Δεν είχε όμως προφθάσει να τελειώ-
ση τη διαταγή εκείνη, όταν ένας ύποκι-
φος πυροβολισμός άντήχησε από κάτω.

—Μπα! έκαμε εκπληκτος ο άκόλουθος
και βοηθός του Μαρινώ. Τί συμβαίνει
έδώ;

—Θά συνελήφθη ο Γκαρνιέ, είπε ένας
χωροφύλακας.

—Θά συνεπλάκη ίσως μ' εκείνους που
καταδιώκουν τον Μπονώ, παρηγόρησε έ-
νας άλλος.

—Όπωςδήποτε, επανέλαβε ο ένωμο-
τάρχης, ελάτε μαζί μου. Σβύστε όμως τα
φώτα για να μη τον οδηγήσωμε που πρέ-
πει να πυροβολήση.

Τα φανάρια των χωροφυλάκων έσδυ-
σαν άμέσως, ενώ ο Λαζάρ άρχισε κιόλας
να κατεβαίνει τη σκάλα. Ένας-ένας τον
άκολουθούσαν και οι ύφιστάμενοί του και
σε λίγο όλοι βρίσκονταν στο υπόγειο.

—Προσέξτε, άκούστηκε άμέσως μιá
φωνή. Είναι κι' εγώ έδώ.

Ο Λαζάρ άνευγνώρισε τη φωνή του Μα-
ρινώ, που δεν άργησε να δη κιόλας που
βρισκόταν, υάλλε οι χωροφύλακες άνα-
ψαν τα ηλεκτρικά τους.

—Κύριε ύποδιευθυντά ! φώναξε. Καί
σείς έδώ;

—Όπως βλέπετε...

—Σεις έπυροβολήσατε;

—Όχι!

—Τότε, ποιός;

—Ο Γκαρνιέ!

—Μήπως σάς χτύπησε;

—Δεν έπυροβόλησε έμένα ο άρχισμ-
μορτής, Λαζάρ. Άλλον θέλησε να χτυ-

πήση, τον Μπονώ!

—Μά, τί; Ήταν κι' αυτός έδώ; Καί
τί έγιναν τότε;

Ο ύπαρχηγός της Δημοσίας Άσφαλεί-
ας πού, ενώ άπαντούσε στα έρωτήματα
του ένωμοτάρχου, έψαχνε συγχρόνως να
βρή και το πιστόλι του που είχε ξεφύγει
από τα χέρια του, μόλις το διέκρινε και
τώπισε.

—Μπήκαν μέσα στην ύπόνομο! φώνα-
ξε. Έλάτε όλοι μαζί μου.

Κι' ενώ την ίδια στιγμή έσπαξε ή πόρ-
τα και εισωρούσαν στο δωμάτιο και οι
άλλοι χωροφύλακες, ο ύπαρχηγός της Ά-
σφαλείας έμπαινε μέσα σε μιá τρύπα που
βρισκόταν στη γωνιά του ύπογειού, ψι-
θυρίζοντας με πείσμα:

—Άλλ' όχι! Δεν θά μου ξεφύγ'τε αυ-
τή τη φορά.

★
Καθώς ο Μπονώ έκαμε ένα πλάγιο θή-
μα για να ρίξη την χειροβομβίδα του κα-
τά του Γκαρνιέ — τη στιγμή ακριβώς που
έκείνος τον πυροβολούσε — ένοιωσε ξα-
φνικά το έδαφος να ύποχωρή κάτω από
τα πόδια του, σχεδόν άμέσως ν' ανοίγε-
ται μιá τρύπα, κι' αυτός να πέφτη με
όρηι προς τα κάτω.

Έτσι, τότε που πυροβόλησε ο Γκαρνιέ,
ο Μπονώ εξαφανιζόταν χωρίς να πάθω
τίποτε και χωρίς να προλάβη να εκτελέ-
ση την απόφασί του ν' ανατινάξη το ύ-
πόγειο με τη χειροβομβίδα του.

Κι' όπως κοημίστηκε, ο Μπονώ βρέθη-
κε στο πεζοδρόμιο της ύπόνομου και γρή-
γορα κατώρθωσε να συγκρατηθώ σ' αυτό.
Έβαλε μετά την δόμβα στον κόρφο του,
τράβηξε το μαχαίρι του και κρύφθηκε
κοντά στην τρύπα από την όποια είχε
πέσει.

—Τώρα, ψιθύρισε με άγριο χαμόγελο,
θα φανή βέβαια και ο Γκαρνιέ από την
τρύπα. Τόσο το χειρότερο, λοιπόν, γι'
τόν. Τη στιγμή που θα κατεβαίνει θα του
μπήξω το μαχαίρι στην καρδιά!

Και δεν πέρασαν πολλές στιγμές, ο-
πότε ένας θόρυβος άκούστηκε από πάνω
του και σε λίγο ένα ανθρώπινο σώμα κρε-
μώταν στο κενό της ύπόνομου.

Ήταν ο Γκαρνιέ πού, όταν πυροβολώ-
ντας δεν άκουσε το σώμα του αντίπαλου
να πέφτη, άναψε γρήγορα το ηλεκτρικό
του φανάρι και διέκρινε την τρύπα από
την όποια είχε ξεφύγει ο Μπονώ. Χωρίς
να χάση στιγμή, κι' αδιαφορώντας για
τόν Μαρινώ που στεκόταν πιδ πέρα, πή-
δησε μέσα σ' αυτήν και κρεμάσθηκε από
τα παληοδεύματα που την σκέπαζαν πρίν,
ενώ από κάτω ο Μπονώ, σφίγγοντας το
μαχαίρι στο χέρι του, ψιθύριζε χαμογε-
λώντας:

—Τώρα, Γκαρνιέ, δεν γλυτώνεις!

...Ο Μπονώ ήταν ο άνθρωπος εκείνος,
που είχε δει ο άστυνομικός επιθεωρητής
Γκουισάρ, καθώς κατεδίσωκε τον άδελφό
της Κλάρας Ντενέ...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΣΑΣΑΣ

—Λοιπόν, Λουίζα; Ποιό είναι το συ-
νορο εκείνο πράγμα που θέλεις να μου
πής; Τώρα μπορείς να μιλήσης ελεύθερα.

—Δεν μάς άκούει κανείς;

—Απολύτως κανείς!

Ο διάλογος αυτός γινόταν το πρωί της
ίδιης ήμέρας, που στα ύπόγεια του με-
γάρου της κομήσης Βιετώφ συνέβαιναν
τα γεγονότα που αναφέραμε, μεταξύ του
Πέτρου Ζουρντάν ή Ίμπάρ ή Κλεμάν και
της έρωμένης του Λουίζας, μιás νέας άρ-
κατά ύμορφης και ψηλής, που την παρου-
σίαζε ως σύζυγό του.

Ο Πέτρος Ζουρντάν ή Ίμπάρ ή Κλε-
μάν, που συνήθως μεταχειριζόταν το τε-
λευταίο του παρώνυμο, κατοικούσε με την

έρωμένη του σ' ένα έξοχικό σπίτι, κοντά
στο Σηκουάνα.

Ήταν έπτά το πρωί και μόλις είχε
έπιστρέψει στο σπίτι του, όποτε ή έρω-
μένη του του είπε πως ήθελε να του μι-
λήση για κάποια σπουδαία ύπόθεσι, που
δεν έπρεπε όμως να την μάθω κανένας από
τους φίλους του Κλεμάν που κατοικούσαν
στο ίδιο σπίτι.

Ο Πέτρος πήρε τότε την έρωμένη του
και την ώδήγησε στον κήπο. Κάθησε σ'
ένα ξύλινο κάθισμα, έκαμε νόημα στη
Λουίζα να κάμη κι' αυτή το ίδιο, κι' ό-
ταν κύτταξε γύρω του και βεβαιώθηκε
πως δεν ύπρχε κανένας στο μέρος εκεί-
νο, της είπε να μιλήση ελεύθερα.

Η Λουίζα έρριξε κι' αυτή με τη σει-
ρά της ένα έξεταστικό βλέμμα γύρω της
και μετά, με σιγανή φωνή άρχισε να λέη:

—Σήμερα ξύπνησα πολύ πρωί, πρίν ά-
νατείλη ο ήλιος.

—Και λοιπόν;

—Κατά την συνήθειά μου, βγήκα να
κάμω ένα μικρό περίπατο προς τον ποτα-
μό. Όταν επέστρεφα έπέρασα από το σπι-
τι της φίλης σου Σάσας.

—Αυτή που κάθεται στο ιδιότροπο έ-
κεινο σπίτι με τον κήπο;

—Ακριβώς!

—Και λοιπόν;

—Όταν κάποτε την είχα ρωτήσει για
τη ζωή της και γενικά γι' αυτήν, μου εί-
χε πη πως ήταν σύζυγος κάποιου βαρκά-
ρη. Έπειτα, όταν συνδεθήκαμε περισσό-
τερο, μου έμπιστεύθηκε πως ήταν έρωμέ-
νη κάποιου Μαγγιέ, που όμως, πολύ λίγο
ένδιαφερόταν γι' αυτήν και πολύ σπάνια
θυμόταν να της στέλνη να τρώη.

—Τρυφερός έραστής ! έκαμε χαμογε-
λώντας ο Κλεμάν.

—Εγώ, εξακολούθησε ή Λουίζα, την
λυπήθηκα και της έστειλα πάντοτε ό,τι
είχα, κι' αυτό την έκαμε να είναι άφωσιω-
μένη σ' έμένα και να μ' έμπιστεύεται.

—Όλα καλά και άγια! Άλλά, δέ μου
λές, για να μου πής αυτά μ' έφερρες έδώ
και για να μην άκούση κανείς την οικο-
νομική κατάστασι της φίλης σου Σάσας,
πήρες όλες αυτές τις προφυλάξεις;

—Όχι, Κλεμάν, αλλά...

—Άλλά τότε γιατί μου τα λές όλα
αυτά;

—Για να μη παραλείψω καμιά λεπτο-
μέρεια απ' αυτά που έχω να σου πώ.

—Έχουν όλα αυτά σχέση με την ύπο-
θεσι που λές;

—Πιστεύω.

—Εξακολούθησε τότε. Σ' άκούω.

—Η Σάσα, επανέλαβε ή έρωμένη του
Κλεμάν, δεν είχε παιδί. Σήμερα παρου-
σίασθηκε ξαφνικά με παιδί, σχεδόν δυό
χρονών.

—Διάβολε ! έκαμε αναπνδώντας στο
κάθισμά του ο Κλεμάν. Η ύπόθεσίς σου
άρχίζει νάχη κάποιο ένδιαφέρον.

—Εγώ, συνέχισε ή Λουίζα, όταν είδα
το μικρό, ένα όμορφο και χαριτωμένο
άγοράκι, άπόρησα. Την ρώτησα, κι' εκεί-
νη, όπως σου είπα, έχοντας μεγάλη έμπιστο-
σύνη σ' έμένα, μου διηγήθηκε όλόκληρη
την ιστορία του άρρωστου παιδιού.

—Τί, είναι άρρωστο το παιδί;

—Ναι!

—Βαρειά;

—Έτσι φαίνεται.

—Μιά ερώτησι ακόμα. Το έχουν πάρε-
ι γιατρό;

—Όχι, φαίνεται πως δεν πο.νενδια-
φέρονται για το παιδί αυτό, που είναι
ένα σωστό άγγελουδί.

—Πώς όνομάζεται;

—Φραγκίσκος.

—Εξακολούθησε. Την ρώτησες σχετι-
κά με το παιδί αυτό;

—Βέβαια.

—Και τί σου είπα;

—Ότι της το έφερε ο έραστής της
Μαγγιέ χθές, κατά τα μεσάνυχτα, μ' αυ-
τοκίνητο.

—Για ποιό σκοπό;

—Νά το κρύψη στο σπίτι της, ως διου
άποφασίσουν τί θά κάμουν...

—Μήπως έχουν σκοπό να το σκοτώ-
σουν;

—Δεν είναι καθόλου άπίθανο να το κά-
μουν κι' αυτό.

—Τους άρχελλους! Νά σκοτώσουν ένα
παιδί!

—Δεν είμαι βεβαία, από τα λόγια ό-
μως της Σάσας, κατάλαβα πως δεν εί-
ναι καθόλου άπίθανο να γίνη και ένα τέ-
τοιο πράγμα.

—Δεν την έρώτησες έσύ, για ποιό λό-
γο έκλεψε ο έραστής της το παιδί;

—Φυσικά και την ρώτησα.

—Και τί σου άπάντησε;

—Έέχασα να σου πώ, πως ο Μαγγιέ,
είναι μέλος της συμμορίας του Μπονώ!

Ο Κλεμάν, που παρακολουθούσε την ά-
φήγησι κι' έξαιρετικά ένδιαφέρον, όταν
άκουσε την ιδιότητα του έρωμένου της
φίλης της Λουίζας, κατσούφιασε από-
τομα.

—Διάβολε! ψιθύρισε, ώστε κρύβεται
κάποιο μεγάλο μυστήριο στην ύπόθεσι
αυτή.

Έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτικός,
κι' έπειτα κάμνοντας μιá χειρονομία ά-
διαφορίας:

—Έκλεψε το παιδί κατά διαταγή του
ληστάρχου Μπονώ; ρώτησε τη Λουίζα.

—Ακριβώς.

—Κι' ο Μπονώ, τί λόγο είχε να κάμη
ένα τέτοιο πράγμα;

—Και γι' αυτό ρώτησα τη φίλη μου,
μα ούτε εκείνη ξέρει. Δεν σκέφθηκε να
ρωτήσει τον έραστή της πού, για να την
κάμη προσεκτική από ποιους πρέπει να
προφυλάγεται, της είπε όλα όσα άφορούν
τόν μικρό άρρωστο.

—Κι' αν τον ρωτούσε, εκείνος δεν θά
της το έλεγε, είτε γιατί δεν θά ήξερε,
είτε γιατί δεν ύπρχε κανένας λόγος να
ξέρη ή Σάσα τα μυστικά του ληστάρχου,
μουθυμύρισε ο Κλεμάν, πού, άφου σκέ-
φθηκε λίγες στιγμές, ρώτησε την Λουίζα:

—Ότι είσαι έρωμένη μου, κι' ότι εγώ
άνήκω στη συμμορία του Καρού, το ξέρει
ή Σάσα;

—Όχι, άπάντησε εκείνη. Με νομίζει
γυναίκα σου, έσένα δέ ως μηχανικό που
εργάζεσαι σ' ένα εργοστάσιο έδώ κοντά.

—Καλά! Τί άλλο σχετικό με τον μι-
κρό σου είπε;

—Ότι είναι παιδί κάποιου Ζάν Ντε-
νέ, πού, όπως ή ίδια ή Σάσα μου είπε,
δολοφόνησε τον πατέρα του χθές την
νύχτα.

Ο Κλεμάν, που μόλις πρίν λίγες στιγ-
μές είχε έπιστρέψει στο έξοχικό του σπι-
τι, είχε μάθει τα της δολοφονίας και, μά-
λιστα, είχε μάθει άρκετές λεπτομέρειες
σχετικές με τη ζωή του Ζάν.

—Μά, καλά! έκαμε άπορώντας. Όπως
έμαθα εγώ, ο Ζάν Ντενέ δολοφόνησε τον
πατέρα του για να του κλέψη χρήματα.
Ήταν άπένταρος, ήταν εξαντλημένος οι-
κονομικώς και το έγκλημα τόκαυε γι' αυ-
τεν ακριβώς τον λόγο. Τα χρήματα που
έκλεψε τα κατέσχον. Έπί πλέον, έχει
συλληφθώ και ριχθήκε στις φυλακές.
Ποιόν λοιπόν θέλει να εκδιώξη ο Μπο-
νός; Και πως μπορεί να έλπιζε πως θά
πάρη λύτρα από έναν φυλακισμένο, από
έναν άνθρωπο που δεν έχει την παραμι-
κρή περιουσία;

—Δεν πρόκειται να εκδιώξη τον Ζάν
Ντενέ ο Μπονός ! άπάντησε ή Λουίζα,
στην όποια ή φίλη της Σάσα είχε άποκα-

λθψει δια τα μυστικά, που τις έμπιστεύθη-
κε ο συμμορίτης έραστής της Μαγγιέ!

—Άλλά ποιόν, λοιπόν;

—Μιά πολύ πλούσια κοπέλλα. Την ά-
νεψιά του ελαγγελέως Ριχάρδου ντε Βίλ,
που λέγεται Ματθίλδη.

—Και εί να πλουσία αυτή, είπες;

—Πολύ! Ο πατέρας της της άφηκε
είκοσι όλόκληρα εκατομύρια, εκτός από
την κτηματική της περιουσία, πού, κι'
αυτή, άντιπροσωπεύει ένα άρκετά σεβα-
στό ποσό.

—Μήπως ή Ματθίλδη αυτή, είναι ή μη-
τέρα του παιδιού;

—Η Σάσα μου είπε όχι.

—Τότε γιατί ένδιαφέρεται γι' αυτό;
Και πως μπορούν να εκδιώσουν έναν άν-
θρωπο που είναι άδιαφορος προς το παι-
δί αυτό;

—Δεν είναι άδιάφορος προς αυτό ή Μα-
τθίλδη. Φαίνεται ότι είναι συγγενής του
Ζάν. Ντενέ ή της γυναίκας εκείνης με
την όποιαν το γέννησε αυτός. Όπωςδή-
ποτε, ο Μπονός πιστεύει ότι, με τον μι-
κρό Φραγκίσκο, μπορεί να εκδιώξη την
Ματθίλδη ντε Βίλ και να της πάρη ως
λύτρα ένα σοβαρό ποσό. Και για να το
πιστεύη αυτός, πρόσθεσε ή Λουίζα με
πεισώθησι, έτσι θά είναι το πράγμα!...

—Έτσι θά είναι!... επανέλαβε ψιθυ-
ριστά κι' ο Κλεμάν, πού, άφου σκέφθηκε
λίγες στιγμές κι' ενώ ένα αδιόρατο χα-
μόγελο ζωγραφιζόταν στα χείλη του, ρώ-
τησε ξαφνικά την έρωμένη του:

—Στο σπίτι της φιλενάδας σου αυτής,
κάθονταν άλλοι;

—Όχι!

—Μόνη της μένει;

—Ναι!

—Καλά, Λουίζα. Πήγαινε τώρα έσύ να
έτοιμάσης το δωμάτιο του υπερώου. Εί-
ναι άπομεινωμένο αυτό, και οι φωνές
του μικρού δεν θά φθάνουν σ' αυτά έ-
κείνων που θα περνούν από τον δρόμο.

—Τί, σκέπτεσαι ν' απαγάγης το παιδί;

—Αυτή τη στιγμή κιόλας. Γι' αυτό, έ-
σύ, πήγαινε να έτοιμάσης το δωμάτιο και
στείλε να ειδοποιήσης νάρθη έδώ ο Κα-
ρού, που έχω να του πώ μιá πολύ σοβαρή
σκέψι μου.

Συνηθισμένη να μην αντίλέγη και να μη
σκολιάζη τις διαταγές που έπαιρνε από
τόν έρωμένο της κι' Λουίζα, πήρε άμέσως
στο δωμάτιό της κι' εκάλεσε τον μικρό
ύπνρητή της.

Πήδησε γρήγορα στο ποδήλατό σου,
του είπε, και τρέξε να βρης τον άρχηγό
και να του πής νάρθη άμέσως έδώ. Πρό-
κειται για σοβαρή ύπόθεσι και είναι ά-
νάγκη νάρθη όσο μπορεί πιδ γρήγορα.

—Μάλιστα, κυρία.

Κι' ενώ τρέχοντας ο ύπνρητής έφευγε
να εκτελέση τη διαταγή της Λουίζας, έ-
κείνη ανέθηκε στο υπερώο του σπιτιού,
για να έτοιμάση το δωμάτιο που θά δοχό-
ταν τον γνιό του Ζάν Ντενέ, τον όποιο
πήγαινε ν' απαγάγη ο Πέτρος Κλεμάν...

★

Λίγη ώρα άργότερα, ένας γέρος ζητιά-
νος, με κάτι σακιά ριγμένα στον ώμο
του και ένα ραβδί στο χέρι, χτυπούσε την
πόρτα του σπιτιού της έρωμένης του Μαγ-
γιέ.

—Κυρά μου, είπε στη Σάσα που έτρε-
ξε ν' ανοίξη άμέσως, όλη την νύχτα περ-
πατούσα. Είμαι ξαγρυπνος και κατακου-
ρασμένος. Δεν θέλω να μου δώσης να φάω.
Θά σε παρακάλεσω όμως να μη μου άρη-
θης να πείσω να κοιμηθώ σε μιá άκρη του
σπιτιού σου.

Η έρωμένη του Μαγγιέ έρριξε μιá έ-
ξεταστική ματιά, από την κορυφή ως τα
νύχια, στον ξένο που είχε μπροστά της
και στάθηκε για μιá στιγμή σκεπτική.

Είπε πως είχε να κάμη μ' ένα γέρο δ-

κακο και κουρασμένο άνθρωπο, και δεν
νόμισε πως έπρεπε να του άρνηθώ εκείνο
για το όποιο την παρακαλούσε.

Και ναι μιν ή Σάσα είχε στο σπίτι της
ένα κλεμμένο παιδί, που έπρεπε να το φυ-
λάη, αυτό όμως δεν την έμπόδιζε να φι-
λοξενήση στο σπίτι της ένα γέροντα που
ούτε το μυστικό του παιδιού ήξερε βέ-
βαια, ούτε θά τόδλεπε, κι' αν επί τέλους
τόδλεπε, φυσικό ήταν να το νομίση δι-
κό της.

Έκαμε όλες αυτές τις σκέψεις ή έρω-
μένη του Μαγγιέ κι' άνοιξε διάπλατα την
πόρτα που ως τώρα είχε μισάνοιχτη. Καί
κάνοντας τόπο στον ξένο της:

—Έλα, γέροντα, του είπε. Έλα, να σε
βάλω να κοιμηθής.

Ο γέρο ζητιάνος, σέροντας άργά τα
βήματά του, κι' άκουπιώντας στο ραβδί
που κρατούσε, άκολούθησε την Σάσα, που
τόν ώδήγησε κάτω από ένα ύπόστεγο,
που άλλοτε χρησιμοποιούνταν ως σταύλος.

—Μείνε έδώ, του είπε, και κοιμήσου
όσο θέλεις. Εγώ έχω άρρωστο το παιδί
μου και δεν μπορώ να σου κρατήσω συν-
τροφία.

—Ω, κυρία μου! ψιθύρισε ο γέρος. Νά
μου κρατήσετε συντροφία έσεις; Άλλά
δεν θά δεχόμουν ποτέ να μου κάμετε μιá
τέτοια τιμή. Φθάνει ότι είχατε την κα-
λωσύνη να μ' αφήσετε να κοιμηθώ μέσα
στο σπίτι σας.

—Κοιμήσου, καλέ μου άνθρωπε ! του
είπε ή Σάσα χτυπώντας τον έλαφρά στον
ώμο. Άν θέλεις τίποτε άλλο, πές μου το.

—Τίποτε δεν θέλω. Σας εύχαριστώ.
Ξαπλώθηκε κατά γής όπως ήταν, εκλει-
σε τα μάτια του και, ύστερα από λίγες
στιγμές άρχισε να ροχαλίζει έλαφρά...

Η Σάσα, βγήκε από το υπόστεγο, μπή-
κε στο σπίτι της και τράβηξε στο δωμα-
τιό της χωρίς να ένδιαφερθώ για το γνιό
του Ζάν Ντενέ, ή άρρώστια του όποιο,
άντίθετα προς όσα είχε πη στον γέρο ζη-
τιάνο, δεν την συγκινούσε καθόλου.

Είχε περάσει μία ώρα από τη στιγμή
που είχε έλθει ο ζητιάνος, όταν τέλος ή
Σάσα σηκώθηκε με το σκοπό να πη σε
μιá έπαυλι που άπειξε περι τα πεντακό-
σια μέτρα απ' εκεί, για να γείμση νερό τη
στάμνα της.

—Πρίν φύγη κλείδωσε το σπίτι της,
πλησίασε προς το υπόστεγο που είχε ά-
φήσει τον φιλοξενούμενό της, τον άκουσε
που ροχαλίζει και έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Κοιμάται! Άλλά και ξύπνιος νάταν
δεν πιστεύω να δοκίμαζε να με κλέψη.
Άλλωστε κλείδωσα το σπίτι μου δεν έ-
χω κανένα φόβο...

Και ήσυχη ότι δεν διέτρεχε κανένα κίν-
δυνο από το κατακουρασμένο εκείνο γε-
ροντάκι, ή έρωμένη του Μαγγιέ βγήκε
από τον κήπο, έκλεισε την αλύπαρτα,
κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά!...

★

Την ίδια στιγμή, ο γέρο ζητιάνος, που
στην πραγματικότητα δεν είχε κοιμηθώ
ούτε στιγμή, άνασηκώθηκε με προσοχή,
είδε την Σάσα ν' άπομακρύνεται και χα-
μογέλασε σαρκαστικά, μουθυμύριζοντας:

—Ο άρχηγός θά εύχαριστηθώ πολύ ά-
πό το κόλλο μου. Καί συ κυρά Σάσα να
μάθης άλλη φορά να μην έμπιστεύεσαι
κάτι τέτοια μυστικά στην έρωμένη του
Πέτρου Κλεμάν!

Και ο Κλεμάν, γιατί αυτός ήταν ο γέ-
ρο ζητιάνος, τινάχθηκε όρθιος και έτρε-
ξε προς την κυρία είσοδο του σπιτιού
Μ' ένα σιδερένιο εργαλείο διέτρεξε την
κλειδαριά της, μπήκε μέσα και ψάχνοντάς
στα λίγα άλλωστε δωμάτια, δεν άργησε
να βρή

καιγόταν από τον πυρετό και κοιμόταν βαθεία.

Τὸν ἀνεσήκωσε προσεκτικά, τὸν ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὸ κουρελιασμένο παλτό του, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι, διέτρεξε διαστικὰ τὸν κῆπο, ἄνοιξε τὴν αὐλόπορτα, καὶ βγῆκε.

Ἀπομακρύνθηκε μὲ δῆμα ταχύ, χωρὶς νὰ συναντήσει κανέναν στὸ δρόμο του καὶ ἀντὶ νὰ τραβήξῃ κατ' εὐθείαν σπῆτι του, ἔκαμε ἕνα μεγάλο κύκλο καὶ ἀπὸ μιὰ πλαϊνὴ πόρδο ἔφθασε στὴν κατοικία του. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά βρισκόταν στὸ δωμάτιο τῆς ἐρωμένης του.

—Α! Τὼλεψες κύλας; ρώτησε ἡ Λουίζα, κυττάζοντας τὸν μικρὸ πού, παρ' ὅλο πὺ εἶχε διατρέξει τόσο δρόμο στὰ χέρια τοῦ Κλεμάν, δὲν εἶχε ξυπνήσει. Εἶδες τί ὁμορφὸ παιδάκι πὺ εἶναι;

—Κι' ἄσχημο ἂν ἦταν, ἀπάντησε ὁ Κλεμάν, τὸ ἴδιο θὰ μοῦκαμε ἐμένα. Ἐτοίμασες τὸ δωμάτιο;

—Ναί!

—Ἐστειλες νὰ φωνάξῃ τὸν ἀρχηγό;

—Ἀπὸ τῆ στιγμῇ πὺ μου τὸ εἶπες.

—Πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμη;

—Ποῶς ξέρει. Μὰ οὔτε κι' ὁ ὑπηρετῆς πὺστεῖται νὰ τὸν φωνάξῃ ἤλθε.

—Θάρρη βέβαια. Πάμε ἐπάνω ἐμεῖς.

Ἀνέβηκαν στὸ ὑπερώο καὶ τοποθέτησαν τὸν μικρὸ Φραγκίσκο ἐπάνω σ' ἕνα πρῶχειρο κρεβάτι πὺ εἶχε προετοιμάσει ἡ Λουίζα.

—Ἀν δὲ βαρύνεσαι, τῆς εἶπε ὁ Κλεμάν, κάθου καὶ τὸ φυλάς λίγο. Ἐγὼ θὰ τὰώ κάτω ν' ἀλλάξω τὰ ρούρα καὶ θὰ περμένω τὸν ἀρχηγό!

Κατεβαίνοντας ὁ Κλεμάν στὸ δωμάτιό του, συνήντησε στὸν διάδρομο τὸν ὑπηρετῆ πὺ εἶχε στεῖλῃ ἡ Λουίζα νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Καρού.

—Ἐ, τί ἔκαμες; τὸν ρώτησε ὁ συμμορίτης.

—Ἐπῆγα καὶ τὸν βρήκα.

—Τοῦ εἶπες ὅτι εἶναι ἀνάγκη νῶρθη ἀμέσως ἐδῶ πὺ τὸν θέλω;

—Τοῦ τὸ εἶπε καὶ μ' ἀπάντησε ὅτι σὲ λίγο θὰ βρίσκειται ἐδῶ.

—Καλά! Ὅταν φθάσῃ, ἔρχου καὶ μὲ εἰδοποιεῖς. Θὰ εἶμαι στὸ δωμάτιό μου μέσα.

Δὲν εἶχε δὲ προφθάσει ὁ Κλεμάν ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ κουρέλια του μὲ τῇ φορεσιά του, ὅποτε μπῆκε ὁ ὑπηρετῆς στὴν κρεβατοκάμαρά του καὶ τοῦ ἀνγγεῖλε ὅτι ὁ Καρού εἶχε φθάσει.

—Μιὰ στιγμῇ νὰ ντυθῶ! ἀπάντησε ὁ συμμορίτης. Ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ ὑπηρετῆς ἔφυγε καὶ σὲ λίγο μέσα στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ Κλεμάν ἔμπαινε ὁ ἀρχισυμμορίτης Καρού...

ΚΑΡΟΥ, Ὁ ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΡΧΙΣΥΜΜΟΡΙΤΗΣ

Ὁ Καρού, ἕνας ἄντρας ἀκριτὰ νέος καὶ συμπαθητικὸς, ἀναστήματος ψηλοῦ, γελαστός πάντοτε, τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν φαινόταν καὶ πολὺ εὐδιάθετος.

Ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Κλεμάν, δὲν τὸν χαιρέτησε. Πῆρε ἕνα κάθισμα καὶ κάθισε, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι του ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ ρώτησε τὸν σύντροφό του:

—Γιατί μ' ἐκάλεσε ἐδῶ;

Ὁ Κλεμάν τοῦ ἀφηγήθη τότε ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε πῇ ἡ Λουίζα καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης, τὸν ἀκούγε μὲ προσοχή καὶ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

—Καὶ τὸ παιδί; ρώτησε τέλος ὁ Καρού ὅταν ὁ Κλεμάν τελείωσε τὰ ὅσα τοῦ εἶπε ἡ ἐρωμένη του. Πὺ βρίσκειται τὸ παιδί;

—Στὸ σπῆτι μου!

—Τὼλεψες; ρώτησε μὲ κάποια χαρὰ ὁ ἀρχισυμμορίτης.

—Ναί!

—Ὁραία! Μὲ ποῖο τρόπο ὅμως, μήπως σὲ ἀντελήφθη κανεῖς;

Ὁ Κλεμάν ἀφηγήθη καὶ τὰ τῆς μεταμφιέσεώς του σὲ ζητιάνο καὶ γενικά τὸν τρόπο πὺ ἐνῆργησε καὶ πρόσθεσε ὅτι ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ Ζὰν Ντενὲ ἦταν ἐπάνω.

—Ἀς πᾶμε νὰ τὸν δούμε, εἶπε ὁ Καρού, καθὼς ἀνασηκωνόταν.

Ἐπεσκέφθησαν τὸν μικρὸ ἄρρωστο κι' ὁ λήσταρχος τοῦ πῆρε ἕνα μικρὸ μεταλλιο πὺ κρεμόταν στὸ λαιμό του.

—Θαυμάσια! ἔκαμε φεύγοντας. Ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ, ὅσο κι' ἂν εἶναι δύσκολη, γιατί θάχωμε νὰ κάμωμε μὲ τὸν Μπονὼ, φαίνεται νὰ εἶναι ἀκριτὰ προσοδοφόρος. Κι' ἐγὼ, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ δυσχεραίσω ἡ ὄχι τὸν Μπονὼ, θὰ φροντίσω νὰ ἐκβιάσω τὴν Ματθίλδη ντὲ Βίλ μὲ τὸν τρόπο πὺ ξέρω.

Εἶπε στὸν Κλεμάν νὰ προσέχῃ μὴ μάθῃ ποτὲ κανεῖς τὴν ὑπαρξὴ τοῦ γυιὸς τοῦ Ζὰν Ντενὲ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸν διέταξε νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ, κι' ἔφυγε, ὅπως ἤθελε, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ.

Ἐπρόχωρησε μερικὰ δῆματα καὶ στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του κι' ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴ διευθύνσι τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ματθίλδης ντὲ Βίλ.

—Ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, διαλλογιζόταν ὁ Καρού, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πρὸς τὸ Παρίσι, ἡ Ματθίλδη εἶναι μιὰ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα. Τὴν ξέρω ἐγὼ...

Χαμογέλασε μ' ἀνταρέσκεια καί:

—Ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ, πρόσθεσε, εἶναι γιὰ πολλοὺς λόγους εὐχάριστη. Ὅπως ὅποτε θὰ δούμε τί ψάρια θὰ πιάσωμε...

★

Ὁ εἰσαγγελεὺς πὺ ἔμεινε ἀκίνητος ἀπὸ φόβο μὴ πάθῃ κι' αὐτὸς ὅτι ἔπαθε ὁ ὑπηρετῆς πὺ πὺ στέναζε καὶ θρηνοῦσε πὺ πέρα, μὴ εἶδε τὸν Ρεμὼ νὰ χάνεται ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄλλον ὑπηρετῆ.

—Τρέξε! τοῦ εἶπε.

—Νὰ τὸν καταδιώξω; ρώτησε φοβισμένος ἐκεῖνος.

—Νὰ εἰδοποιήσῃς ὅλους ὅσοι βρῖσκονται ἐδῶ αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

—Νὰ κάμουν τί;

—Νὰ τρέξετε μαζὶ νὰ συλλάβετε τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο πὺ χτύπησε τὸν συνάδελφό σου. Φύγε, πῆγαινε!

Ὁ ὑπηρετῆς, ἂν καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ ἀντιρρῶσῃ γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν ἄνθρωπο πὺ μὲ μιὰ του γροθιά μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ταῦτο, ἀναγκάστηκε ὥστόσο νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

Ὁ γὰρ ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβο του, ἀδυνατώντας νὰ τρέξῃ, ὅπως ἀπαιτοῦσε καὶ διέτασσε ὁ εἰσαγγελεὺς, βγῆκε νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸ ἄλλο ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου γιὰ νὰ σπεύσουν νὰ συλλάβουν τὸν φεύγοντα Ρεμὼ.

Κι' ὅταν ἔτσι, ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ ἔμεινε μόνος, πλησίασε τὴν λιποθυμισμένη Ματθίλδη, στάθηκε ἀπ' ἐπάνω τῆς, τὴν χύταξε σιωπηλὸς ἀκριτὰ ὥρα, κούνησε μετὰ ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε, σφίγγοντας τὰ δόντια του:

—Δὲν μπόρεσα οὔτε τώρα νὰ κόψω στὰ χέρια μου ἕνα ἐνοχοποιητικὸ ἔννογραφο, ἀπὸ τὸ ὅποιο θ' ἀναγκασθῶν ν' ἀποκαλύψῃς τὰ πάντα. Μὰ διὸς ὄχι! Χίλιοι διάβολοι καὶ δυὸ χιλιάδες ἀρχισυμμορίτες σὰν τὸν Γιαρνιέ κι' ἂν σὲ βοηθήσουν, οὔτε τὸν Ζὰν Ντενὲ θὰ σώσουν, οὔτε ἐσένα καὶ τὰ ἐκατομύριά σου.

Ἡ ἀπειλή του, ἀντὶ νὰ φοβίσῃ τὸν εἰσαγγελεὰ, τὸν ἔκαμε ἀπ' ἐναντίας νὰ ἐξοργισθῇ περισσότερο. Κα μὲ σωνὴ πούτερη ἀπὸ θυμὸ, ἀγανάκτησε καὶ μὲ πείσμα:

—Συλλάβετέ τον! ἐπανέλαβε γυρίζοντας πρὸς τοὺς ὑπηρετῆς ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ. Συλλάβετέ τον ἁμέσως!

Οἱ δυὸ ὑπηρετῆς, πὺ γιὰ μιὰ στιγμῇ

φοβήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴ στάσι τοῦ Ρεμὼ, μετὰ τὴ νέα διαταγὴ τοῦ εἰσαγγελεως, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ἀποφασιστικά.

—Πίσω! φώναξε ὁ Ρεμὼ, θψώνοντας τὴ γροθιά του.

—Συλλάβετέ τον! ξαναφώναξε μ' ἰγρια φωνὴ ὁ εἰσαγγελεὺς.

Οἱ ὑπηρετῆς πὺ ὤρμησαν κατὰ τοῦ Ρεμὼ. Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ κατέφερε ὀρμητικὰ τὴ γροθιά του πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνὸς ὑπηρετοῦ εἰχοντάς τὸν αἰμάφυτο στὸ πάτωμα.

—Πίσω! βρυχήθηκε πάλι ὁ Ρεμὼ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἄλλο. Ἀν δὲ θέλῃς νὰ πάθῃς τὰ ἴδια καὶ σύ, μὴν προχωρῇς.

Ἦταν τόσο ἐξαγριωμένος ὁ κολοσσὸς ὑπηρετῆς τοῦ Ζὰν Ντενὲ, ἦταν τόσο ἀπροσδόκητα τὰ ἀποτελέσματα πὺ ἐπέφερε μὲ μιὰ μόνον γροθιά, πὺ ὁ εἰσαγγελεὺς ἔμεινε κατάπληκτος ἐνὸς ὁ ὑπηρετῆς ὑπεχώρησε τρομαγμένος.

Μὲ προτεταμένους πάντοτε τῖς τρομερὲς γροθιές του ὁ Ρεμὼ, μὲ τὸ βλέμμα σκοτεινὸ, ἀγριο καὶ φοβερὸ, μὲ πρόσωπο πὺ φανέρωνε τῖς τρομερὲς του ἀποφάσεις, ἐκμεταλευόμενος τὴν ταραχὴ πὺ ἐπέφερε, ἔκαμε ἕνα δῆμα, ἔσκυψε, πῆρε τὸ γράμμα πὺ εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς λιποθυμῆς Ματθίλδης, τῶσάκε στὴν τσέπη του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ, στράφηκε πίσω του, ἔρριξε ἕνα ἀπειλητικὸ βλέμμα ἐπάνω στὸν εἰσαγγελεὰ καὶ τὸν ὑπηρετῆ του, καί, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ κανέναν, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔφυγε διαστικὸς, ψιθυρίζοντας:

—Δυστυχισμένη Ματθίλδη! Ἀτυχὴ Ματθίλδη! Οὔτε ἐγὼ δὲν ἐπίστευα ποτὲ μου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

★

Ὁ εἰσαγγελεὺς πὺ ἔμεινε ἀκίνητος ἀπὸ φόβο μὴ πάθῃ κι' αὐτὸς ὅτι ἔπαθε ὁ ὑπηρετῆς πὺ πὺ στέναζε καὶ θρηνοῦσε πὺ πέρα, μὴ εἶδε τὸν Ρεμὼ νὰ χάνεται ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄλλον ὑπηρετῆ.

—Τρέξε! τοῦ εἶπε.

—Νὰ τὸν καταδιώξω; ρώτησε φοβισμένος ἐκεῖνος.

—Νὰ εἰδοποιήσῃς ὅλους ὅσοι βρῖσκονται ἐδῶ αὐτῇ τῇ στιγμῇ.

—Νὰ κάμουν τί;

—Νὰ τρέξετε μαζὶ νὰ συλλάβετε τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο πὺ χτύπησε τὸν συνάδελφό σου. Φύγε, πῆγαινε!

Ὁ ὑπηρετῆς, ἂν καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ μὴ ἀντιρρῶσῃ γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν ἄνθρωπο πὺ μὲ μιὰ του γροθιά μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ταῦτο, ἀναγκάστηκε ὥστόσο νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ κυρίου του.

Ὁ γὰρ ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβο του, ἀδυνατώντας νὰ τρέξῃ, ὅπως ἀπαιτοῦσε καὶ διέτασσε ὁ εἰσαγγελεὺς, βγῆκε νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸ ἄλλο ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου γιὰ νὰ σπεύσουν νὰ συλλάβουν τὸν φεύγοντα Ρεμὼ.

Κι' ὅταν ἔτσι, ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ ἔμεινε μόνος, πλησίασε τὴν λιποθυμισμένη Ματθίλδη, στάθηκε ἀπ' ἐπάνω τῆς, τὴν χύταξε σιωπηλὸς ἀκριτὰ ὥρα, κούνησε μετὰ ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε, σφίγγοντας τὰ δόντια του:

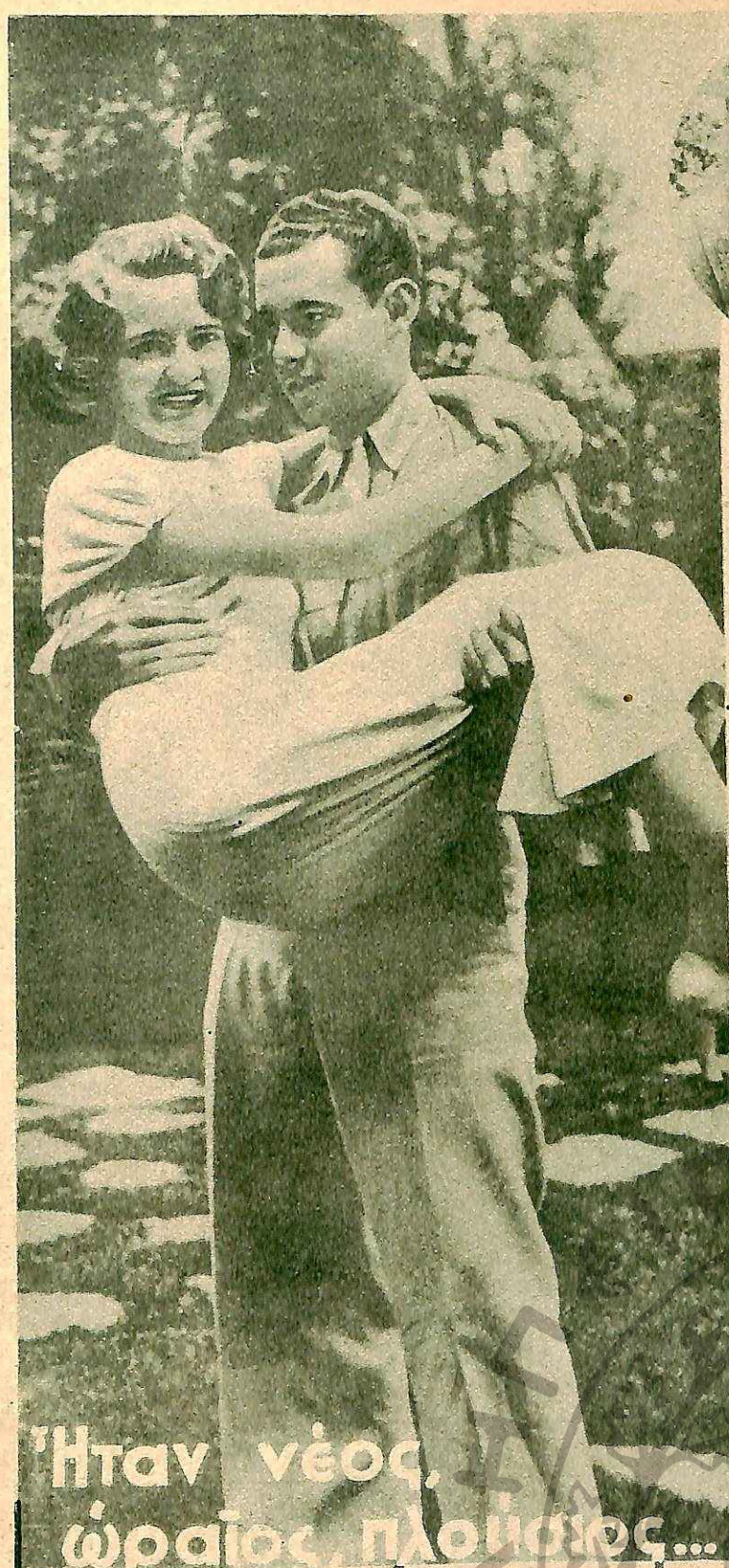
—Δὲν μπόρεσα οὔτε τώρα νὰ κόψω στὰ χέρια μου ἕνα ἐνοχοποιητικὸ ἔννογραφο, ἀπὸ τὸ ὅποιο θ' ἀναγκασθῶν ν' ἀποκαλύψῃς τὰ πάντα. Μὰ διὸς ὄχι! Χίλιοι διάβολοι καὶ δυὸ χιλιάδες ἀρχισυμμορίτες σὰν τὸν Γιαρνιέ κι' ἂν σὲ βοηθήσουν, οὔτε τὸν Ζὰν Ντενὲ θὰ σώσουν, οὔτε ἐσένα καὶ τὰ ἐκατομύριά σου.

Ἡ ἀπειλή του, ἀντὶ νὰ φοβίσῃ τὸν εἰσαγγελεὰ, τὸν ἔκαμε ἀπ' ἐναντίας νὰ ἐξοργισθῇ περισσότερο. Κα μὲ σωνὴ πούτερη ἀπὸ θυμὸ, ἀγανάκτησε καὶ μὲ πείσμα:

—Συλλάβετέ τον! ἐπανέλαβε γυρίζοντας πρὸς τοὺς ὑπηρετῆς ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ. Συλλάβετέ τον ἁμέσως!

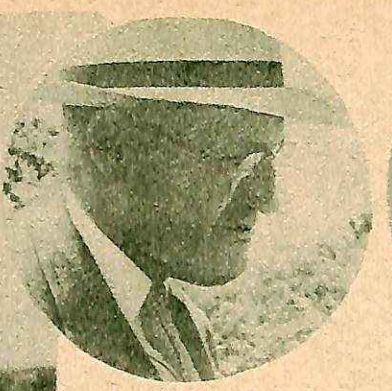
Οἱ δυὸ ὑπηρετῆς, πὺ γιὰ μιὰ στιγμῇ

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν νέος, ὡραῖος, πλούσιος...

...κι' ἐχαιρόταν πανευτυχὴς καὶ ἀμέριμνος πρὸ δικτατορίας ἀκόμη, τὰ εἰκοσι του χρόνια, ὁ Φρέντ Σνάιτ, γυιὸς πολυκεκατομυριούχου τραπεζίτη, στὴν Καλλιφορνία. Κακὴ μοῖρα ὥστόσο ἐφθόνησε τὰ νεῖατά του, τὴν ὁμορφιά του, τὴν εὐτυχία του, καὶ τὸν ἐχτύπησε τρομερὰ. Τὸ σῶμα τοῦ Φρέντ Σνάιτ ἔπαθε γενικὴ παράλυσι, πὺ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν φέρῃ στὸν τάφο. Οἱ δύστυχοι γονεῖς του ἔδωκαν ὅτι τοὺς ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουν. Καὶ βρέθηκαν δυὸ μεγάλοι ἐπιστήμονες, ἕνας γιαντὸς κι' ἕνας μηχανικός, πὺ ἀναχαίτισαν τὸν θάνατο. Ἐνεπνεύσθησαν κι' ἐπραγματοποίησαν ἕναν θώρακα-θαῦμα, ἀπὸ ἀτσάλι, μὲ σὰ στὸν ὅποιον ἐκλείσαν ὀλόκληρο τὸ σῶμα τοῦ Φρέντ, ἐκτὸς ἀπ' τὸ κεφάλι του. Μὲ κατάλληλους μηχανισμοὺς ἐξασφάλισαν τεχνητὰ ὅλες τῖς λειτουργίες τοῦ παράλυτου νεανικοῦ κορμοῦ. Κι' ἔκαμαν τὸν Φρέντ ἕναν ζωντανὸ-νεκρὸ, ἕναν θαμμένο ζωντανό, πὺ κινεῖται ὀριζοντίως καὶ περιφέρει τὴν τραγωδία του ξαπλωμένος μέσα στὸν θώρακά του, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ δὴθεν τὴν φιλοξενία του, ἀλλὰ στὴν πραγμα-

Ὁ πατὴρ Σνάιτ

Ἡ μητέρα Σνάιτ

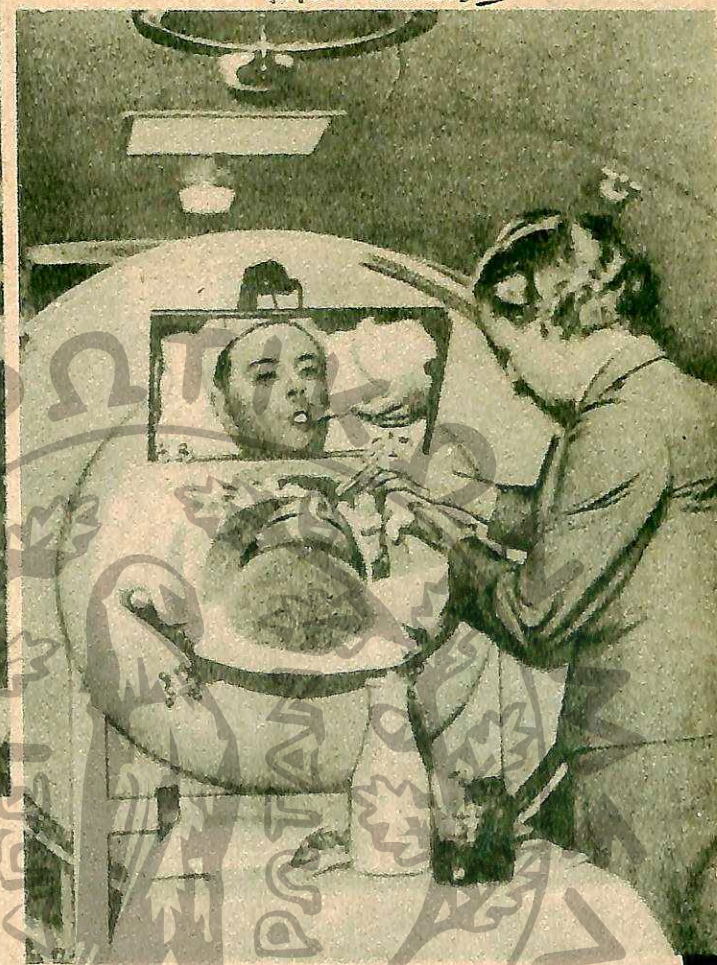
Ὁ γιαντὸς Ἄνταμς

Ἡ μὲς Λάρκιν ἡ τραγικὴ φίλη τοῦ μεγάλου ἀσθενοῦς

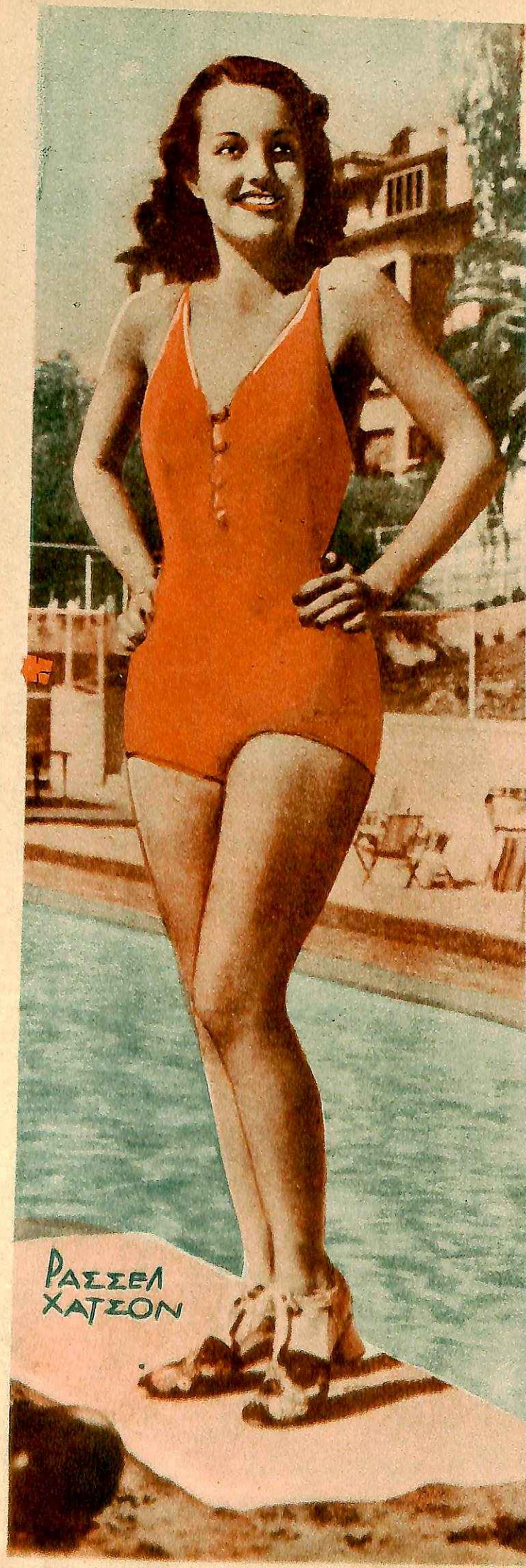

Ὁ μηχανικὸς Σκαμπρόν

τικότητα νὰ γίνεταί ὁ στόχος τῆς περιεργείας τὸν συνανθρώπων του. Ὁ μεγάλος ἀσθενὴς, ἔκπληκτος καθὼς εἶναι, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν γιαντὸ του, τὸν μηχανικό του, τῖς νοσοκόμες του καὶ ἀπὸ στρατιὰ ὀλόκληρη ὑπηρετῶν, ἐπεκτείνει πρὸ τινος ἕνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη. Τὸν συνόδευσαν καὶ ἡ μὲς Λάρκιν, ἡ τραγικὴ φίλη τὸν παιδικὸν του χρόνον, πὺ τοῦ μένει αἰώνια πιστὴ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν ἀποχωρεῖ στὴν οὔτε στιγμῇ. Ἐρως ἀνίκητος...

Γιὰ ὅλο τὸν κόσμον ἡ περιπέτεια τοῦ Φρέντ Σνάιτ ἀποτελεῖ τὸν θαύμα τοῦ σύγχρονου ἐπιστήμης —ἀλλὰ γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο δὲν ἔστιν ἕνα παρατενόμενον μαρτύριο μὲ ἀμφίβολη, ἴσως, σκοπιμότητα.

ΡΑΣΣΕΛ
ΧΑΤΣΟΝ

ΦΡΑΝΤΖΙΣΚΑ ΓΚΑΛΛ

ΤΖΗΝ
ΤΣΑΤΜΠΙΟΥΡΝ

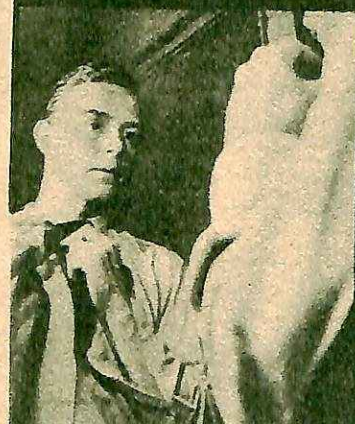
ΠΡΙΣΣΙΛΑ ΛΕΪΝ

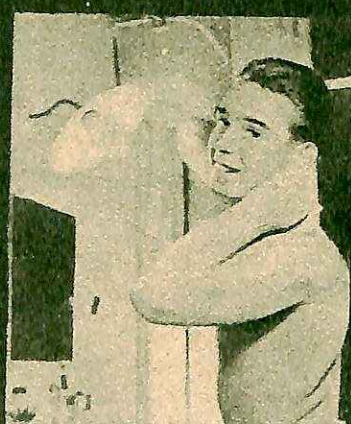
στην πλάζ

ΣΕ ΜΙΑ 80 ΕΤΟΝ ΖΩΗ 80 ΕΤΟΝ

έναν άνδρα
άπασχολεί...

ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ
ΤΗΣ ΓΡΑΒΑΤΑΣ
444 φρ. και 6 λει.

ΤΟ ΝΙΨΙΜΟ
54 φρ. 20 φ. 16 λει.

ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ
3137 φρ. 36 λει.

ΤΟ ΑΝΑΜΜΑ ΤΟΥ
ΤΣΙΓΑΡΟΥ
307 φρ. και 16 λει.

ΤΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΤΩΝ
ΔΟΝΤΙΩΝ
48 φρ. 17 φ. 3 λει.

ΤΟ ΧΑΣΜΟΥΡΗΜΑ
4 φρ. 2 φρ. 26 λει.

Ο ΥΠΝΟΣ
27 φρ. και 3 λει.

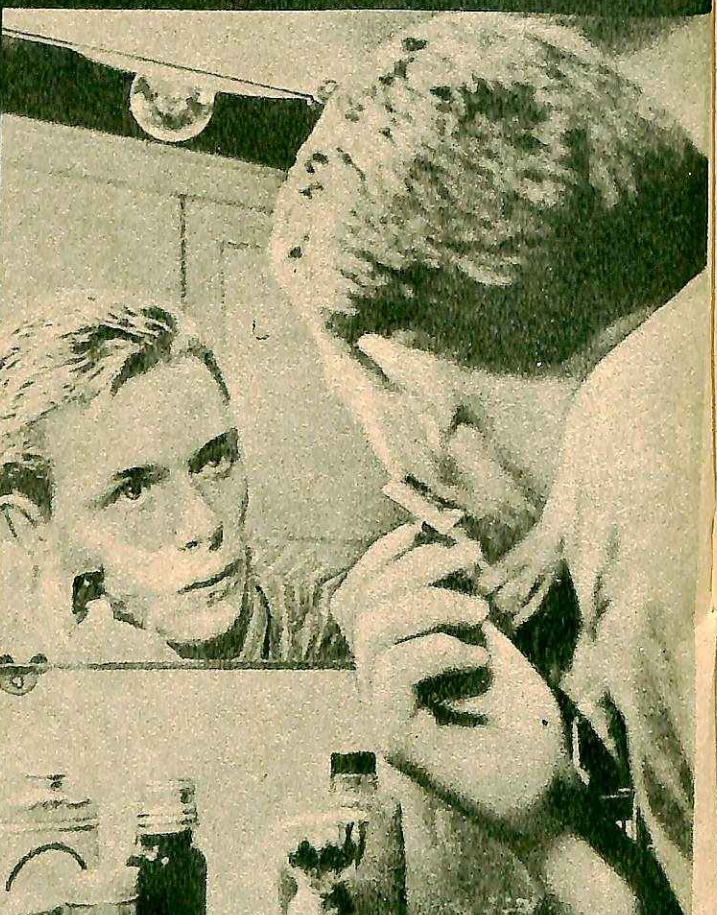
ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ
21 φρ. και 3 λει.

ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ
6 φρ. 100 φ. 2 φρ. 26 λ.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ
1 φρ. 3 φρ. 3 λει.

ΤΟ ΞΥΡΙΣΜΑ: 7 φρ. 18 φρ. 2 φρ. και 35 λει.
ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΕΝΟΥΝ 25 χρόνια 354 φρ. και 38 λει. για ΟΛΑ ΤΑ ΑΛΛΑ.

ΧΕΡΜΑΝ
ΛΑΝΤΟΝ
ρωποδύτη

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ
ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' απόδοσιν
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ο ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ
ΚΟΡΑΣ

Η γλυκιά Κόρα Στίλλμαν ήταν τρισευτυχισμένη βλέποντας το μεσημέρι εκείνο στο τραπέζι της τον άκριβο της Μάρτεν Ντάλ και την καλύτερή της φίλη Ρούθ Σέιλον, που θα παντρευόταν σε λίγες μέρες και θα φεύγε για τις 'Ινδίες.

—Σε συγχαίρω για την μαγειρίσά σου, αγαπητή μου, έκαμε η Ρούθ Σέιλον καθώς η ύπηρετρία έπαιρνε από μπρός της το τελευταίο πιάτο φαγητού και το αντικαθιστούσε με ένα μικρό πιατάκι του γλυκίσματος.

—Η Κόρα Στίλλμαν άλλαξε μια ματιά με τον Μάρτεν Ντάλ και αποκρίθηκε χαμογελώντας:

—Δεν πρόκειται περί μαγειρίσας, αλλά περί μαγειρίου!

—Πώς! Έχεις μάγειρο;

—Και μάλιστα δεν πρόκειται άκριβως περί μαγειρίου, αλλά... περί σκύλου! Επρόθεσε ο Μάρτεν Ντάλ.

—Η νέα εκύτταζε τον άρραβωνιαστικό της φίλης της απορώντας:

—Πώς είπατε;

—Ο μάγειρος που μās έτοιμασε τα θανμάσια αυτά φαγητά... είναι ο σκύλος μου! Είναι και λιγάκι σκύλος της Κόρας! Δεν με καταλαβαίνετε, μίς; Είναι ο Μπίλκιγκ... που τον εδάνεισα για σήμερα στην Κόρα. Δεν ξέρετε ποιος είναι ο Μπίλκιγκ; Υπάλληλός μου και φίλος μου. Γραμματέας μου, οικονόμος μου, θυρωρός μου, θαλαμηπόλος μου, μάγειρός μου... και σκύλος μου! Μή νομίζετε πως ζητώ να υποβιβάσω την αξία του με το να τον αποκαλώ σκύλο μου. Διατρέψτε τους σκύλους και γι' αυτό άκριβως ο Μπίλκιγκ μου κολακεύεται όταν τον αποκαλώ «πιστό μου σκύλο!»

—Μα πείτε μου έτσι! Έ, λοιπόν, μίστερ Ντάλ... σας συγχαίρω για τον σκύλο σας! Σπανία γάτσα, μα την πίστι μου.

—Θα τον εκτιμήσετε ακόμη περισσότερο, όταν σε λίγο δοκιμάσετε την πουτίγκα του. Όσοι την έδοκιμασαν, δεν την εξέχασαν. Μια πουτίγκα, που έχει τη γεύση οποιουδήποτε φρούτου και αν σκεφθί κανείς. Νά την κιάλας!

—Τί όμορφη ή φόρμα της!

—Η φόρμα! Και αφορμάριστη αν μās την σεβρίζε δεν θ' αφήναμε ψίχουλο στην πλατέλλα!

Και παίρνοντας ένα μαγαράκι, ο Μάρτεν Ντάλ έκοψε ένα καλό κομμάτι και το επρόσφερε στην φίλη της άρραβωνιαστικής του.

—Ούμ!, έκαμε εκείνη με απόλαυσι κα-

θώς ο Μάρτεν Ντάλ έκοβε άλλο κομμάτι για την Κόρα. Θαύμα! 'Α! Μίστερ Ντάλ. Έπρεπε να με προειδοποιήσετε για να αφήσω περισσότερο χώρο 'στο στομάχι μου!

—Θα δρεθί κάποιον κουτί από σοκολάκια, για να πάρετε φεύγοντας όση μείνη.

—Λέτε να μείνη κανένα κομμάτι; 'Αλλά τί είναι αυτά τα σνάγια με τα όποια είναι περιτριγυρισμένη;

—Τα μικρά αυτά σνάγια; Χμ! Αυτά είναι που της δίνουν την τόση της νοστιμάδα! Είναι μικροί κρυσταλλωμένοι κόμποι καμμένης ζάχαρης με αποστάγματα διαφόρων φρούτων! Ο κάθε κόμπος έχει και το δικό του άρωμα! Γι' αυτό, όποιο φρούτο σκεφθίτε, έχετε το άρωμά του στο στόμα σας!

—Μα είναι πραγματικά ένα... ποίημα ζαχαροπλαστικής!

Σαφηνά, καθώς η όμορφη νέα έτρωγε με λαίμαργία την θαυμασία αυτή πουτίγκα, έκαμε έναν μορφασμό άηδίας, στενοχωρήθηκε και, παίρνοντας το γεμάτο γλυκό κρασί ποτηρί της, το άδειασε ως τον πάτο, σαν να ήθελε να διευκολυνθί

—Δεν μπορείτε να φαντασθίτε... Μολονότι ήπια τόσο γλυκό κρασί από πάνω, το στόμα μου εξακολουθεί να είναι πικρό. Νιράτσια να φτύσω τη μπουκιά, που είχα στο στόμα μου.

Και λέγοντας αυτά ή μίς Σέιλον, πήρε το μπουκάλι με το γλυκό κρασί, εγέμισε το ποτηρί της και ξαναήπιε πλένοντας το στόμα της.

—Περίεργο!, έκαμε, ενώ ο Μάρτεν Ντάλ και η Κόρα Στίλλμαν αλληλοκυντάζονταν. Όσο πίνω από το γλυκό αυτό κρασί... τόσο το στόμα μου... αλλά τί έ-

Ο Μάρτεν και η Κόρα την εσήκωσαν και την ξάπλωσαν σε ένα ντιβάνι.

χω, Θεέ μου! Τό στομάχι μου!..

Καί χωρίς να αποτελείωσή τη φράση της, κωλύθηκε στο πάτωμα από το κάθισμά της, βγάζοντας αφρούς από το στόμα της και αφίνοντας πνιγμένες κραυγές αβάσταχτου πόνου.

Ο Μάρτεν Ντάλ και η Κόρα την έσηκωσαν και την ξάπλωσαν σε ένα ντιβάνι. —Ρούθ! Έκαμε ανήσυχη η Κόρα. Τί αισθάνεσαι;

—Τό στομάχι μου... Σά να με καίη και σά να ξεσχίζεται... Είναι τρομερό, Κόρα!..

—Ήδη, ο Μάρτεν Ντάλ βρισκόταν στο χέλλ και κρατώντας με τρεμάμενο χέρι το άκουστικό του τηλεφώνου, μιλούσε με έναν γνωστό του γιατρό. Ένας λυγμός πού ακούστηκε καθώς αυτός τηλεφωνούσε, τον έκαμε να στραφί. Η Κόρα Στίλμαν στεκόταν κοντά του με τα μάτια της δορυκαμένα και δαγκώνοντας το μαντηλάκι της.

—Κόρα....

—Μάρτεν... Είναι τρομερό... Νομίζω πώς ξεφυλάει...

Αφήνοντας το άκουστικό, ο Μάρτεν Ντάλ έτρεξε κοντά στην Ρούθ Σέιλον, η οποία δεν έδινε πιά σημεία ζωής.

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΥΣΤΕΡΑ από ένα τέταρτο της ώρας, δικαστικοί και αστυνομικοί, μεταξύ των οποίων βρισκόταν και ο ινσπéκτωρ Σούμερ, πλημμύριζαν την μικρή μονοκατοικία της Κόρας Στίλμαν. Λίγο μετά τους δικαστικούς, έφθναν και τα μέλη της οικογενείας της Ρούθ Σέιλον και άρχισε η λειτουργία του τρομερού όργανου της δικαιοσύνης.

Με λίγα λόγια, ο Μάρτεν Ντάλ και η Κόρα Στίλμαν διηγήθηκαν όλα τα διαβέβαντα καθώς και τις τελευταίες στιγμές της άτυχης Ρούθ.

Ο Ιατροδικαστής, παίρνοντας λίγον άφρο από το στόμα της νεκράς, κατέβηκε στο κινητό έπιστημονικό εργαστήριο και, αφού τον εξέτασε, ανέβηκε πάλι στο σπίτι για να δηλώση συγκληνόμενος:

—Πρόκειται περί δηλητηρίασεως! Η άτυχη νέα πήρε όπωσδήποτε ένα από τα πιά τρομερά και κεραυνοβόλα δηλητήρια, τα οποία στον έπιστημονικό κόσμο της Εύρώπης μόνον από τα καταστροφικά τους αποτελέσματα είναι γνωστά! Ένα από τα δηλητήρια εκείνα που παρασκευάζουν οι μαύροι μάγοι του Σουδάν, της Ογκάντας και της Ταγκανίκας. Πριν από την προδομένη στην άπαράτητη νεκροψία, μπορώ να σάς βεβαιώσω -ότι τα σπάζνα της άτυχης αυτής κοπέλλας θά α δρούμε κυριολεκτικά κατακοιμητισμένα σά να τάχουν ξεσχίσει γατίσια νύχια!

—Πραγματικά, παρατήρησε ο Μάρτεν Ντάλ, κατά τις λίγες στιγμές που την κατείχαν οι πόνοι, έπρόφθασε να μάς πη ότι έννοιωθε το στομάχι της σά να καίγεται και να ξεσχίζεται!

—Αλλά πώς βρέθηκε το τρομερό αυτό δηλητήριο εδώ μέσα και πώς το πήρε η δυστυχισμένη;

—Κύριοι, αποκρίθηκε ταραγμένος αλλά διατηρώντας όλη του την ψυχραιμία ο Μάρτεν Ντάλ, η εύθυνη αυτού του μυστηριώδους θανάτου θαρύνει βέβαια την άρραβωνιαστική μου αφού η άτυχη φίλη της δηλητηριάστηκε στο τραπέζι της. Εύθηνει εν παραλλήλου και μένα τον ίδιο. Η άρραβωνιαστική μου και εγώ είμεθα στην διάθεσι της δικαιοσύνης. Όπωσδήποτε, παρακαλώ να γίνη άμέσως η έπι-

στημονική εξέταση των φαγητών όλων και της ποτιγίας.

—Αλλά ποιός σάς είπε, τζέντλεμαν, ότι έσεις ή η άρραβωνιαστική σας έδηλητηριάσατε την άτυχη νέα; Είχατε κανένα συμφέρον από τον θάνατό της;

—Ήταν μια από τις πιο αγαπητές φίλες της Κόρας και εγώ την έγνωρίσα σήμερα μόλις.

—Μήπως αυτοκτονήσε;

—Θά έδιάλεγε το σπίτι της άρραβωνιαστικής μου για να αυτοκτονήσ; Πού άλλωστε θάβρισκε το τρομερό αυτό δηλητήριο; Είμαι της γνώμης ότι πρόκειται περί εγκλήματος!

—Ο μάγειρός σας έχει χρόνια πολλά στην ύπηρεσία σας;

—Ο Μπίλκιν; Με ύπηρετεί από δύο χρόνων και είναι περισσότερο φίλος μου παρά ύπηρετής μου. Για πούν λόγο ο άγαθος αυτός άνθρωπος θά έδηλητηρίαζε την άγνωστή του κοπέλλα;

Και στρεφόμενος προς τον πατέρα της Ρούθ, ο Μάρτεν Ντάλ ρώτησε:

—Έχετε έχθρους, μίστερ Σέιλον, στο Λονδίνο;

—Κανέναν άπολύτως!

—Φαντάζεσθε ότι ή κόρη σας αυτοκτόνησε;

—Δεν είχε κανέναν λόγο για να αυτοκτονήσ. Έζησε στην ευτυχία και στη χαρά. Ποτέ δεν της άρνηθήκαμε το πατρικικό, τόσο εγώ, όσο και ή μητέρα της. Σε λίγες μέρες έπρόκειτο να παντρευθί με έναν νέο που τον έλάτρευε!

—Γνωρίζετε καλά τον νέο αυτόν;

—Πώς όχι; Αν δεν τον έγνωρίζα, θά συγκατένευα σ' αυτό τον γάμο;

—Μήπως άγαπούσε άλλον ή κόρη σας;

—Αυτόν άγαπούσε! Η ίδια με έβεβαίωσε πώς έπίστευε ότι μόνο σ' αυτόν τον νέο θά εύτυχούσε και έτσι έδωσα την συγκατάθεσί μου για τόν γάμο!

★

Υστερα από τρείς ώρες, ενώ το μυστήριο του θανάτου της άτυχης Ρούθ Σέιλον γινόταν πιο σκοτεινό από την μια στιγμή στην άλλη, γινόταν ή μεταφορά του πτώματος στο νεκροτομείο, για την άπαράτητη νεκροψία και, φυσικά, ή Κόρα Στίλμαν και ο Μάρτεν Ντάλ εδήλυναν ότι ήσαν στη διάθεσι της δικαιοσύνης, οποιαδήποτε στιγμή τους ζητούσε.

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

ΤΟ ίδιο βράδυ, ένας ψηλός και αδύνατος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας, με γκριζο κοστούμι και κερκίτα μαλλιά, με χονδρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας, και με μια μικρή κρατοσεληνά κάτω από το άριστερό αυτί, έχοντας ένα ύφος μισοκακόμοιρο, έκοβε βόλτες γύρω από το μεγάλο του Έντμοντ Σέιλον, κουτσαίνοντας έλαφρά από το άριστερό πόδι. Τα παραθύρα όλων των πατωμάτων του μεγάρου ήσαν κατάφωτα. Συγγενείς και φίλοι της οικογενείας Σέιλον είχαν κατακλύσει από νωρίς το μεγάλο. Από τα μεσάνυχτα κι ύστερα ώστόσο, ο ένας μετά τον άλλον, άρχισαν να φεύγουν και, κατά την μια και μισή, το μεγάλο θυβήζοταν στο σκοτάδι. Ο άξιοπεριεργός έκείνος τύπος με το μισοκακόμοιρο ύφος έξηκολούθησε τις βόλτες του και, κατά τις δύο περίπου, αφού έφριξε ολόγυρά του μια ματιά και βεβαιώθηκε ότι κανένα άδιάκριτο μάτι δεν παρακολουθούσε τις κινήσεις του, έπήδησε τα σιδερένια κάγκελλα του κήπου σάν λαστιχένιος.

Τό κεφάλι ενός παχύσαρκου και ροδονόκινου άνδρος από κάτω πουν φαινόταν έξαιρετικά ζωηρός και εύκλινος παρά την

παχύσαρκία του, προβάλε τότε πίσω από τον χονδρό κορμό ενός δένδρου της δενδροστοιχίας.

Με καταπληκτική έπιδεξιότητα ο πρώτος άνοιξε άθόρυβα την καρδένια πόρτα, μπήκε στο μεγάλο, χωρίς ωστόσο να την κλείση ολότελα ξοπίσω του και, ανάβοντας ένα κλεφτοφάναρο, προχώρησε σάν φάντασμα στους σκοτεινούς διαδρόμους του μεγάρου χωρίς να υποψιάζεται πως μια σκιά παχύσαρκου άνδρος τον ακολουθούσε θήμα προς θήμα.

Άνοίγοντας μια πόρτα, ο πρώτος βρέθηκε μέσα στην βιβλιοθήκη αλλά, πράγμα που άσφαλώς δεν τόν περίμενε ο δεύτερος, δεν μπήκε σ' αυτήν. Την ξανάκλεισε και προχώρησε στην στενή καρδένια σκάλα που ώδηγούσε στο δεύτερο πάτωμα. Στόν διάδρομο του δευτέρου πατώματος έσβυσε το κλεφτοφάναρό του, άρκεσθείς στο άμυδρο φώς πουέπεφτε από τους φεγγίτες των παραθύρων, τα οποία έδλεπαν στόν δρόμο. Άφουγκράσθηκε σε μια πόρτα και άπομακρύνθηκε από αυτήν.

Ήταν ή πόρτα της κρεβατοκάμαρας του ζεύγους Σέιλον. Κατόπιν άνοιξε διαδοχικά και άθόρυβα άλλες πόρτες και έφθασε σ' ένα δωμάτιο. Ο δεύτερος, πλησίασε με τις μύτες και από την μισάνοιχτη πόρτα, έδρε τον μυστηριώδη άνθρωπο με το μισοκακόμοιρο ύφος, φωτιζόμενον άμυδρά από την χλωμή άχτίνα του φαναριού του, να άνοίγη με καταπληκτική έπιδεξιότητα τα συρτάρια ενός μικρού τραπέζιου και να βάλη στις τσέπες του όσες έβρισκε έπιστολές. Μετά τό τραπέζι, πήγε στην σφονιέρας, γιατί τό δωμάτιο αυτό ήταν ή κρεβατοκάμαρα της άτυχης Ρούθ Σέιλον. Από τό συρτάριο της σφονιέρας έβγαλε μερικά κομμάτια, αλλά δεν τά πήρε. Τά κύτταξε λίγες στιγμές κοινώνοντας λυπηρά τό κεφάλι του και, αφού τό ξανάβαλε στη θέση τους, έβγαλε και άπ' εκεί μερικές έπιστολές και τις έβαλε στην τσέπη του.

Άκολούθως ξανάκλεισε όλα τα συρτάρια και προχώρησε προς την πόρτα. Ο παχύσαρκος μόλις έπρόφθασε να κρυφθί πίσω από τό βαρύ παραπέτασμα μιας πόρτας.

Περπατώντας στίς μύτες και με τό κλεφτοφάναρό του σβυσμένο, ο πρώτος διέσχισε και πάλι τόν στενωμό του διαδρόμου, κατέβηκε την καρδένια σκάλα και μπήκε στην βιβλιοθήκη. Εκεί έτοποθέτησε τό κλεφτοφάναρό του άναμμένο επάνω στο τραπέζι, έτράβηξε τα παραπτύσματα των παραθύρων για να μη φαίνεται από τό δρόμο φωτισμένη ή βιβλιοθήκη και, άδιαφορώντας για τό χρηματονιβώτιο, πήγε στο τραπέζι και άρχισε την διάρρηξη των συρταριών του. Ξαφνικά, ενώ τραβούσε τό μεσαίο συρτάρι, άπολυθώθηκε από μια γνωστή του φωνή:

—Με την ήσυχία σου, μίστερ Λωποδύτη-Φάντασμα! Σάν στο σπίτι σου!

—Έσύ!

—Ολόκληρος. Θ' άπορής βέβαια πώς βρέθηκα εδώ; Έσύ με έφερες. Περνούσα τυχαία έξω από τό σπίτι κάποιον Κινέζου της συνοικίας Σόχο... κάποιον Τσάο-Τσέν... Σε είδα να βγαίνει άπ' αυτό και είπα: «Ο Λωποδύτης-Φάντασμα βγήκε για κάποια διάρρηξη. Άς τόν παρακολουθήσω να δώ άν θά κατορθώσω άπόψε να τόν νορπάσω έπ' αυτοφώρω. Άλλα είπαμε... Κάνε, φίλε μου, τη δουλειά σου... με την ήσυχία σου! Σάν στο σπίτι σου.

—Είσαι ευγενέστατος βλέπω άπόψε, ινσπéκτωρ Σούμερ. Δεν με άπειλείς με τό πιστόλι σου, μολονότι με πιάνεις επ' αυτοφώρω να άνοίγω τά συρτάρια του μίστερ Σέιλον.

—Να!... Έχω στιγμές που είμαι εύγενής... Κάνε τη δουλειά σου...

Και λέγοντας αυτά, ο Σούμερ, έκλεισε ξοπίσω του την πόρτα, έξάπλωσε την άριδα του σε ένα φωτείγ και άναψε ένα τσιγάρο

—Μην πετάς χάμο τά σπέρτα, Σούμερ! Ούτε στο δρόμο βρίσκεισαι, ούτε στην Σκώτλαντ Γυάδ. Μάζεψέ το... Ά! Μπράβο!.. Λοιπόν;.. Δεν πρόκειται να έπιχειρήσης να γελιοποιήσης και άπόψε γυρεύοντας να με πιάσης;

—Νά σου πώ την άλήθεια... όχι!

—Πάει! Χάλασε ο κόσμος!

—Άπιστευτο σου φαίνεται, ε; Και όμως έτσι είναι. Κάνε τη δουλειά σου... Παραξενεύεσαι με τη στάσι μου; Νά σου την έξηγήσω. Άπόψε... έξαιρετικά γι' άπόψε... δεν είμαι ο δίκαιος σου Σούμερ. Μια και σε βρήκα εδώ μέσα. Ναί, ναί! Όσο και άν αυτό σου φανή καταπληκτικό, έχω να σου προτείνω... να συνεργασθώμε.

—Αηλαδή;

—Αηλαδή... χμ!.. Νά!.. Ή να γίνω και έγώ διαρρηκτης ή να γίνης και έσύ ντέκεντιβ.

—Μά την πίστι μου δεν καταλαβαίνω.

—Θά σου έξηγήσω και θά καταλάβης. Έχω λόγους να πιστεύω πως άν ήθελες να πάψης να είσαι ο Λωποδύτης-Φάντασμα και να γίνης άστυνομικός, θά άφηνες στην Ιστορία τό όνομά σου.

—Έξαχριστά για την κακαελα.

—Δεν σε κολακεύω. Αυτή τη γνώμη έσχημάτισα από καιρό για τόν εφιάτη μου.

—Λοιπόν;

—Πιστεύω να πληροφορήθηκες από τά άπογευματινά φύλλα την τραγωδία της οικογενείας Σέιλον.

—Ναί. Κάτι έδιάβασα.

—Και είχες την άπανθρωπία, σκληρόκαρδε άνθρωπε, ενώ τό πτώμα της Ρούθ Σέιλον βρίσκεται ακόμη στο νεκροτομείο, νάθης να κλέψης τόν πατέρα της! Κι' έγώ που σε νομίζα πονόψυχο!.. Άλλ' έστω... Σου προτείνω, λοιπόν, να συνεργασθώμε για την έξηκνίσι αυτού του εγκλήματος. Γιατί περί εγκλήματος πρόκειται. Ός προς αυτό δεν χωρεί ή παραιμική άμφιβολία. Άν τό θύμα ήταν άλλο, ή εγκληματική αυτή υπόθεση δεν θά με ένδιεφερε τόσο, όσο με ένδιαφέρει τώρα. Στην περίπτωση αυτήν άπάχει κίνδυνος να κατηγορηθί ο καλύτερός μου φίλος. Δεν τόν γνωρίζεις;.. Κάποιος άριστοκράτης νέος όνόματι Μάρτεν Ντάλ...

—Μάρτεν Ντάλ; Έχω άκουστά τό όνομά του.

—Ά! Είναι ένας τέλειος τζέντλεμαν... Δεν σου κρύβω ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε κρίσιμη θέση και στοιχηματίζω... ότι άπόψε δεν θά κλείση μάτι.

—Τόν καμμένο!

—Θά ήθελα, λοιπόν... για να τού άποδείξω πόσο τόν εκτιμώ... να τόν βγάλω άσπροπόσωπο... Τί λές; Δέχεται να με βοηθήσης σ' αυτή την περίπτωση;

—Αφού μου θέτεις έτσι τό ζήτημα... Μια και κατηγορείται ή πρόκειται να κατηγορηθί ένας άθώος... Βάλτο, Σούμερ! Και για πρώτη φορά, ο σύγχρονος Ία-βέρης και ο θρυλικός Λωποδύτης άλλαξαν φιλική χειραψία.

Υστερα από μια ώρα, έβγαιναν από τό μεγάλο Σέιλον σά νάβγαιναν από δικούς τους σπίτι.

—Τί θά κάνωμε τώρα, Σούμερ;

—Τώρα; Θά αναπαυθώμε! Ή ώρα είναι τρείς και μισή. Μπορούμε να κοιμηθώμε ως τις επτά τό πρωί. Στις επτά τό πρωί θά τηλεφωνήσω στόν φίλο μου

Μάρτεν Ντάλ να πάρη την διαορφή κούρα του και να πάη στο νεκροτομείο... Μπον θά φθάσω κι' εγώ σε λίγο, φέρνοντας τόν δολοφόνο με τις χειροπέδες!

—Θά τού φορέσης τις χειροπέδες πριν ύμολογήσ; Αυτό άπαγορεύεται από τούς νόμους μας.

—Όσο για την όμολογία του... μείνε ήσυχος! Έχω τόν τρόπο να τού την άποσπάσω... πριν τού περάσω τις χειροπέδες. Καληνύχτα, μίστερ Λωποδύτη-Φάντασμα!

—Καλημέρα, μάλλον, ινσπéκτωρ...

Ο ΠΛΑΤΙΝΕΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

ΚΑΤΑ τις όχτες παρά τέταρτο, τό πρωί, ο Μάρτεν Ντάλ έφθασε στο νεκροτομείο, όπου βρήκε πλήθος άστυνομικών και δικαστικών, οι όποιοι συζητούσαν για τόν Έντμοντ Σέιλον. Ο άριστοκράτης νέος προχώρησε προς τόν όμιλο:

—Καλημέρα σας, κύριοι.

—Καλημέρα σας, μίστερ Ντάλ. Κι' έσεις εδώ;

—Πρωί-πρωί μου έτηλεφώνησε ο ινσπéκτωρ Σούμερ νάρθω στο νεκροτομείο, αλλά δεν μου έξηγήσε τό λόγο. Τί συμβαίνει;

—Κανείς δεν ξέρει. Τηλεφωνικάς έκάλεσε τούς δικαστικούς, τούς συναδέλφους του και τόν άτυχο Έντμοντ Σέιλον, τόν όποιον και έσυμβούλεψε να μην πάρη μαζί του την γυναίκα του.

—Η νεκροψία έγινε;

—Όχι ακόμη. Πρόκειται να γίνη κατά τις έξι άπόψε, αλλά ο Ιατροδικαστής βρίσκεται εδώ. Τού έτηλεφώνησε ο Σούμερ να έρθη από τις επτά τό πρωί.

—Δεν ήρθε ακόμη ο Σούμερ;

—Πρό όλίγων στιγμών μάς έτηλεφώνησε πως έρχεται. Ότου νάναι θά φθάση. Άς περιμένωμε, λοιπόν, την άφιξί του.

Πραγματικά, ύστερα από δέκα λεπτά της ώρας, ένα αυτοκίνητο της Σκώτλαντ Γυάδ σταματούσε έμπρός στην πόρτα του μακάβριου Ιδρύματος και κατέβηκε από αυτό πρώτος ο ινσπéκτωρ Σούμερ και ξοπίσω του ένας χλωμός ξανθός, αλλά ήλιοκαμένος νέος, με τις χειροπέδες στα χέρια.

Ο ινσπéκτωρ Σούμερ τόν έπιασε από τό μπράτσο και τόν έσπρωξε μέσα... με άρκετη λεπτότητα:

—Σας φέρνω, κύριοι, τόν δολοφόνο της άτυχης Ρούθ Σέιλον!..

Κατάπληκτοι, έστράφησαν όλοι και εκύτταξαν τόν χλωμό νέο.

—Ποιός είν' αυτός; Τόν γνωρίζετε, μίστερ Σέιλον;

—Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω αυτόν τόν άνθρωπο!

—Αλλά ο ινσπéκτωρ Σούμερ δεν τόν άφησε επί πολύ στην άπορία.

—Ο Ιατροδικαστής της ύπηρεσίας, παρακαλώ;

—Εδώ, παρόν!

—Έλάτε μαζί μας κοντά στο πτώμα, παρακαλώ, δόκτωρ! Ο μίστερ Σέιλον άς παραμείνη εδώ.

Και κρατώντας από τό μπράτσο τόν χλωμό νέο, προχώρησε προς την αίθουσα των νεκροψιών ακολουθούμενος από τούς δικαστικούς. Τό πτώμα της Ρούθ Σέιλον κοιτόταν έαπλωμένο επάνω στο μαρμαρό και σκεπασμένο με ένα σεντόνι. Ο ινσπéκτωρ Σούμερ άνασφάλως τό σεντόνι άποκαλύπτοντας μόνο τό κεφάλι της και έστράφηκε προς τόν Ιατροδικαστή:

—Δόκτωρ, έχωμε την όμολογία τού δολοφόνου και συνεπώς τό πετόκοιμα τού πτώματος της άτυχης κοπέλλας περιττεύε. Άνοίξτε μόνο τό στόμα της και

προβήτε στην έξαγωγή ενός πλατινένιου τραπέζιτη που θά ήήτε. Αυτόν θά βγάλετε.

Ο αίτροδικαστής πήρε τά εργαλεία του και σε λίγο έβγαξε από τό στόμα της νεκρής τόν πλατινένιο τραπέζιτη. Ο ινσπéκτωρ Σούμερ τόν πήρε στα δικά του δάχτυλα, τόν εκύτταξε λίγες στιγμές και αφού έφριξε μιάν άγρια ματιά στόν χλωμό νέο, έστράφηκε προς όλους:

—Άς θυώμε, κύριοι, από δώ μέσα. Σε λίγο, έξηγούσε, κρατώντας στα δάχτυλά του τόν πλατινένιο τραπέζιτη:

—Χθές βράδυ, κύριοι, κατά την μια μετά τά μεσάνυχτα, είχα την καλή τύχη να συναντήσω τόν άούληπτο Λωποδύτη-Φάντασμα. Τόν παρακολούθησα και, κατάπληκτος, τόν είδα να μπαίνη στο μεγάλο τού μίστερ Σέιλον.

—Στό μεγάλο μου;

—Μάλιστα, μίστερ Σέιλον. Ο Λωποδύτης-Φάντασμα χθές βράδυ μπήκε στο μεγάλο σας! Τόν άφησα να άρχισή τη δουλειά του, για να τόν πιάσω επ' αυτοφώρω. Όταν μπήκα κι' εγώ, φαίνεται ότι ο σατανάς αυτός είχε ψάξει ήδη στα συρτάρια της άτυχης Ρούθ και στο συρτάριο τά δικά σας άτοιμαζόταν να διαρρήξη τό χρηματονιβώτιό σας. Ο σατανάς μου έγλύστησε και πάλι σάν χέλι από τά χέρια μου, αλλά καθώς έφρευγε, σκορπίσθηκε μια δέσμη έπιστολών που κρατούσε! Εύτυχώς! Μάθενα τις έπιστολές και μέσα σ' αυτές άνεκάλυθα τόν δολοφόνο. Και τώρα, θά σάς έξηγήσω πώς τόν άνεκάλυθα. Όλες αυτές οι έπιστολές, είνε σαχλές και άνάστες έρωτικές έπιστολές που ο νέος αυτός άπήλυθε από ενός έτους, κάθε βδομάδα σχεδόν, προς την κόρη σας. Από τό περιεχόμενο τούς καταλαβαίνει κανείς ότι ή άτυχη νέα ούτε καταδέχθηκε ποτέ να τού άπαντήσ και ότι και αυτός ήταν μέλος του «Τένις Κλάμπ» όπου εσύχναζε ή κόρη σας. Η τελευταία του έπιστολή φέρει ήμερομηνία 17 Ιουνίου. Στις 15 Ιουνίου έδημοσιεύθηκαν οι άρραβόνες της κόρης σας με τόν νέο που έπρόκειτο να γίνη σύζυγος της σε λίγες μέρες και ο όποιος σήμερα βρίσκεται στο Λίβερπουλ. Έτσι;

—Μάλιστα. Ο καμμένος σήμερα θά μάθη την τραγωδία του. Τού έτηλεγράφησα πρό ενός τετάρτου.

—Άκούστε τώρα τί γράφει ο δολοφόνος στην τελευταία του έπιστολή:

Και άνοίγοντας μια από τις έπιστολές που κρατούσε, ο ινσπéκτωρ Σούμερ έδιάβασε:

«Αγαπητή μου Ρούθ,

Έμαθα τούς άρραβόνες σου και με ματωμένη καρδιά σου εύχομαι κάθε εύτυχία. Άφού τόν άλλον προτίμησες, έήσε εύτυχισμένη μαζί του. Θέλω να πιστεύω ότι στο μέλλον θά συγκινηθώ με την άνάμνησι των όνείρων που έπλαθα για σένα.

Τό πλατινένιο σου δόντι περιμένει στη βιτρίνα μου. Και χωρίς αυτό θά σε θυμύμαι. Άν θέλεις να μου άποδείξης πως δεν με περιφρονείς και ως άπουνη, πέρνα μια στιγμή από την κλινική μου. Θά είμαι εύτυχης άν τό δεχθής ως γαμήλιο δώρο. Έλπίζω να μη μου άρνηθής την υπαγή αυτή εύτυχία.

Φρέντ Άτκινς»

—Τό γράμμα αυτό δεν λέει, βέβαια, τί-ποτα. Με έβαλε όμως σε σκέψεις. Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ και ή Κόρα Στίλμαν έφαγαν από τά ίδια φαγητά και γλυκίσματα και δεν έπαθαν τίποτα! Φαγητά και γλυκίσματα έξεδόθησαν άλλωστε έπιστη-

πονικώς και δεν δρεθήκε σ' αυτά ούτε ίχνος του τρομερού δηλητηρίου που δρέθηκε στους άφρους που έβγαζε από το στόμα του το θύμα. Θυμήθηκα ότι κατά τις πρώτες παρατηρήσεις, είχα δη στο στόμα του θύματος ένα πλατινένιο δόντι! Έγνώριζα ότι ο Φρέντ Άτκινς κάθε χρόνο έκανε μια περιοδεία στις Άγγλικές κτήσεις της Αφρικής. Το δηλητήριο ήταν από εκείνα που παρασκευάζουν οι μαύροι μάγοι της Κεντρώας Αφρικής! Μια ύποψια έπεσε από το μυαλό μου και πρωί-πρωί πήγα να ξυπνήσω τον μίστερ Φρέντ Άτκινς. Δεν τον ξύπνησα όμως! Τη στιγμή που φάσα σπύτι του, έδιάβαζε στα πρωϊνά φύλλα τις λεπτομέρειες του θανάτου της άτυχης Ρούθ. Με την πρώτη μου ερώτηση, εχλώμισα, έμείωσε τα λόγια του, υπερέδρευσε. Όταν με είδε να βιάζω τις χειροπέδες ρωτώντας τον πόσους θα μπορούσε να δολοφονήσει με το δηλητήριο που είχε βάλει μέσα στον πλατινένιο αυτόν τραπέζι, επεχείρησε να τινάξει τα μυαλά του στον αέρα και μόλις έπερόφασα και του έρπαξα το πιστόλι από το χέρι. Και τώρα, παρατηρήσατε, κύριοι, το πλατινένιο αυτό δόντι. Στη βάση του είναι χονδρό, συμπαγές, στερεό. Κάτω, είναι μια απλή

φλούδα. Σ' ένα ή δύο μήνες θα τρυπούσε ασφαλώς και η άτυχη Ρούθ θα κατάνει το τρομερό δηλητήριο. Μπορεί και να γινόταν αυτό κατά τον μήνα του μέλιτος. Τα ζαχαρένια σκάγια της πουτίγκας του αγαθού Μπίλκινγκ, έφεραν το εγκληματικό αποτέλεσμα πολύ πριν από όσο το περίμενε ο σατανικός δολοφόνος.

Το ίδιο θράδυ, ο Ινσπéκτωρ Σούμερ έτρωγε με τον Μάρτεν Ντάλ στη «Λέσχη των Ζωοφίλων».

—Βλέπεις, λοιπόν, που σούλεγα τόσον καιρό δι' ο Λαποδύης - Φάντασμα είναι τέλειος τέχνημα; Χωρίς αυτόν δεν θα σημειώνες την μεγάλη αυτή επιτυχία.

—Χμ!... Ναι... Με βοήθησε, ξέρεις, δ... Η σειρά σου όμως τώρα να καταθέσεις ένα ποσόν υπέρ της «Εταιρείας προς προστασίαν των ζώων». Σε γλύτωσε από μεγάλες φασαρίες. Να το καταθέσεις όμως με έναν όρο!

—Δηλαδή;

—Το ποσόν που θα καταθέσεις, να διατεθώ όχι για τους σκύλους και τα ύλογα... αλλά για τα κακόμοιρα τα γουρουνάκια! Να γίνουν παχύτερα...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

«Μονο για Καδη δεν παραδέχομαι εξαίρεση, φώναξε. Όλοι τους είναι οι ίδιοι και όλοι τους δέχονται δώρα. Και όποιος από σας θέλει, ας στοιχηματίσει μαζί μου. Βάζω εκατό λίρες στοιχημα, να κάμω μιαν αξιόποινη πράξη, και να κατορθώσω να αθωωθώ, δωροδοκώντας τον Καδη. Αν ο Καδής δεν δεχθή το δώρο και με δικαστεί, τις χάνω τις εκατό αυτές λίρες.»

«Δεχόμαστε το στοιχημα», είπαν μερικοί από τους θαυμαστάς του Καδής και άμέσως ωρίσθηκαν οι μάρτυρες και κατεβλήθησαν τα στοιχήματα.

—Τώρα, ρώτησε ο έμπορος, τι πράγμα νομίζετε πως μπορεί να εξερεθίστη τον φανατισμό του Καδής στον ανώτατο βαθμό ή ποιόν θα ρεΐτε πως σέβεται και τιμώ περισσότερο ο Καδής;

—Τον γέρο Χατζή Άλη, που είναι και ο πιο στενός του φίλος, είπαν οι αντίθετοι.

—Πολύ καλά, είπε ο έμπορος. Αυτό λοιπόν του Χατζή Άλη, μεθαύριο Παρασκευή, έξω από το τζαμί και όταν τελειώσει η προσευχή, εγώ θα του τραβήξω τα γένεια και θα τον φτύσω στο πρόσωπο.

Και ο πλούσιος έμπορος εκράτησε το λόγο του. Η προσευχή των πιστών είχε τελειώσει εκείνη την Παρασκευή και το τζαμί άρχισε να αδειάζει, όποτε, τελευταίος απ' όλους χαϊδεύοντας τα μακρυνά του γένεια, γύγχε και ο Χατζή Άλης.

Δεν είχε όμως προχωρήσει δυο βήματα ακόμη, όποτε ο Ρωμηός έμπορος, πλησιάζοντας τον ξαφνικά, του άρπαξε τα γένεια και τον έφτυσε κατά πρόσωπο.

Η κατάπληξη και η αγανάκτησις του γέρο Άλη, καθώς και των λίγων Τούρκων που βρέθηκαν εκεί κοντά, ήταν τόσο μεγάλη, που άσφαλώς θα κατακομματιαζόταν ο ύβριστής Ρωμηός, αν δεν έπρωλάβαινε να φύγει τρέχοντας.

Οι λίγοι, εν συγκρίσει με τους Χριστιανούς, Τούρκοι της πόλεως, έζητησαν την άσπρη τιμωρία του

άπιστου από τον Καδη, που, μανιασμένος για την ανήκουστη προσβολή, συνεκάλεσε έκτάκτως το δικαστήριο και έστειλε τους τζανταρμάδες να συλλάβουν τον ύβριστή.

—Άπιστε σκύλε, του φώναξε ο Καδής, όταν σε λίγο εμφανιζόταν ο έμπορος τρομαγμένος, έτόλμησης έσύ, γυνίε σκύλου, να αγγίξεις τα γένεια και να φτύσης το πρόσωπο του σεβασμού Χατζή, του πιο σεβασμένου γέροντα που έχει όλο το 'ιλάμ; Τι έχεις να αποκρίθης; "Η, καλύτερα, ποιά δένδρο νομίζεις στερεώτερο για να σε κρεμάσω άμέσως;

—Έγω, Καδη έφέντη, είπε ταπεινά ο έμπορος, δεν τώκαμα αθάίρετα αυτό. Έχω Σουλτανικό φερμάνι...

—Φερμάνι; ρώτησε πιο εξαγριωμένος ο Καδής.

—Μάλιστα, έκαμε ο Ρωμηός και δγάζοντας από τον κόρφο ένα διπλωμένο άσπρο χαρτί, σαν εκείνο που κάνουν αναφορές, έκαμε μιá θαθεία υπόκληση και το έδωσε στα χέρια του Καδής.

Αυτός, που από το θάρος του κάτι μυρίστηκε, έφόρεσε τα ματογυάλια του, το ξεδίπλωσε με σεβασμό και κάνοντας πως το διάβαζε με προσοχή, κοινούσε το κεφάλι του ολόενα. Αφού το διπλωσε μετά, με τον ίδιο πάντα σεβασμό, σηκώθηκε από την έδρα του, το φίλησε ευλαδικά, το ύψωσε μετά ως το μέτωπό του και έπάνω από το κεφάλι του, όπως συνήθιζαν οι Τούρκοι της εποχής εκείνης, όταν ήθελαν να δείξουν τον μεγάλο σεβασμό τους και τέλος το έχωσε μέσα στον κόρφο του. Και γυρίζοντας μετά προς το ακροατήριο, είπε με σοβαρή φωνή:

—Ο άνθρωπος αυτός είχε δικαιο. Κατά το φερμάνι που έχει από τον Σουλτάνο, όχι μόνο τα δικά σου, Χατζή, αλλά και τα δικά μου γένεια μπορεί να τραβήξει και να με φτύσει. Προσέχετε στο έξης να μη καταγγέλλετε αυτούς που έχουν τέτοιο φερμάνι...

Και όταν η σάλλα του δικαστηρίου άδειασε και έμεινε μόνος του έπάνω στην έδρα του, ο Καδής, τράβηξε γρήγορα - γρήγορα από τον κόρφο του το... Σουλτανικό φερμάνι που τοδδωσε ο Ρωμηός και ξεδιπλώνοντας το δικαστικά τώρα, ξεκόλλησε με προσοχή τις πενήντα λίρες που ήταν κολλημένες τεχνικά στη μιá πλευρά του...

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

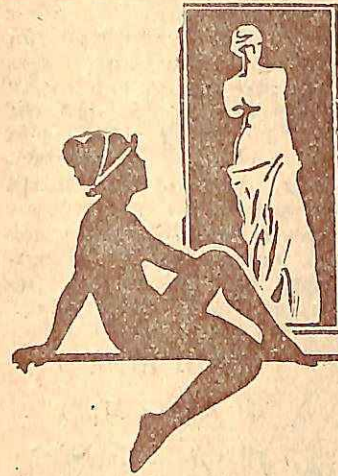
★ Τα χρυσά όνειρα της νεότητος μοιάζουν με τα λουλούδια της άμυγδαλιάς. Ανθίζουν πρώιμα, ενώ γύρω τους είναι ακόμη χειμώνες και στον πρώτο άνεμο σωριάζονται νεκρά.

★ Οι γυναίκες είναι τα πιο αξιολύπητα, μα και τα πιο ευτυχισμένα πλάσματα. Αξιολύπητα γιατί είναι γυναίκες και ευτυχισμένα γιατί δεν είναι άνδρες.

★ Μερικοί άνδρες αναστενάζουν για την άπαγωγή της συζύγου τους, εν ώοι περισσότεροι αναστενάζουν γιατί κανείς δεν σκέφθηκε ν' απαγάγει και τη δική τους.

★ Ο γάμος είναι ένα περίεργο άγκιστρι που μπορεί κι' άρπάξει, δ,τι βρή καλό και κακό

Σελίδες από την αισθηματική ζωή των δεών του 'Ολύμπου

ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΕΙΝΑΙ ασύγκριτη ή εφηβική μορφιά του 'Ιππολύτου, του ωραίου γιού του Θησέως και της άμαζόνος Άντιόπης. Μα όσο περιζήτητος κι' αν είναι στις συντροφίες των γυναικών, ο 'Ιππόλυτος κι' όσο κι' αν ή ανδρική γοητεία του κι' ή λεβεντιά του έχουν συγκινήσει τις ωραιότερες παρθένες της Τροϊζήνος, αυτός αδιάφορος για τα έγκόσμια ή μόνος μέσα στα δάση. Περνά τις μέρες του κυνηγώντας, άγνος και πρωτόγονος, περιφρονώντας τον έρωτα και τις τρελλές χαρές που του προσφέρουν οι γλυκύτερες παρθένες του τόπου του.

—'Ιππόλυτε, αγαπημένε, θα σου χαρίσω τις ασύγκριτες χαρές της έρωτικής τέχνης μου, υπό σκεται ή Φαίδρα.

ΕΡΩΤΕΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

—'Ιππόλυτε, τον ικετεύουν οι γυναίκες της Τροϊζήνος. Γιατί αφήνεις τα ωραία σου τα νεάτια να μαραίνονται; Έλα να σε παντρεύουμε με την πλουσιότερη κι' ωραιότερη παρθένα του τόπου μας. —Δεν μπορώ, γιατί ή καρδιά μου είναι δοσμένη άλλου! Απαντά με περιφρόνησι ο νέος. Κι' ο 'Ιππόλυτος δεν λέει ψέματα. Αγαπά με τρελλό αλλά άγνό πάθος την Άρτεμιδα, τη θεά του κυνηγιού. Έχει γνωρίσει μαζί της μέσα στις άγριες λαγκαδιές και τα δάση όπου κυνηγούσε κι' ένοιωσε γι' αυτήν ένα σφοδρό αλλά ευγενικό αίσθημα. Γιατί ο 'Ιππόλυτος είναι ο πιο σεμνός νέος της Τροϊζήνος.

—'Ιππόλυτε! Δεν μοιάζεις με τους θάναυσους και άγροίκους συνομήλικούς σου, του λέει ή Άρτεμις. Γι' αυτό και σ' αγαπάω... Είσαι σεμνός κι' ευγενικός άπέναντι στις γυναίκες και μισείς τα βίαια και άναρά νεανικά πάθη...

—Θεά μου!, της απαντά γονατιστός στα πόδια της ο νέος. Σε λατρεύω! Η ζωή μου όλη σου άνήκει και ή πνοή μου υπάρχει μόνο για σένα. Είσαι ή ωραιότερη θεά και θα λογίζω τον εαυτό μου ευτυχισμένο αν μου επιτρέπης να σε θαυμάζω συχνά...

—Μα αφού βρίσκομαι, και

παιδί, κάθε μέρα μαζί σου;

—Θεά μου ωραία! Η ευτυχία για μένα είναι να θυθώ το βλέμμα μου μέσα στους γαλανούς όκεανούς των θείων ματιών σου και να ρουφώ την πρωτόφαντη γοητεία που άκτινοβολούν...

Αυτά είναι τα τρυφερά λόγια που ανταλλάσσουν οι δυο άγνοιο έρασται καθώς τρέχουν μέσα στα λειβάδια και τα δάση παίζοντας και κυνηγώντας...

ΤΟ ΣΦΟΔΡΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΦΑΙΔΡΑΣ

ΜΩΣ, με τον ωραίο 'Ιππόλυτο είναι τρελλά έρωτευμένη κι' ή μητέρα του Φαίδρα, ή κόρη της Πασιφάης και του Μίνωος. Το σφοδρό αυτό και άνδοτο πάθος της το ένέβαλε ή θεά Άφροδίτη που είχε καταγανακτήσει όταν άκουσε τον 'Ιππόλυτο να χαρακτηρίζει την Άρτεμιδα ως την «ωραιότερη θεά».

—Όμορφότερη θεά από μένα δεν υπάρχει! φώναζε προσβεβλημένη ή Άφροδίτη. Και ο άνόητος αυτός νέος που έξεστόμισε τη βαρεία αυτήν ύβρι για μένα, θα τιμωρηθώ σκληρά.

Ετσι, ή Φαίδρα έσύρθηκε στα πόδια του 'Ιππολύτου, σπαράζοντας από τρελή έρωτική παραφορά.

—'Ιππόλυτε, λατρεμένε, ωραία και χειροδύναμη! φωνάζει στον έκπληκτο νέο, υψώνοντας προς αυτόν ικετευτικά τα χέρια της. Πάρε με και σφίξε με δυνατά έπάνω στο στήθος σου και κάνε με δική σου. Η άγάπη μου για σένα δεν έχει όρια και ή καρδιά μου λιώνει από την θερμότητα του πάθους μου.

—Φεύγα, άνιερη μητέρα με τον άνόητον έρωτά σου! την άπαθεί ο άγνος νέος. Φεύγα γιατί τα λόγια σου μου προκαλούν βδελυγμία και ή έρωτική φωνή σου μου τρυπάει την καρδιά σαν μαχαίρι δολοφόνου...

Μα ή Φαίδρα έπιμένει. Η ελπίδα της Άφροδίτης της έχει εμπνεύσει το ισχυρότερο πάθος της γης για να τυραννήσθ τον 'Ιππόλυτο.

—'Ιππόλυτε, του λέει με παρακλητική έπιμονή. Η σκληρότης σου με σκοτώνει κι' ή άδιαφορία σου με δολοφονεί... Δεν είμαι και τόσο άνάξια προσοχής γυναίκα... Θα σου χαρίσω τα θέληγτρα του κοριτσιού μου και τις ασύγκριτες χαρές της έρωτικής τέχνης μου, τόσο που καμιά γυναίκα δεν θα μπορούσε...

—'Ιππόλυτε, όμως αγαπάω

κτε! —Σε περιφρονώ και σε αδικώ, γυναίκα ποταπή! της φωνάζει. Φεύγα! Φεύγα, προστού διαλαλήσω το άνομο πάθος σου στη χώρα και γίνης καταγέλαστη.

—Θα σ' έδικιθώ για την περιφρόνησί σου!, όρκίζεται έξαλλη από όργη ή Φαίδρα.

Και καθώς περιμαζεύει τον χιτώνα της που είχε αφήσει επίτηδες να κυλήσθ στα πόδια της για να σαγηνεύσθ με τα θέληγτρα της τον ωραίο νεοκαρανοβολεί μ' ένα βλέμμα ασυγκράτητου μίσους κι' αδικήσεως τον 'Ιππόλυτο και φεύγει τρέχοντας.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΕΚΔΙΚΗΘΗ !

ΤΟ πάθος της είναι τόσο, που την τυφλώνει. Μέσα της κολλάει ή μανία της εκδικήσεως. Ο 'Ιππόλυτος δεν θα την σφίξει στην άγκαλιά του όπως φαντάστηκε, ή άόληστη έρωτική τρικυμία της δεν θα σβύσει μέσα στα δυνατά μπράτσα του, που θα την συνέθλιβαν με λαγνεία...

—Τον 'Ιππόλυτο δεν κηπεί ν' άγκαλιάσθ έρωτικά καρμιά άλλη γυναίκα!, όρκίζεται στους θεούς.

Έξαλλη, τυφλή απ' τη μανία που την κατέχει, σπεύδει στα δώματά της. Δένει στην όροφή ένα σχοινί, περνά στον βρόχο το ωραίο κεφάλι της και αφήνεται στο κενόν...

Όμως, στο χέρι της κρατά ένα σημείωμα που λέει:

«Ο 'Ιππόλυτος άτίμωσε τη συζυγική κλίνη σου, Θησεί! Έχεις χρέος άπάναντι των θεών να τον εκδικηθής!»

Ο ΠΟΣΕΙΔΩΝ ΤΙΜΩΡΕΙ

Θησέας καταλαμβάνεται από φρίκη όταν πληροφορηθεί την διπλή φοβερή είδηση. Η άγαπημένη του Φαίδρα αυτοκτόνησε άφου την άτίμωσε ο 'Ιππόλυτος!

—Ο άθλιος ύποκριτής! κραυγάζει με απόγνωση. Κατάρα! Καί τρεις κατάρα!

Και ένφ πέφτει στα γόνατα, αναπέμπει θερμή προσοχή προς τον πατέρα του Ποσειδών, παρακαλώντας τον να δώσθ τον δδνηρότερο θάνατο στον άνιερη μητροκτόνα και αίμομύκτη!

Ο Ποσειδών εισακούει την θερμή ικεσία του άπελπιμένου παιδιού του. Και την ώρα που ο 'Ιππόλυτος φεύγει από την Τροϊζήνα, διοκόμενος από τον πατέρα του, έπάνω σ' ένα άρμα, και περνά από την Επίδαυρο, ένας άγριος ταύρος όρμά μέσα από τη θάλασσα και έπάνω του...

Τα ύλογα του 'Ιππολύτου κατατρομάζουν στην θέα του μαινόμενου ταύρου και άφηνιάζουν... Το άρμα ανατρέπεται

ΤΟ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΟ ΦΕΡΜΑΝΙ

Σ Ε ένα καφενείο κάποιος θρακικής πόλεως, γινόταν κάποιο πολύς λόγος μεταξύ των Χριστιανών για την ευθυδικία και την άκεραιότητα του Καδής της πόλεως εκείνης.

Οι περισσότεροι έπαινούσαν και εξεθαίεζαν την μεγάλη προς τους νομους ευλάβεια και το αδέκαγτο του Καδής. «Κανέναν, έλεγαν, δεν μπορεί να δελεάσθ τον Καδη αυτόν. Τα δώρα τον κάνουν πιο αούστηρό και όσοι δοκίμασαν να τον δωροδοκήσουν, τιμωρήθηκαν παραδειγματικά. Ήσαν όμως και πολλοί που είχαν αντίθετη γνώμη. «Όλοι οι Καδήςδες, έλεγαν αυτοί, αγαπούν τα δώρα και είναι αδύνατον να βρεθθ Καδής, που να έχθ την σκληρή γενναιοδωρία και άντισταθ και να μην υποχωρήσθ έμπρός σ' ένα πλούσιο δώρο.»

«Για τους άλλους Τούρκους δικαστάς, συμφωνούμε, έλεγαν εκείνοι που έπαινούσαν τον Καδη, αυτός όμως διαφέρει πολύ, είναι μιá εξαίρεσις».

Έκείνη τη στιγμή, πετάχτηκε και ένας πλούσιος έμπορος:

και ο δυστυχισμένος νέος
δρίσκεται κάτω από τους τρο-
χοὺς του και τὰ πέλματα τὸν
ἀλδον.

Ὁ ἄθως Ἰππόλυτος οἰμώ-
ζει ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν
τραυμάτων. Πόνου, χωρίς κα-
μιὰ δόξη, καμμιὰ παρηγο-
ριά, νοιώθει ὅτι θὰ πεθάνη
τὸν σκληρότερο τῶν θανάτων.
— Ἀρτεμίδε, γλυκεῖα θεά!,
φρονάζει μέσα στὸ ἐπιθανάτιο
παράληρημά του...

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ!

Η φωνὴ τῆς ἀγάπης ὅμως
ἔχει φτερά και πετὰ πολ-
λὸ μακριά. Ἔτσι, φτά-
νει ὡς τὴν Ἀρτεμίδα, ἡ ὁποία
τρέχει κοντὰ στὸν ὠραῖο νε-
νία.

— Διψῶ, θεά μου ὠραία!,
φιθυρίζει ὁ Ἰππόλυτος μέσα
στὸ πυρετὸ ποὺ τὸν κατακαίει
καθὼς ἀντιλαμβάνεται τὴν πα-
ρουσία της.

Τὸ θαλάσσιο νερό ὅμως εἰ-
ναι ἀλμυρὸ και πηγὴ ἐκεῖ κον-
τὰ δὲν ὑπάρχει.

— Ἰππόλυτε, ἀγαπημένε!, ἀ-
ναστενάζει ἡ θεὰ μὲ ἀπελπισία.
Και κολᾷ τὸ δροσερὸ τῆς
στόμα ἐπάνω στὰ φλογισμένα
χειλῆ τῷ ἐτοιμοθανάτου.

— Εὐχαριστῶ!, φιθυρίζει ὁ
Ἰππόλυτος ἀνακουφισμένος.
Ἡ δροσιὰ τοῦ φιλοῦ σου και
ἡ θεῖα ἀγάπη σου μοῦ κάνουν
τὸν φρικτὸ αὐτὸν θάνατό μου
γλυκό...

— Μὴ σὲ λυπῇ ὁ θάνατός σου

Α. Ο. Δ. Ο.

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟ ξέρετε ὅτι ἡ Ἀ-
μερικὴ δὲν ἔχει ἄλο-
γα δικὰ της, γηγε-
νῆ; Μόνο κατὰ τοὺς προϊ-
στορικοὺς χρόνους στὴν
Ἀμερικὴ ὑπῆρχαν ἄλογα
ντόπια και ἀπολιθωμάτα
τοὺς ἔχουν ἀνακαλυφθῇ σὲ
διάφορα σημεία τῆς ἀπέ-
ραντης ἐκείνης χώρας. Ἀ-
γνωστον ὅμως γιατί, τὰ ἄ-
λογα αὐτὰ ψάφησαν ἀρ-
γότερα ὅλα, ἐνῶ τὰ θου-
βάδια κατάρθωναν νὰ δι-
ασωθοῦν ἕως τώρα.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὰ
ντόπια ἄλογα τῆς Ἀμερι-
κῆς ἀνήκουν στὴν προϊστο-

αὐτός, Ἰππόλυτε, τὸν παρη-
γορεῖ ἡ ἐρωτευμένη θεά, γιατί
σὲ περιμένει ἡ ἀθανασία! Ἡ
ἀνάμνησις τῆς ἀρετῆς και τῆς
ἀγνότητος σου θὰ σοῦ δώσῃ
τὴν θέσι ποὺ ἀξίζεις ἀνάμεσα
στους ἄλλους θεοὺς τοῦ Ὀ-
λύμπου... Οἱ θνητοὶ θὰ σὲ λα-
τρεύουν ὡς Θεὸ τῆς ἀγνότη-
τος και ἡ Ἀρτεμὶς σου, ποὺ
δὲν σὲ λησμόνησε ποτέ, θὰ ξα-
ναβρῇ τὴν παρθενικὴ ἀγάπη
σου στὰ σφάνια δώματα ὅπου
σὲ λίγο θὰ σ' ἀνταμώρῃ...

ΕΝΑΚΡΕΙΟΣ

ρίαν και δσα βρίσκονται
σήμερα ἐκεῖ, κατάνονται
ἀπὸ τὰ πολεμικὰ ἄτια τῶν
Ἰσπανῶν κατακτητῶν.

ΜΙΑ ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΛΟΡΔΩΝ

ΜΕΓΑΛΟ σκάνδαλο
στὴν Βουλὴ τῶν Λόρ-
δων! Τὸ μαξιλάρι
ἐπάνω στὸ ὁποῖον κάθεται
ὁ Λόρδος καγκελλάριος,
ποὺ προεδρεύει κάθε φορὰ
τοῦ Σώματος, θρέθηκε γε-
μισμένο μὲ χορτάρια. Τὸ
πράγμα χαρακτηρίσθηκε
ὡς ἱεροσυλία ἀπὸ τοὺς
πουριτανούς, ποὺ ζητοῦν
τὴν ἀνακάλυψιν και τὴν
παραδειγματικὴν τιμωρίαν
τοῦ ἐνόχου.

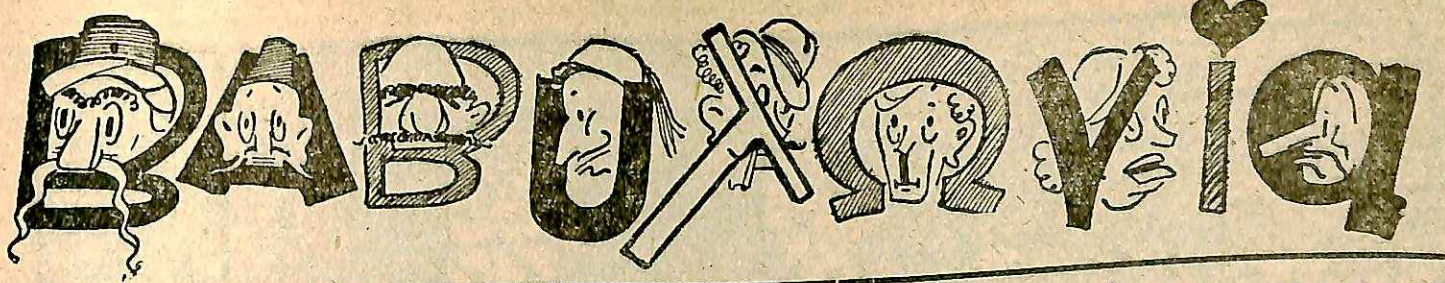
Ἀπὸ αἰῶνες τώρα τὸ
μαξιλάρι αὐτὸ ἦταν παρα-
γεμισμένο μὲ μαλλί. Ποιὸς
λοιπὸν ἀντικατέστησε τὸ
ἀπαλὸ ἔριον μὲ τὸ σκλη-
ρὸ χορτάρια; Ποιὸν ἐποχὴ
ἔγινε αὐτὸ και γιατί; Ὁ-
λα αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικά
ἔμειναν ἕως τώρα ἀναπάν-
τητα.

Μὲ τὴν ἀπαιτούμενη σο-
βαρότητα και σεβασμὸν,
ἕνας Λόρδος ρώτησε τὸν
καγκελλάριον πὼς δὲν εἶ-
χε ἀντιληφθῇ προηγουμέ-

νως αὐτὴν τὴν ἀντικατά-
στασι. Ρωτήθηκαν και οἱ
προκάτοχοί του, ἀλλὰ κα-
νεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ
ὅτι τὸ μαξιλάρι ἐπά-
νω στὸ ὁποῖον κάθονταν
ἦταν λιγώτερο ἀπαλὸ ἀπ' ὅ-
τι ἔπρεπε νὰ εἶναι. Καὶ
οἱ ἀνακρίσεις ἐξακολου-
θοῦν, ἀφοῦ οἱ πουριτανοὶ
ἐδήλωσαν ὅτι προσφέρουν
ἑκατὸ λίρες σ' αὐτὸν ποὺ
θὰ κατορθώσῃ ν' ἀνακα-
λύψῃ τὸν ἐνοχὸν τῆς με-
γάλης αὐτῆς ἱεροσυλίας.

ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΙΝΕЗОΙ;

ΑΠΟ τὸ μάθημα τῆς
γεωγραφίας ἐμά-
θαμε ὅτι οἱ Κινέζοι
εἶνε ἀπὸ 400 ἕως 500 ἑ-
κατομμύρια. Εἶνε ὅμως ἄ-
ληθινὸ αὐτό; Ὁ καθηγη-
τῆς Λεζάντρ δὲν τὸ παρα-
δέχεται. Κατὰ τοὺς ὕπολο-
γισμοὺς τοὺς ὁποῖους ἔκα-
με κατὰ τὸ 1913, ὁ ὅλικός
πληθυσμὸς τῆς Κίνας δὲν
ὑπερέβαινε τὰ 280 ἑκα-
τομμύρια. Σήμερα ὅμως ὁ
ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει περιο-
ρισθῇ σὲ 250 ἑκατομμύ-
ρια, ἔπειτα ἀπὸ τόσους
ἐμφυλίους πολέμους και
τόσες ἐπιδημίες ποὺ ἐνέ-
σκηψαν κατὰ τὰ τελευταῖα
26 χρόνια. Χωρὶς νὰ ὑπο-
λογίσωμε τὰ θύματα τοῦ
πολέμου μὲ τὴν Ἰαπωνίαν
ποὺ συνεχίζεται ἀκόμη.

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΤΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

Αὐτὸ ποὺ ἔ-
παθα, κωνά-
Ζηνοβία μου,
εὐχὴ και κά-
ραρα σοῦ δί-
νω, νὰ μὴν τὸ
πάθῃς. Ἡ σκά-
σι μου κι'
ἡ χολοπερέ-
χυσί μου εἶνε
ἄλλο πράμα!
Ὁχι, πῆ μου,
ἔχω ἄδικα; Ἐ-
γὼ τίποτις δὲ σοῦ λέω. Σ'
ἀφήνω νὰ κρίνῃς μονάχη
σου κι' ἐμένανε κι' ἐκεῖνο
τὸ ξεσπίσωτο κορμί, τὴ
Φρόσω τοῦ Κώστα. Αὐ-
τὴ τὴν ἀλόγα ποὺ ἱφρύνει-
σε — ἦμαρτον, Παναῖτσα
μου — νὰ σουρουκλενίξεται
μὲ τοσοῖ ἀντρηδοὶ ἀπὸ δῶ
κι' ἀπὸ κεῖ και νὰ μὴ στι-
μάρῃ καθόλου τοσοῖ μεγα-
λύτεροί τοιοι.

Τίποτις δὲν εἶχα ματζί-
την, κωνά-Ζηνοβία, κι' οὐ-
τε ἀνοίξε ποτέ, ὁ στόμας
μου νὰ πῇ κακὸ γι' αὐτὴ τὴ
σουρουκλεμένη. Ἀκόμα και
τώρα ποὺ μανίσσαμε, δὲν ἔ-
δωκα στὴ φόρα καμμιὰ ἀ-
πὸ τοσοῖ μπομπές της. Ξέ-
ρεις δὰ ἐσύ, πὼς ἀνέκαθεμ
δὲν ἰσχύονα τὰ κουσέλια
και τὰ πίτσι-πίτσι. Ὅ, τι εἶ-
χα νὰ πῶ, τὰ ἴλεγα κατὰ
πρόσωπον και κλέφτη δὲν ἔ-
φοβοῦμαι.

Ἰγνίκα, τὸ λοιπὸν, σκυλὶ
ἀπ' τὸ κακὸ μου, ἄμα ἱμα-
θα πὼς ἡ Φρόσω μούβανε
ἄλλα λόγια στὸ στόμα μου.
Πῆγε, μάτια μου, ἡ σασιρ-
ντισμένη και ἱθρῆκα τὴν
Τασία τοῦ Μιλτιάδη — ἄλ-
λο μεγάλο προσώπατο — και
τοῦ εἶπε μὲ τὸ νῆ και μὲ
τὸ σίγμα πὼς δῆθεν ἐγὼ
εἶπα τὴν Βιργινίαν τοῦ Ἀ-
νέστη, πὼς μαθὲς «ὁ Μιλ-
τιάδης δὲν ἔβλεπε τὴν γυναί-
κα του, μονάχα τὴν ἄφηνε
και ἱγύριζε στοσοῖ δρόμοι
σάν τὴν ἄδικη κατάρρα».

Κι' ἔρχεται, ποὺ λές, στὸ
σπίτι μιὰ Τασία ἀγνώριστη
και μόλις μὲ βλέπει μπῆ-
γει τοσοῖ φανές!

— Δὲν ἱντράπηκες καλὲ
Μαρίτσα; Δὲν ἱντράπηκες;

— Γιά τί πράμα, καλὲ Τα-
σία μου; Ἐλα, Χριστὸς και
Παναῖτα! Τί τρόποι εἶν' αὐ-
τοί, καλὲ σύ;

— Ναί, κάνε και τὴν

Φραγκοπαναγιά τώρα. Λές
και θὰ σὲ μάθωμε σήμε-
ρα!
Στὴν ἀρχῆς, κωνά-Ζηνο-
βία μου, εἶπα νὰ τὴνέ σου-
γιουννίσω τὴ λαλή, μὰ ὅ-
στερις μοῦ ἱμπήκανε οἱ φύλ-
λοι στ' αὐτιά. «Γιά νὰ τα-
ράζεται αὐτὴ ἔτσι, ἱουλλο-
γίστηκα, θὰ πῇ πὼς κατὶ
τοῦ εἶπανε». Νὰ μὴ στὰ πο-
λυλογῶ, ἀπὸ δῶ στὴν ἔχω
τὴν καλή σου, ἀπὸ κεῖ στὴν
ἔχω, τὴνέ κάνω και μοῦ
μαρτυρᾷ τὴν ἱστορία.

— Ἡ Φρόσω, Μαρίτσα

μου.
— Αὐτὴ σιᾶπε;
— Ναίσκε.
— Καὶ τὴν ἱπιστεψες;
— Μοῦβανε δροκο στὸ ἀ-
νῆσι της.

— Μπα!... μπα!... μπα!...
Ἄμ' τώρα καταλαβαίνω
γιατί τᾶκανε οἷλα αὐτά.
Ὁ, νὰ χαθῇ ἡ ἀχαῖρευτη!

— Τί ἱκανε;
— Καλὲ σύ, τὸ ρωτᾷς,
καλὲ σύ; Ἰλύσσαζε νὰ ξε-
λογιάσῃ και τὸν ἀντρα σου
ἡ μουρβούλα! Δὲν τὸ φτά-
νανε οἷλοι οἱ ἄλλοι, ἱρρί-
χηκε τώρα και σὲ νοικοκύ-
ρη ἀνθρωπο.

— Ἀλήθεια, Μαρίτσα μου;
— Ὅπως μὲ βλέπεις και
σὲ βλέπω.

— Τὸ ξέρεις καλά;
— Ναί, νὰ σὲ χαρῶ. Γι'
αὐτὸ ἱβγαλε στὴ φόρα αὐ-
τὰ τὰ κουσέλια. Γιά νὰ μᾶς
θάνη νὰ καυγαλιώσωμε
ματζὶ και νὰ μὴ στὰ πῶ...

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαρί-
τσα μου. Νὰ δῶ, ὅμως, ποῦ
θὰ πάη τώρα ἡ ἀγιογύ-
τισσα! Θὰ τὴνέ σουρομα-
δήσω!

Τῶπε και τῶκανε, κωνά-
Ζηνοβία μου. Τὸ ἴδιο ἀπὸ-
γεμα, θρῆκε τὴ Φρόσω και
τὴνέ ξεμάλλιασε. Ξεφώνιζε
ἐκείνη πὼς δὲν εἶχε τίποτις
μὲ τὸ Μιλτιάδη, μὰ ποῖος
τὴν ἄκουγε. Ἰφαγε τὴν
χρονιάς της και ἱμαθε πὼς
εἶνε καλύτερο νὰ πῆσῃ
στοῦ Χάρου τὰ δόντια πᾶ-
ρα στοῦ Μαρίτσα τὴ
γλώσσα. Γιά νὰ μάθῃ νὰ
φέρνεται και νὰ μιλᾷ ἡ
σουρλουλού!

— Καλὲ εἶδες;
— Ὅλο πορτοφόλι και
σακκάκι ἱψάζα.

— Καὶ ντὲν ἔχει τίποτα;

— Τίποτα.

— Ἀσκολᾷς! Αὐτὸ ἔ-
νεται.

— Καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ποὺ

Υναίκα μου, αὐτὲς ἡμέ-
ρες, σὲ μεαλή στενο-
χώρια πεισμένη εἶνε.
— Ἀμὰ, ἐγὼ, ποὺ τί ἱθέλει ἡ-
σέρω, παλαβὸ ἱκάνω.
— Ἀγκόπ, εἶπε προχτές.
Ἰσέρεις, τί ἐποχὴ ἔχομε;
— Ντὲν ἡσέρω, κουζούμ.
Καλαντάρι-μαλαντάρι ντὲν
ἱκύντασας.
— Νὰ ἱκύντασας.
— Καλὰ, ἱστέ.
Ἄλλη ἡμέρα σανά-μανά
ρωτηγμένο ἔκανε:
— Τί ἐποχὴ ἔχομε;
— Ντὲν ἡσέρω.
— Καλαντάρι κυτταγμέ-
νο ἔκανες;
— Γιόκ. Ἀμὰ, τί ἡθέλεις
ἐποχή;
— Γιά ροῦχα, τζάνουμ.
Χειμωνιάτικα τώρα, ζεστά
εἶνε.
— Ἰστέ βγαλμένα νὰ ἱ-
κάνῃς.
— Καὶ γυμνὴ νὰ ἱμείνω;
— Αὐτὸ ντὲν ἡσέρω!
— Ἀφερμὶ! Τώρα θὰ ἱ-
μάθῃς!

Ἰσκούπα ἱπῆρε και σὲ ἱ-
κεφάλαι μου ὀχτῶ καρούμ-
παλα-μαρούπαλα ἱσῆκωσε.
Ἀμὰ, ἐγὼ βράχος ἱσάθη-
κα. Κι' ἄμα κουράστηκε,
ρωτηγμένο ἔκανα:

— Γιά νὰ ἱπάρῃς ἱρροῦ-
χα, ὑναίκα, ἐγὼ πρέπει κα-
λαντάρι νὰ ἱκύντασας;
— Ἰστέ ἔτσι ἔνεται.
— Κι' ἐσύ τίποτα ντὲν
πρέπει κυτταγμένο νὰ ἱκά-
νῃς;
— Τί, μπέ;
— Πορτοφόλι μου, κου-
ζούμ! Ἰκύντασες πορτο-
φόλι μου;
— Γιόκ.
— Ἰστέ, ὀλέπε πρῶτα,
κι' ὕστερα ροῦχα ἱζήτας.

Ἰσκούπα μου, ἄμα αὐτὸ
ἄκουσε, σὲ κάμαρα ἱπρέζε,
σακκάκι μου ἱπῆρε, πορ-
τοφόλι μου ἱψάζε και φω-
νὲς ἔβγαλε:

— Ἰστέ, ἐδῶ τίποτα ντὲν
ἔχει!

— Καλὰ εἶδες;

— Ὅλο πορτοφόλι και
σακκάκι ἱψάζα.

— Καὶ ντὲν ἔχει τίποτα;

— Τίποτα.

— Ἀσκολᾷς! Αὐτὸ ἔ-
νεται.

— Καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ποὺ

ἱπροχτές εἶχες;

— Πᾶνε, κου-
ζούμ!
— Τί ἱνῆκανε;
— Θὰ πῶ.
Ἀμὰ, λόο ἱ-
τιμῆς δοσμέ-
νο θὰ ἱκάνῃς
πὼς οὔτε ἱ-
σκούπα θὰ ἱ-
σηκώσῃς, οὐ-
τε φαρὰσι,
οὔτε ἱθάζο.
Μὲ δυὸ λό-
για, ἱσούλο ντὲν θὰ ἱπέρῃ,
Δίνεις τὸ λόο σου;
— Δίνω.
— Ἰστέ, ἑπτὰ χιλιάδες σὲ
ράφτη μου και παπουτοῦ
μου ἱδῶσα! Δυόμισι χιλιά-
δες ράφτης ἱπῆρε και χιλίες
παπουτοῦ.
— Αὐτὰ μόνο μισὰ εἶνε.
— Ἦσέρω, κουζούμ.
Ἄλλα μισὰ σὲ πουκαμισὰ
και ἀσπρορροῦχα, ποὺ πα-
ραγγεμένα ἱκανα, ἔδωσα.
Ἀῤῥιο-μεθαῤῥιο ἔδῶ στελα.
Μέναν θὰ ἱνουνε. Καὶ πρέπει
νὰ ἡσέρῃς πὼς ὅλα αὐτὰ
σὲ μεαλή εὐκαιρία ἱθρῆκα.
Ράφτης τρισήμισι ἱζήταγε,
ἄμα ἐγὼ κομμένο ἕνα χιλιά-
ρικο ἔκανα. «Λεφτά ντὲν ἔ-
χομε, εἶπα. Σπίτι πολλὰ ἱ-
τρώει, χίτες ντὲν ἱπεριο-
σεύει. Ἰστέ ἄμα δυόμισι
δὲν ἱθέλεις, μὲ ἴδιο κοστοῦ-
μι καλοκαίρι θὰ ἱπεράσας.
Ἄνασιν;» Καταλαβαίνε-
νος ἔναι και χιλιάρικο ἔκο-
ψε. Ἰδιο πράμα σὲ παπου-
τοῦ και πουκαμισὰ εἶνε.
Ἰσκούπα μου, καθὼς αὐ-
τὰ ἔλεα, ἱσούχα καθισμένη
ἦταν. Ἀμὰ, ἑφαρῖκα, ἀ-
γρίψε και ρώτηξε:

— Γιατί ὅλα αὐτὰ πρά-
ματα ἱπῆρες;
— Καλοκαίρι ἔνεται, τζά-
νουμ. Χειμωνιάτικα ροῦχα
δὲν ἱπορῶνται. Δὲν ἱκα-
ταλαβαίνεις;

— Ἐγὼ ἱκαταλαβαίνω.
Ἀμὰ και σὺ πρέπει νὰ ἱ-
καταλάβῃς!

Και γιά νὰ ἱκαταλάβω,
ὑναίκα μου, λόο τῆς ἱπάτη-
σε και σανά-μανά μὲ ἱσκού-
πα χτυπημένο μ' ἔκανε.

Ντὲν πειράζει, ὅμως, γιά-
βροῦμ. Ἐγὼ ἄμα καινούρ-
για μου ροῦχα, παπούτσι-
α και πουκαμισὰ θὰ ἱπάρω,
ὀφραὶς θὰ ἱνω. Αὐτὸ ἱ-
σπούνταιότερο εἶνε. Ἄνασ-
νιν;

— Καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ποὺ

ἱπροχτές εἶχες;

— Ἰστέ, ἐδῶ τίποτα ντὲν
ἔχει!

— Καλὰ εἶδες;

— Ὅλο πορτοφόλι και
σακκάκι ἱψάζα.

— Καὶ ντὲν ἔχει τίποτα;

— Τίποτα.

— Ἀσκολᾷς! Αὐτὸ ἔ-
νεται.

— Καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ποὺ

ἱπροχτές εἶχες;

— Ἰστέ, ἐδῶ τίποτα ντὲν
ἔχει!

— Καλὰ εἶδες;

— Ὅλο πορτοφόλι και
σακκάκι ἱψάζα.

— Καὶ ντὲν ἔχει τίποτα;

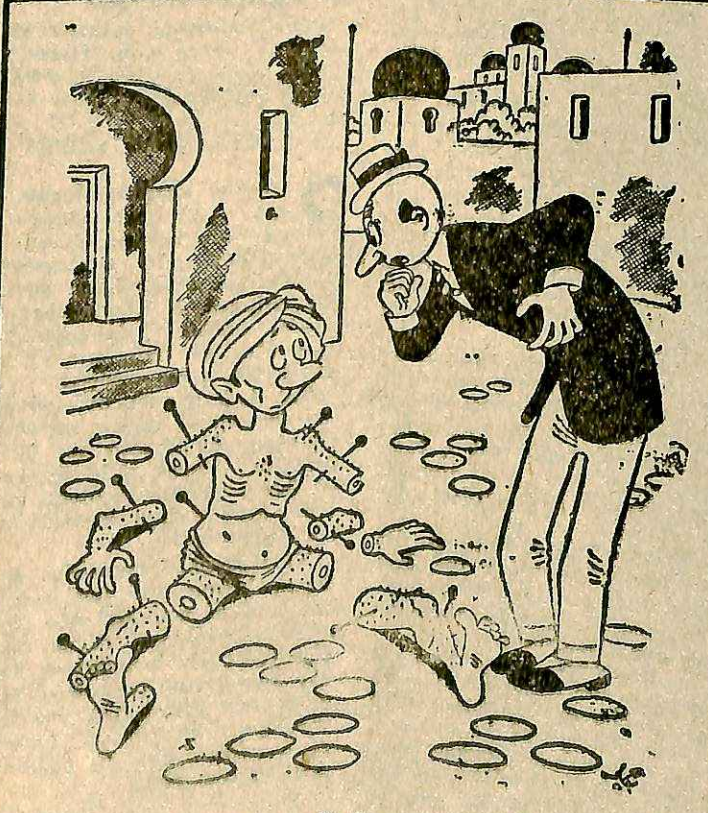
— Τίποτα.

— Ἀσκολᾷς! Αὐτὸ ἔ-
νεται.

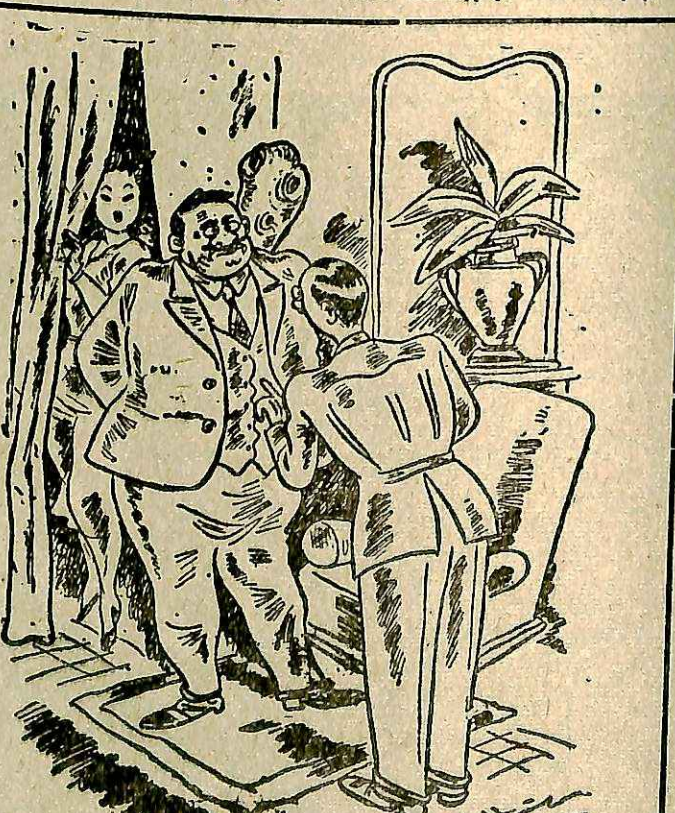
— Καὶ ἑπτὰ χιλιάδες ποὺ

ἱπροχτές εἶχες;

Ο ΑΓΚΟΠ

Ὁ φ ακίρης. — Σ ἄς παρακαλῶ, κύριε, ἔ-
χετε τὴν καλῶσύνῃ νὰ μο ὁ ἔξυσετε τὸ μεγάλο δά-
χτυλο τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδιοῦ, γιατί δὲν τὸ
φτάνω...

— Ἦρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσετε
τὸ μαστοῦνί σας...
— Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς ἦρθατε γιά τὴν κόρη μου.
— Αὐτὴν θὰ σᾶς τὴν ξη τήσω μετὰ.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΥΠΟ ΜΠΙΕΤΦΟΡΝΤ ΤΖΟΝΣ

Πρώτη εμφάνισι στον κόσμο

ΑΙΘΡΙΑ όμορφη, αξιολάτρευτη. Μέσα στη λευκή μουσελίνα της, η νεαρή πρωτοεμφανιζόμενη έδινε την εντύπωσι αληθινής πειγνυπέσσας. Τα μάτια της παίρνουν ένα κρύο-οιμωλώς χρώμα κάτω από τις μαυρούς βλέφαριδες της. Θανασιώσι ατίθισι, ένα λευκό τριαντάφυλλο μέσα στα κατάμαυρα, αστραφτερά μαλλιά της...

Αυτά έγραφε η κοσμική συντάκτισ στην πρωινή εφημερίδα. Χιλιάδες μάτια θα διάβαζαν εκείνη τη στιγμή πώς φαίνονται αληθινή πειγνυπέσσα. Χιλιάδες καρδιές φτωχών κοριτσιών θα με ζήλευαν. Κι' όλες οι φίλες μου θα νόμιζαν πώς κοιμούνται εκείνο το πρωί ως τις δώδεκα, στο ποντοπύλνιο μου κρεβάτι, κατάκοπη, μα εύτυχισμένη από την χθεσινोβραδυή γιορτή επί τη εορτασία της πρώτης μου παρουσιάσεως στον κόσμο. 'Ελάχιστες πάντως θάβελαν ν' αλλάξουν τη θέση τους με τη δική μου αν μπορούσαν να ρίξουν εκείνο το πρωί μια κλεφτή ματιά σ' ένα από τα πολυτελή δωμάτια του μεγάλου μας.

Καθόμασταν άφωνοι εκεί τρεις άνθρωποι, κι' ούτε τολμούσαμε να ντυταχθούμε στα μάτια. 'Ο πατέρας, η μητέρα κι' εγώ. Κι' οι τρεις μας δεν είχαμε κλείσει μάτι όλη τη νύχτα, και τα πρόσωπά μας ήταν χλωμά και τραβηγμένα.

—Πάει κι' η τελευταία μας ελπίδα! βόγγηξε η μητέρα.

Κι' ο πατέρας αναστέναζε ψιθυρίζοντας:

—Αυτή τη μικρή λυτσίμα.

—Μα βέβαια, φώναξε η μητέρα, για τη Τζένις έγινε η τελευταία θυσία.

—Ναί, αλλά πήγε χαμένη, είπε κουρασμένος ο πατέρας. Κρίμα τα έξοδα.

—Πάντως η σκέψις μου δεν ήταν άσχημη, έκανε η μητέρα,

σαν νάθελε να δικαιολογηθί στον εαυτό της. Πόσες κοπέλλες δε βρίσκουν την τύχη τους στην πρώτη κομμική τους εμφάνισι! Και για τη Τζένις θάταν η μόνη σωτηρία...

—'Ετσι όμως που ήλθαν τα πράγματα, αναστέναζε ο πατέρας.

—Δεν υπάρχει καμιά ελπίδα; ρώτησα εγώ. Δεν μπορεί να διορθωθί τίποτα;

—Τίποτα, είπε ο πατέρας με το κουρασμένο ύφος που είχε πάντα τον τελευταίο καιρό. Πάει, καταστραφίκαμε ανεπανόρθωτα. Λίγων ημερών ζήτημα. 'Ισως σέ δέκα μέρες κιάλας να μην είμαστε εδώ. Τίποτα δεν θα σωθί από την καταστροφή.

—'Εγώ αυτό το σπίτι που καθόμαστε, ούτε και τα επιπλά μας.

—Γι' αυτό, φώναξε η μητέρα, θα ήταν σωτηρία να σέ ζητούσε κανένας νέος έσένα, πριν γίνη γνωστή η καταστροφή. Να μπορούσες εσύ τουλάχιστον να ξεφύγεις από τη φτώχεια.

—Να που δεν ήταν τυχερότελα εγώ μάλλον εύθυμα, για να το δώσω κουράγιο, κι' επειδή ακόμα δε χωρούσε στο μυαλό μου όλη η φοβερή σημασία της λέξεως «Πτώχευσις!»

—'Αλήθεια! είπε άξαφνα η μαμά, δεν σ' έχει καλέσει απόψε η Πέγκι στη δεξίωσί της;

—Ναί, αποκρίθηκα εγώ, μα δεν θα πάω.

—Γιατί; Έκαμε άνερα ο πατέρας.

—Μα για δεξιώσεις είμαστε τώρα; φώναξε εγώ σοβαρά.

—Τί σημασία έχει αν πās άλλη μια φορά στον κόσμο, είπε η μητέρα. Πήγαυνε, πήγαυνε, παιδί μου, άρεκα θα σερβιθής τις διασκεδάσεις τώρα που θ' αλλάξη τόσο απότομα η ζωή μας και θα καταντήση σωστή κόλασις.

Για να μην έχωμε συζητήσεις, πήγα στη δεξίωσι της Πέγκι Λάγκαστερ. 'Αν δεν πήγαυνα δεν θα γνώριζα τον Κραίηγκ φόν Ρότ.

Έρωτικό ξύπνημα

ΤΖΕΝΙΣ, είπε η Πέγκι εύθυμα, σου παρουσιάζω τον Κραίηγκ φόν Ρότ, από τη Νέα 'Υόρκη. Κραίηγκ, αυτή η κοπέλλα είναι υπεύθυνη που δεν έχουμε πλήρη άπαρτία απόψε εδώ. 'Ακουσε για την περίφημη γιορτή που δόθηκε προχθές στο μέγαρο του κ. Σάθερλεϋ. 'Ακόμα είμαστε πεθαμένοι από την κούρασι. Εύτυχώς που δεν υπάρχει κίνδυνος να επαναλαμβανονται συχνά αυτά τα πειράματα, επειδή δεν είμαστε όλοι πλουτοκράτες σαν τους Σάθερλεϋ.

Ενοίωσα μια δαγκωματιά στην καρδιά όταν συλλογίσθηκα πόση ειρωνεία έκρυβε η λέξις πλουτοκράτες... 'Αν ήξερε!.. Μα σέ λίγο δεν ενοιωθα τίποτε άλλο παρά πώς είχα μπροστά μου τον πιο όμορφο άντρα του κόσμου.

Ήταν ψηλός, γεμάτος, αθλητικός. Τα μαλλιά του, χτενισμένα προς τα επάνω, είχαν χρυσές ανταύγειες. 'Ιδιες χρυσές αχτίτες παιγνίδιζαν στα μάτια του. Δόντια αστραφτερά, πρόσωπο ήλιοκαμένο. Μόλις άκούμνησα το χέρι μου στην φαρδελά παλάμη του, ενοίωσα μια πρωτόγνωρη ανατριχίλα...

Κι' αυτός είπε, μόλις μās άφησε μόνους η Πέγκι:

—Τώρα ξέρω γιατί ήρθα σ' αυτή τη συναναστροφή.

Είχα την εντύπωσι πώς θα σκόμασταν μόνοι στο δωμάτιο, οι δύο μας. Δε μ' άφηνε να μιλήσω και να χορέψω με κανέναν άλλον. Κι' εγώ, όση ώρα αντίκριζα τα μάτια του με τις μετάλλινες ανταύγειες, καρφωμένα επάνω μου, κατακνητικά, ξεχνούσα όλες μου τις έγνοιες, ως και την πτώχευσι του πατέρα μου.

—'Αγαπητή μου, μου είπε η Πέγκι σιγά, την ώρα που την αποχαιρετούσα, πάει, τον τρέλλανε τον Κραίηγκ φόν Ρότ. Μου είπε πώς δεν έχει ιδεί πιο όμορφη γυναίκα στη ζωή του. Μα κι' αυτός, δεν είναι θαυμάσιος; Τζένις, σέ ζηλεύω! Φαίνεται τόσο εύτυχισμένη! Σ' άρέσει, ε;

—Βέβαια, μ' άρέσει, αποκρίθηκα εγώ, προσπαθώντας να πάρω ένα ύφος αδιάφορο κι' εύθυμο. 'Εσύ, που τον ψάρεψες; Τί είδους άνθρωπος τέλος πάντων είναι η λαμπρή μου αυτή κατήχησις;

—Νομίζω πώς είναι παραλής, μου είπε η Πέγκι, με το έλαφρό της ύφος. Είναι φίλος του θείου Φρέντ, και ξέρεις την αδυναμία του θείου, να συναναστρέφεται μόνο με εκατομμυριούχους. 'Εξ άλλου, από το ύφος του φαίνεται πλούσιος και ξεγνοιαστός.

—'Ο Κραίηγκ με συνόδευσε σπίτι μου. Οι γονείς μου τον δέχτηκαν ευγενικά, ριχνοντάς μου έρωτηματικές ματιές. 'Εγώ χαίραυνα για το άρχοντικό σπίτι μας. Εύτυχώς που δεν είχε γίνει το κατακάλυμα πριν γνωρίσω τον Κραίηγκ. Τού άρεσε το ώραίο μας σπίτι. Ήταν φανερό. Έερριχνε γύρω ματιές γεμάτες θαυμασμό.

—Όταν έφυγε, τον συνόδευσα μόνη μου στο χόλλ. 'Εκεί, στο μισοσκοτάδο, έσκυψε κι' απόθεσε ένα φλογερό φίλημα στα χείλη μου...

—Τη ήξερα πώς δεν θα μπορούσα να φύγω χωρίς να σέ φιλήσω, μου ψιθύρισε. Επρεπε να γίνη. Δεν τώξερες κι' εσύ, Τζένις;

—Έκρυψα το πρόσωπό μου στον ώμο του, και είπα σιγά:

—Ναί, το ήξερα.

Και τότε με φίλησε τρελλά πολλές φορές, και μου φώναξε δραχνά:

—Πότε θα ξημερώση για να σέ ξαναιδώ!

Δεν ξέρω πόση ώρα στάθηκα εκεί στο χόλλ, ακίνητη, όνειροπαρμένη.

—'Η φωνή της μητέρας με ξύπνησε.

—'Ελα, λοιπόν, μου φώναξε. Πές μας, τί είναι αυτός ο ωραίος κύριος φόν Ρότ;

Τους διηγήθηκα με καμάρι, ό,τι ήξερα γι' αυτόν.

—'Ο Φρέντ Λάγκαστερ είναι πονηρός, είπε σοβαρά ο πατέρας. Για νάχη φίλιες μαζί του ο Κραίηγκ, πάει να πη πώς είναι πλούσιος.

—'Η μαμά πετούσε στα σύννεφα.

—Είναι τρελλός μαζί σου, ψιθύριζε με φωνή κομμένη από τη συγκίνησι. Δώρο Θεού, καυμένο μου παιδί, για να μη σέ μαράνι επάνω στα νειάτα σου ή δυστυχία.

—'Η θύμησι της δυστυχίας που απειλούσε την οικογένειά μου, πέρασε σαν σύννεφο επάνω στη χαρά μου.

—Καλύτερο μου φαίνεται, είπα σκεπτικά, να του δηλολογήσω πώς είναι τα οικονομικά μας.

—Γιατί; ξεφώνισε η μητέρα. Σέ ρώτησε; —'Οχι! Δεν του είπες κανένα ψέμα. Ότε και θά του κάνης κανένα κακό. Αφού είναι πλούσιος, μπορεί περίφημα να πάρη ένα όμορφο κορίτσι σαν κι' εσένα, έστω και χωρίς περιουσία. Μας λυτήθηκε ο Θεός.

Δεν επέμεινα. Όλα αυτά είχαν έξέ άλλου για μένα δευτερεύουσα σημασία.

—'Ημουν τρελλή για τον Κραίηγκ. Δεν μπορούσα να κρύψω

το μυστικό μου. Ότε κι' ο άγαπημένος μου. Μ' έσφιγγε σαν τρελλός στην αγκαλιά του, και μου ψιθύριζε με φωνή δραχνή από το πάθος:

—Σ' αγαπώ. Σέ θέλω. Πρέπει να παντρευτούμε άμέσως, αγάπη μου, δεν μπορώ να περιμένω. 'Αμέσως, άκους;

—'Ακούω, ψιθύριζα, και νόμιζα ότι θα πεθάνω από εύτυχία.

—'Αλλο που δεν ήθελαν κι' οι γονείς μου. Δεν ξέρω πώς τί προσπάθειες υπεράνθρωπες είχε καταφέρει ο πατέρας μου να μη φανερωθί ή πτώχευσις λίγες μέρες ακόμα, ώσπου να παντρευτώ. Κι' όχι μόνο αυτό. 'Αλλά επέμεινε η μητέρα να γίνη ένας περίφημος γάμος, ανάλογος του κατὰ φαντασίαν πλούτου μας.

—Όπως είπα πριν, όλα αυτά μου ήταν έντελώς αδιάφορα. 'Η καρδιά μου γύρευε μονάχα στον έρωτα το μεθύσι.

—'Αλλέ η τύχη μās έστειλε μια τραγική προειδοποίησι. Μια μέρα, δέχτηκαν τον πατέρα νεκρό στο σαλόνι. Συγκοπή...

Μόνο η μητέρα κι' εγώ ξέραμε τί μπόρες είχε περάσει η δυστυχία καρδιά του και δεν μπόρεσε ν' ανθέξη.

Δυό έβδομάδες μετά την κηδεία, έγινε ο γάμος μου, κλειστός, όπως ήταν φυσικό.

Την ώρα που γονάτισα δίπλα στον Κραίηγκ, θούρκωσαν τα μάτια μου. Πίσω μου άκουγα τη μαμά να κλαίη. 'Η ίδια σκέψις μās σπάραζε και των δυό την καρδιά. 'Ο πατέρας!.. Δεν έζησε να ιδί την εύτυχία μου...

Όταν όμως ο Κραίηγκ έσκυψε και με φίλησε, ψιθυρίζοντας τρυφερά: «Γυναίκα μου!», όλα τ' άλλα έσβυσαν από τη σκέψι μου.

Συννεφιασμένη εύτυχία

ΑΜΕΣΩΣ μετά το γάμο, πήγαμε στο Σάν Βάλλεϋ. 'Εκεί θα περνούσαμε τον πρώτο μήνα της εύτυχίας μας, μέσα στο χιόνια, με χειμερινά σπόρ. 'Επειτα θα πηγαίναμε να έγκυατασθούμε στη Νέα 'Υόρκη.

Να περιγράψω τις παραμυθένιες μέρες αυτές; Δεν είναι εύκολο, γιατί ζούσα σαν μεθυσμένη. Τό μόνο που θυμάμαι είναι το συναίσθημα της άπέραντης εύτυχίας όταν βρισκόμουν στην αγκαλιά του πολυαγαπημένου μου άνδρα. 'Η ανέκφραστη ανατριχίλα που μούφερνε το άγγιγμά του, ή άναπνοή του κοντά στο μάγουλό μου, ή φωνή του, ή γλυκειά και ήχηρή.

Στο ξενοδοχείο που μέναμε, όλοι μās πρόσεχαν. Όταν φεύγαμε το πρωί με τα σκι μας, με τις σπόρ φορεσιές μας, όλα τα μάτια μās παρακολουθούσαν. Κι' εγώ καμάρωνα για τον άν-

Την ώρα που γονάτισα δίπλα στον Κραίηγκ, θούρκωσαν τα μάτια μου. Πίσω μου άκουγα τη μαμά να κλαίη...

—'Εκεί περάσαμε τον πρώτο μήνα της ετυχίας μας, μέσα στα χιόνια, μέσα στα χειμερινά σπόρ...

δρα μου. Κι' αλήθεια, σπάνια μπορούσε να φαντασθώ κανείς νέο πιά ωραίο από τον Κραίηγκ, με τη γκριζα αθλητική φορεσιά του.

Η μόνη σκιά στην άπειρη ετυχία μου, ήταν η σκέψις της μητέρας μου.

Της έγραφα τακτικά. Μια μέρα έλαβα ένα γράμμα της. «Παιδί μου, μούγραφε, δοξάζω το Θεό που ξέφυγες έσύ. Δεν έμεινε τίποτε απολύτως. Όλα τὰ πήραν οι δανεισταί. Έμένα μου άφησαν ένα επίδομα για να ζω, μικρότερο από εκείνο που σου δινανε έσένα, όταν ήσουν μαθητρούλα, για τὰ έκτακτα έξοδά σου. Άλλά είμαι ευχαριστισμένη και μ' αυτό. Έγκαταστάθηκα στο σπίτι της αδελφής μου, και ζω με τη δική σου σκέψη...»

Έκλαψα λιγάκι όταν έλαβα αυτό το γράμμα, και τώκρυφα στην τσάντα μου.

Δυό μέρες μās έμεναν ακόμη πριν γυρίσαμε στη Νέα Υόρκη, και δεν ήθελα να τις χαλάσω με δυσάρεστες συζητήσεις. Έσπερε να πω του Κραίηγκ την αλήθεια, βέβαια. Μά τί σημασία είχε δυό μέρες νωρίτερα ή αργότερα; Μόλις φθάναμε στη Νέα Υόρκη, θα του το έλεγα.

Εκείνο το πρωί το περάσαμε στο βουνό μέσα στα χιόνια και τ' απόγευμα κατέβηκα στο κοιμητήριο για να μου συγγυρίσουν τὰ μαλλιά μου.

Με φίλησε ο άνδρας μου πριν κατεβώ, και μου είπε γλυκά: —Μην άγχησης, γυναικούλα μου! Με π'άνει άπελπισία όταν δεν είσαι κοντά μου.

—Άγάπη μου, αγάπη μου, ψιθύρισα και τὰ χείλη μου έτρεμαν μέσα σ'ι θερμά του χείλη.

Δεν είχα ύπομονη να στεγνώσουν καλά τὰ μαλλιά μου. Μια παράξενη άνυπομονησία μ' έπιασε να πάω κοντά στον Κραίηγκ, κι' εγώ δεν ξέρω γιατί.

Τρέχοντας, ανέβηκα τη σκάλα, άνοιξα την πόρτα...

Ο Κραίηγκ στεκόταν μπροστά στην τουαλέτα μου, κι' η τσάντα μου βρισκόταν άνοιχτή εκεί. Βαστούσε το γράμμα της μητέρας στα χέρια του.

Όταν μ' άκουσε, γύρισε προς το μέρος μου. Θεέ μου! Ός την τελευταία μου στιγμή δεν θα ξεχάσω την έκφρασή του. Ποτέ μου δεν τον είχα ιδεί έτσι!...

Τό στόμα του ήταν σφιχτό, κρύο, και τὰ μάτια του είχαν μια σκληρή, άτσάλινα λάμψη.

—Έλα μέσα, μου είπε με φωνή αλλαγμένη.

—Κραίηγκ, ψιθύρισα, γιατί με κοιτάς έτσι; Τί τρέχει, αγάπη μου; Τό γράμμα της μητέρας θα στο έδειχνα μόλις φθά-

ναμε στη Νέα Υόρκη. Είναι τόσο τραγικά όλα αυτά, που δεν ήθελα να χαλάσω την ετυχία αυτόν των ημερών.

—Αλήθεια, είναι τραγικά...

Στάθηκε μπροστά μου. Έγώ είχα την έντύπωση πως τον έβλεπα πρώτη φορά στη ζωή μου, τόσο ξένος μου φαινόταν.

—Κραίηγκ, φώναξα, μη με κοιτάς έτσι.

Τότε άρχισε να γελάει, τρελλά, διαβολικά:

—Είναι τόσο άστείο, φώναξε με φωνή σκληρή. Με παντρεύτηκες για τὰ λεφτά μου, κι' εγώ σε παντρεύτηκα για τον ίδιο λόγο. Χάσαμε κι' οι δυό μας το παιχνίδι.

—Οχι, φώναξα εγώ με φωνή πνιγμένη. Σε παντρεύτηκα έπειδή σ' αγαπάω. Κι' εσύ, μ' αγαπάς; Πές μου το!

—Απλώσα τὰ χέρια μου. Άλλά αυτός μ' έσπρωξε και μ'ανάγκασε να καθίσω.

—Βέβαια σ' αγαπώ, είπε στεγνά. Μά με την αγάπη δεν θα ξήσωμε. Μου είπαν πως κολυμπάς στο χυσάφι... Ο πατέρας μου ήταν πλούσιος κι' έμένα, και κατεστράφηκε. Τό ιδανικό μου ήταν να βρω μια πλουσία κληρονόμο. Νόμισα ότι με σένα βρήκα τό ιδανικό μου. Τό χρήμα και την αγάπη. Και τώρα δεν έχουμε ούτε τὰ χρήματα να πληρώσωμε τό ξενοδοχείο έδώ.

—Νόμισες πως θα τό πληρώνες με τὰ δικά μου λεφτά; ρώτησα πικρά.

—Βέβαια, άποκρίθηκε κυνικά. Τί σημασία θα είχε άν ήσουν έσύ πλουσία;

—Φαντάζομαι την άπογοήτευσί σου, είπα με πικρή ειρωνεία.

Στάθηκε μια στιγμή άκίνητος. Άξανα ήλθε κοντά μου, μου πήρε τό κεφάλι μέσ' στα μέρια του, μ' ένα χάδι σκληρό και μου είπε, με την ίδια σκληρή φωνή:

—Αν ήξερα πως ο πατέρας σου είναι κατεστραμμένος, σίγουρα δε θα σ' έπαιρνα. Μά πάντως είμαι τρελλός μαζί σου. Κι' έννοια σου, θα τὰ καταφέρωμε.

Ακούμπησα τό κεφάλι μου στον ώμο του, κι' έννοιωσα κάποια ζεστασιά. Μά τό συναίσθημα εκείνο της άτέραντης ετυχίας δε θα τό ξανάνιωθα ποτέ πια στη ζωή μου κοντά του.

Μέσα στην κόλαση

Α βρω δουλειά, μου είπε ο Κραίηγκ μόλις φθάσαμε στη Νέα Υόρκη.

Και σε λίγες μέρες μου άνήγγειλε:

—Βρήκα!

—Τί δουλειά βρήκες; ρώτησα μ' ενδιαφέρον.

—Έκανε μια άδριστη κίνηση και μου άποκρίθηκε:

—Δική μου δουλειά..., στο χρηματιστήριο. Πάντως αύριο θα φύγωμε από τό ξενοδοχείο, θα πάμε στο σπίτι μου.

—Επισπες σπίτι;

—Ναι, μου άπάντησε ξερά, και δε μου έδωσε άλλες εξηγήσεις.

Την άλλη μέρα, όταν είδα τό σπίτι που είχε νοικιάσει έπιπλωμένο, έμεινα άπολιθωμένη. Τού πατέρα μου τό σπίτι όταν ήταν στη δόξα του, δεν είχε μεγαλύτερη πολυτέλεια. Έβαλα τη φωνή:

—Κραίηγκ, γιατί τόκανε αυτό; Πώς είναι δυνατόν ν' άρχίσωμε έτσι, αφού είμαστε φτωχοί;

Τότε, για πρώτη φορά είδα μια από τις τρομερές εκρήξεις θυμού, από αυτές, που, άλλοίμονο! θα τις συνήθιζα αργότερα.

—Νά μην άνακατεύεσαι με τὰ οικονομικά μας, μου φώναξε σαν λυσσασμένος. Στο λέω μια φορά για πάντα. Άρκετεις έγνοιες έχει ο άντρας για να ένώση τις δυό άφρες. Όταν άρχισή κι' η γυναίκα να τον σταυρώνει με την περιεργιά της, είναι αβάσταχτο.

Σώπασα. μά από εκείνη τη στιγμή φώλησε στην καρδιά μου μια παράξενη άνησυχία, που δεν άρχισε να γίνει άγωνία.

Αυτό τό μυστήριο για τη δουλειά του, αυτή ή πολυτέλεια, δεν μου χωρούσαν στο μυαλό. Και τό ύφος του! Πώς είχε αλλάξει τόσο σε λίγες μέρες; Τὰ μάτια του ήταν πάντα άνησυχια τώρα, είχαν χάσει την ωραία άντρική τους τόλημ... Κάτι έτρεχε, κάτι που στην άρχή δεν μπορούσα να τό καταλάβω. Με τον καιρό αναγκάστηκε κι' ο ίδιος να μου έμπιστευθί μερικά μυστικά του.

Αν δεν είχα αυτή την άγωνία, θα μπορούσα νάμαι ακόμα μια ετυχισμένη γυναίκα. Έκτός από τους παροξυσμούς τού θυμού που τον έπιαναν τότε - τότε, ο Κραίηγκ φαινόταν να μ' αγαπά ακόμα. Κι' εγώ τον αγαπούσα, άν και ή αγάπη μου αυτή τώρα πια δεν έμοιαζε διόλου με την τρέλλα των πρώτων ημερών. Με είχε σαν βασίλισσα. Μούφερνε τὰ πιο άκριβά δώρα. Κοσμήματα, γούνες, φορέματα. Δεν μούίλεγε ποτέ τί ξόδευε για μένα. Όταν τον ρωτούσα, γινόταν θηρίο.

Μια μέρα μοναχά, ψιθύρισε, σά να μιλούσε μοναχός του:

—Είσαι όμορφη. Και τί δε θα μπορούσες να κάνή ένας άν-

δρας για σένα!

Σιγά - σιγά άρχισε να φέρνει συντροφίες στο σπίτι. Όλο πλουσίους άνδρες, που δεν δίσταζαν να μου έκφράζουν υπερβολικά θερμά τον θαυμασμό τους.

Εγώ παραξενευόμουν που ο Κραίηγκ δεν έδινε σημασία στην πάρα πολύ έλεύθερη διαγωγή τους, και προσπαθούσα να τους κρατώ μ' ευγένεια σε απόσταση.

Δεν ξεχνούσα και τὰ λόγια που μου πέταξε μια μέρα ο Κραίηγκ:

—Δεν είναι άνάγκη να φαίνεσαι σαν άγρίμι στον κόσμο. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι μου είναι χρήσιμοι στη δουλειά μου.

Κάτι με δάγκωσε στην καρδιά σ' αυτά του τὰ λόγια. Μά δεν έδωσα και μεγάλη σημασία. Ποιά ήταν ή μυστηριώδης αυτή δουλειά;.. Τώρα ήξερα κάτι.

Ο άνδρας μου πωλούσε όμολογίες και παρείχε δάνεια σ' αυτούς τους παραληδες. Τη δική μου τη βοήθεια, τί την χρειαζόταν; Αυτό δεν μπορούσα να τό καταλάβω.

Μια μέρα όμως τό κακό έφθασε στο άποχώρητο.

Ένας από τους καλεσμένους τού Κραίηγκ, ένας χοντρός πενηντάρης, δεν δίστασε να μ' άγκαλιάσει στο σαλονάκι, στα μάτια σχεδόν μπροστά τού άντρός μου.

Με φρίκη μου είδα τον Κραίηγκ, να κάνει πως δεν παίρνει είδηση και να φεύγει με τρόπο από τό πλαινό δωμάτιο.

Κατόρθωσα με κόπο να ξεφύγω από τὰ θάνασα χέρια τού σατύρου. Τό βράδυ, είπα στον άντρα μου, έξω φρενών:

—Δεν βαστιέται πια αυτή ή ζωή. Θα σκοτωθώ. Με ποιό δικαίωμα με εκθέτεις στις προσβολές αυτών των χυδαίων ανθρώπων;

Γέλασε με τό διαβολικό του γέλιο, και μου είπε άδιάφορα: —Μην τὰ παίρνεις τραγικά. Τί φοβήθηκες; Μπορούς να συμβή τίποτε σοβαρό αφού ήμουν εγώ στο σπίτι; Έ, δεν σου λέω, κανένα φιλάκι.... Μά μην ξεχνάς πως αυτοί οι άνθρωποι, με υποχρεώνουν χωρίς να τό θέλουν. Είναι τὰ θύματά μου!

Τό γέλιο του μου προσέξηνσε φρίκη.

—Τὰ θύματά σου; φώναξα. Τί θέλεις να πής; Τους έμμεταλλεύεσαι αυτούς τους ανθρώπους;

—Δεν σ' ενδιαφέρει τί κάνω, μ' έκοψε.

Μά εγώ δεν δέχλιασα:

—Πώς δεν μ' ενδιαφέρει; Έκανα μ' έξαφι. Έχω τό προαίσθημα πως δεν είναι τίμια ή δουλειά σου. Μπορεί μια μέρα να σε φέρη στη φυλακή. Εγώ δε μπορώ νάχω συνδέσει τη τύχη μου μ' έναν άπατεώνα.

—Πολύ άρνύ, κοπέλλα μου! φώναξε με κακή εύθυμία. Άν με πάνε έμένα φυλακή, δεν γλυτώνεις. Κανείς δεν θα πιστέψη πως δεν είσαι συνένοχός μου. Όποτε τό καλό που σου θέλω, άφησε τους ρωμαντισμούς, και προσπάθησε να με βοηθήσει.

Έπεσα στο κρεβάτι σαν πτώμα. Τά είχα προσπαθανθί όλα αυτά, μά τώρα που άκουγα την όμολογία από τὰ χείλη του, μου φαινονταν πιο τρομερά.

Γυναίκα άπατεώνας! Αυτό ήμουν! Κι' ή μητέρα μου με θεωρούσε ετυχισμένη, κι' οι φίλες μου με ζήλευαν!

Μια μέρα, πήγαμε μαζί με τον Ντάν στην έξοχη. Περάσαμε λίγες ώλες...

Γιατί δεν είχα τη δύναμη να φύγω από κοντά του τότε;.. Τί σως τον φοβόμουν, ίσως βαθειά στην καρδιά μου να είχα μείνι κάποιον ύπόλειμμα μιας άρρωστιάρινης αγάπης...

Μια άχτίδα στο σκοτάδι

ΜΙΑ μέρα, που ή άπελπισία μ' έκανε να σκέπτομαι άν δεν θα ταν καλύτερα να σκοτωθώ, έφερε ο Κραίηγκ στο σπίτι τον Ντάν Μάρε.

Τους βλέπω ακόμα όπως στάθηκαν μπροστά μου, ψηλοί κι' οι δυό, άφιογοι.

Ο Ντάν όμως δεν ήταν όμορφος. Κάθε άλλο. Κοκκινομάλης, με χαρακτηριστικά άκανόνιστα. Μ' όλα αυτά, ήταν άκριβώς ο τύπος που μπορούσε να τρελλάνη μια γυναίκα.

Ο Ντάν είναι ξένος έδώ, μου είπε ο Κραίηγκ, τονίζοντας με σημασία τις λέξεις όταν μου τον παρουσίασε. Φρόντισε να μην πλήξει.

Κατάλαβα άμέσως. Άλλο θύμα!

Τον κύταξα στα μάτια, έχθρικά. Ηθελα να τον τρέψω σε φυγή από την πρώτη στιγμή. Μά από την πρώτη ιδιάς ματιά έλλαξα γνώμη. Όχι, δεν θα τον έδιωχνα, μά πάντως δεν θα βοηθούσα τον άντρα μου να τον άπατήση.

Κάθισε πλάι μου στο χαμηλό ντιβάνι, και σε λίγο μιλούσαμε σαν να γνωριζόμαστε χρόνια.

Σε λίγες μέρες, από την άνεξήγητη χαρά που πλημμύρισε έξωφρα την καρδιά μου, κατάλαβα πως τον αγαπούσα.

Δεν ξέρω τί τουβρίσκα. Ίσως με τραβούσε επειδή ήταν τόσο διαφορετικός από τον Κραίηγκ. Όσο σκληρός, άνήσυχος και βίαιος ήταν εκείνος, τόσο ήρεμος, μαλακός κι' εύγενικός ήταν ο Ντάν Μάρε. Ότι μ' αγαπούσε κι' αυτός, τόδλεπα στη ματιά του. Πάντως δεν τολμούσε βέβαια να μου μιλήση γι' αγάπη. Πως ήταν δυνατόν, αφού ήμουν γυναίκα τού φίλου του;

Και δεν τούδινα καμμία άφορηή να ύποπτευθί την καρφή μας τραγωδία;

Με τον Κραίηγκ πάντως είμαστε μοναχά για τὰ μάτια τού κόσμου και για τό νόμο σύζυγοι. Με κανέναν τρόπο δεν άνεχόμουν να με πλησιάση τον τελευταίο καιρό, άν και τότε - τότε διέκρινα τον πόθο στη μορφή του.

Δεν άρχισε ο Κραίηγκ να κατάλάβη πως ο Ντάν είχε πάρει μια ξεχωριστή θέση στην καρδιά μου. Ένα βράδυ μου είπε με τό σκληρή, ειρωνικό του ύφος:

—Σαν να σ' άρέσει ο Μάρε.

—Είναι πολύ καλός νέος, άποκρίθηκα, και δεν πρέπει να τον μπερδέψης στις ύπερες δουλειές σου.

Μ' άρπαξε από τό χέρι και με ανάγκασε να τον κοιτάξω στα μάτια.

—Μη φαντάζεσαι πως θα μου παίξης παιχνίδι, μου είπε άγρια. Άν σου άρέσει λιγάκι, δε με νοιάζει, όσο με βοηθήι στα σχέδιά μου, μά άν τό πάρης σοβαρά, θα σε τραβήξω στη φυλακή μαζί μου.

Προσπάθησα να έλευθερωθώ από τὰ χέρια του.

—Τί άνθρωπος είσαι! φώναξα με φρίκη. Πόσο σε μισώ!

—Όποτε έτσι είναι τὰ πράγματα; Πολύ καλά! Σου χρειάζονται ένα μάθημα ως προειδοποίησης για τό μέλλον, φώναξε.

Μ' άρπαξε γερά από τον ώμο, και με τό άλλο του χέρι, με χτύπησε δυό φορές στο πρόσωπο. Έπειτα, μ' έσπρωξε απότομα στο ντιβάνι, κι' έφυγε τριταμισμένος.

Νόμισα στην άρχή πως θα πέθαινα από την ντροπή. Μά με παρηγόρησε ή ιδέα πως προτιμούσα τό θάνατο σ' έρωτικό μου από τὰ χέρια του.

Έχασα τό πονεμένο μου πρόσωπο στα μωξιλάρια, κι' έκλαψα ώρες.

Την άλλη μέρα, ήλθε ο Ντάν, την ώρα πουίλειπε ο Κραίηγκ. Η πρώτη μου σκέψις ήταν να μη τον δεχθώ. Τό πρόσωπό μου ήταν μαυρισμένο από τὰ σκληρά χτυπήματα τού άντρός μου. Μά έννοιωσα ξαφνικά μια τέτοια έπιθυμία ν' άντικρύσω τ' άγγιά, τίμια μάτια τού Ντάν Μάρε εκείνη την ήμέρα, που άλλαξα γνώμη και τον δέχτηκα.

Η ματιά του καρφώθηκε άμέσως έρωτηματική στο πρόσωπό μου.

Σκέφθηκα να τό ρίξω στο άστείο, και φώναξα:

—Κοιτάτε τό πρόσωπό μου; Δεν έβρετε λοιπόν πως με δέρεται ο άντρας μου;

Μούπιασε τὰ χέρια, με κύταξε σοβαρά, και μου είπε τραγικά:

—Όχι. Τζένις, δεν τό ήξερα. Μά δεν είναι αλήθεια, ε;

Πάντως δεν είσαι ετυχισμένη... Μπορείς να μου πής τί τρέχει; Δίστασα μια στιγμή. Με μιάς με πήραν οι λυγμοί. Έγειρα τό κεφάλι μου στον ώμο του, κι' έκλαψα όπως είχα ποθήσει να κλάψω.

Μ' άφισε να ξεθυμάνω κι' έπειτα μου είπε μαλακά:

—Άγάπη μου! Πόσες φορές άνειρεύθηκα να σε κρατήσω στην άγκαλιά μου. Μην κάνης έτσι. Δεν είναι άνεπανόρθωτη ή δυστυχία σου. Άν δεν τον αγαπάς, χώρισε. Κι' όταν χω-

ρίσης, να σκεφθής αν θα μπορέσης να ζήσης εὐτυχισμένη μαζί μου.

Φόβος κι' ἐλπίδα σμίξαν στην ψυχή μου. Πόσο τὸν ἀγαποῦσα τὸν ἤρεμο, τίμο αὐτὸν ἄντρα! Τώρα καταλάβαινα πὼς ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἡ ηλεκτρικὴ δόνησις μονάχα, μὰ κατὰ ἤρεμο, σταθερὸ, κατὰ πὺλ κινεῖται ὅλη τὴν ὑπαρξί, σὰν φῶς γαλανό. Νὰ χωρίσω καὶ νὰ γίνω γυναῖκα τοῦ Ντάν! Τί δνείρο εὐτυχίας! Μὰ πῶς;

Ὁ φόβος μούλκιε τὸ στόμα. Δὲν τολμοῦσα οὔτε καὶ νὰ τὸν προειδοποιήσω νὰ φυλάγεται ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ Κραίηνκ.

Πάντως, πρὶν φύγῃ, κατῴρθωσε νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ μιλοῦσα σύντομα στὸν ἄντρα μου, θὰ τοῦλεγα πὼς δὲν μποροῦσα πιά νὰ ζῶ μαζί του, καὶ πὼς ἡ μόνη λύσις ἦταν νὰ πάρωμε διαζύγιο.

Τὸ δάραδρο

Ἡ ἐπόμενες ἡμέρες ἦταν ἀφαιρικτὲς γιὰ μένα. Πάλευα ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη μου γιὰ τὸν Ντάν καὶ στὸ φόβο μου γιὰ τὸν Κραίηνκ. Πάντως ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσω.

Μιά μέρα, πῆγαμε μαζί με τὸν Ντάν στὴν ἐξοχή. Πέρασαμε λίγες ἀλησμόνητες ὥρες. Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατωρθώσαμε νὰ συγκρατηθοῦμε σ' ἓνα σημείο, ὥστε σὺ γυρισμό μας νὰ μὴν ἔχουμε τύψεις. Μὰ ὡς πότε θὰ κατωρθώναμε νὰ συγκρατηθοῦμε; Ἡ ἰδέα αὐτὴ μοῦδωσε θάρρος. Ἀποφάσισα ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ μιλήσω χωρὶς ἄλλο στὸν ἄντρα μου.

Τάχυνα τὸ θῆμα μου. Ἀνυπομονοῦσα τώρα νὰ φθάσω μιὰ ὥρα ἀρχίτερα, νὰ δώσω τὴ μάχη.

Ὅταν ἐφθάσα στὸ μέγαρό μας, παραξευέντηκα ἀπὸ τὴν εἰρωνικὴ ματιὰ πὺλ μοῦρεῖς ἡ θυρωρὸς. Πάντως δὲν ἔδωσα σημασία καὶ τράβηξα ἐπάνω.

Ἐκεῖ ἔμεινα σὰν κεραυνόχτυπημένη. Τὸ διαμέρισμά μας ἦταν γεμάτο ξένους ἄντρες ποῦπαχναν ὅλα μας τὰ ντουλάπια καὶ τὰ συρτάρια. Ὅταν τοὺς εἶδα, δὲ βαστάχθηκα καὶ ξεφώνισα:

—Τί θέλετε ἐσεῖς ἐδῶ στὸ σπίτι τοῦ Κραίηνκ φὸν Ρότ;

Κυττάχθηκαν καὶ χαμογέλασαν. Ἐπειτα κάποιος μὲ ρώτησε:

—Τί τὸν ἔχετε τὸν κύριο φὸν Ρότ;

—Εἶναι ἄντρας μου, ἀποκρίθηκα, καταλαβαίνοντας πὼς ἡ φράσις μου αὐτὴ ἦταν ἡ καταδίκη μου.

—Ὁ ἄντρας σας εἶναι στὴ φυλακή, μοῦ εἶπε τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Ἐχομε ἐντολὴ νὰ σὰς συλλάβουμε κι' ἐσάς. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὰς ἀκολουθήσετε χωρὶς φασαρία.

—Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ σὰς ἀκολουθήσω, εἶπα, κι' ἐνοιώσα πὼς

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

χλωμαῖα, ἂν καὶ προσπαθοῦσα νὰ κρατήσω τὴν ὑπερηφάνειά μου.

Μοῦ κάνει κακὸ νὰ θυμάμαι τῆς ἐφαιρικτὲς ἐκεῖνες ἡμέρες. Μ' ἀπ' ὅλα πιά πολὺ μὲ πειράζει ὅταν θυμάμαι τὸ ὄφρος τοῦ Κραίηνκ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ζήλειας εἶχε ἀποφασίσει νὰ στραφῇ καὶ νὰ μὲ καταστρέψῃ κι' ἐμένα. Καὶ στὸ δικαστήριο δὲν ἔλεγε μιὰ λέξι νὰ μοῦ ἀκαφρώσῃ τὴ θέσι μου. Τὸ κυνικὸ τοῦ ὄφρος, τὰ λόγια του τὰ εἰρωνικά, κατῴρθωσαν νὰ σκοτώσουν μέσα μου τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τῆς ἀγάπης μου. Τὸν μισοῦσα, τὸν μισοῦσα! Αὐτοῦ εἶχε καταλήξῃ τὸ τρελλὸ νεανικό μας ἐρωτικὸ μεθύσι.

Τὸν κατεδίκασαν σ' ἕξι χρόνια. Ὑπῆρχαν πολλὰ ἐπιβαρυντικὰ γιὰ μένα, ἀλλὰ μὲ ἀπῆλλαξαν λόγῳ ἀμφιβολιών.

Ὅταν βγήκα ἀπὸ τὸ δικαστήριο, δὲν ἐνοιώσα καμμιὰ χαρὰ. Πού νὰ πάω; Τί νὰ κάνω; Ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή κι' αὐτὴ, λίγον καιρὸ ἀφ' οὗ ἔμαθε τὴ συμφορὰ μου, δυστυχισμένη, ἀπαρηγόρητη. Ὁ Ντάν;

Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερος καὶ μὸς μου. Στὶς λίγες μέρες τῆς φυλακῆς μου, εἶχα χάσει τοὺς ἀνθρώπους πὺλ μποροῦσαν νὰ μ' ἀγαπήσουν στὸν κόσμῳ.

Ἡ μητέρα μου εἶχε πεθάνει, ὁ Κραίηνκ εἶχε κι' αὐτὸς πεθάνει γιὰ μένα.

Ὁ Ντάν ἦλθε μιὰ μέρα στὴ φυλακή, καὶ δὲν βόηκε παρὰ ἐπικρίσεις νὰ μοῦ κάνῃ. Μὲ ὄφρος σοβαρὸ, μοῦ εἶπε:

—Ἐπρεπε, ἂν δὲν ἐπεδοκίμαζες τὴ διαγωγή τοῦ ἀνδρός σου, νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα. Ἡ σιωπὴ σου σημαίνει συνηγορί. Καταλαβαίνω τὸ παιχνίδι. Ἦμιον θλάκας, μὲ τύλιξες μὲ μιὰ ψεύτικη ἀγάπη, γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸν Κραίηνκ. Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὰ λεπτὰ πὺλ μοῦφαγε, μὲ πονεῖ γιὰ τὸ γκεμισμένο μὸν ὄνειρο, γιὰτὶ σ' ἀγαποῦσα ἀληθινά.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

Ἐπειτα, μοῦ γύρισε τὴν πλάτη κι' ἐφυγε, ἀφήνοντάς με σὰν πεθαμένη ἀπὸ λύπη.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΛΗΜΠΕΣ

Ἐνα δραματικὸ διήγημα τοῦ ἁγγλοῦ συγγραφέως ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΤΕΝΝΥΣΟΝ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ ὁ γιατρός Μπάρλετ δὲν εἶχε καθόλου

κέφι. Περσασμένες οἱ ἐπτά εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασία του, ὅλες τῆς ἐπισκέψεις, εἶχε δεχθῇ τὸν τελευταῖο τοῦ ἀσθενῆ καὶ σκεπτόταν πὼς νὰ περάσῃ καλύτερα τὴν βραδυὰ του.

Ἐργένης, παρ' ὅλη τὴν ἀνδρική του καλλονή, τὰ πλοῦσια ξανθὰ μαλλιά του ριγμένα πρὸς τὰ πίσω, τὰ γαλανὰ του μάτια, τὸ ψηλὸ καλοδεμένο, ἀθλητικὸ του κορμί, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ἀποτυχημένο ἔρωτα — ἐκεῖνη προτίμησε τὸν συνάδελφόν της στὰ φοιτητικὰ θρανία, τὸν χημικὸ Λήμπες — δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ξανάρθῃ αὐτὴ τὴ γλυκεῖα ἀπασχόλησι πὺλ ἔχει ὁ ἄνδρας σὰν εἶναι ἐρωτευμένος.

Ἡ καρδιά τοῦ γιατροῦ ἐνοιώθε μέσα της ἓνα τεράστιο κενό. Φίλους; Εἶχε ἀρκετούς, μὰ ὅλοι τοὺς τὸν τελευταῖο καιρὸ τοῦ ἦσαν βαρετοί. Ἡ λέσχη, τὸ μπάρ, τὸ πόκερ, ὅλα τὰ ἴδια.

— Βαρυέται κανεῖς, ἐσκέφθηκε κι' ἔπιασε τὸ τηλεφῶνο, πὺλ ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ χτυποῦσε.

— Ἀλλο! Μπάρλετ!..

— Πῶς; Ἡ κυρία Λήμπες ἀσθενεῖ; Εἶναι ἀνάγκη...

— Μπάρλετ!..

— Περᾶστε.

Ἡ κυρία; Ἀσθενεῖ ἡ κυρία; ῥώτησε ὁ γιατρός θυμωμένος τὸ καπέλλο καὶ παραδίνοντας τὸ παλτό του.

Ἡ καμαριέρα δὲν ἀπήντησε. Ἀνέθηκε πρώτη τὴν σκάλα. Τὸν ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ κάτω χῶλ στὰ ἐπάνω δωμάτια. Περίεργη ἡσυχία ἐπικρατοῦσε στὸ σπίτι. Πέρασαν μέσα σὲ μιὰ κρεββατοκάμαρα.

Ἐπάνω στὸ μεγάλο διπλὸ κρεββάτι ἡ μικρὴ Νίς, ὠρὴ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ εἶχε κλειστά τὰ μάτια. Τὰ πλοῦσια πυκνὰ της μαῦρα μαλλιά της ἐπλάσιζαν τὸ ὠραῖο γλυκὸ πρόσωπο. Ὁ γιατρός δὲν ἐκρατήθηκε. Ἐνοιώσε πὼς κατὰ πολὺ σοβαρὸ συνέβαινε.

— Νίσι! τῆς ἐφώνασε κι' ἔτρεξε κοντὰ της. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι — ἦταν ῥεῖο.

Ἡ Νίσι ἄνοιξε τὰ μάτια, γυάλινα ἀκίνητα τὸν ἐκπληκτικὸν ἄνδρα τὸν ἔκλυε τῆς Νίσι, τῆς ἀγαπημένης τῶν φοιτητικῶν του χρόνων. Ἐσκυψε στὴν καρδιά της. Ὡ, μὲ πόση συγκίνησι!..

— Μὰ αὐτὴ εἶναι... εἶναι νεκρή! ἐπιθύρισε καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἑρῇ τὴν γρηᾶ καμαριέρα. Μὰ δὲν

...

...

...

...

...

...

...

...

...

... ἔτρεξε κοντὰ της. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι — ἦταν ῥεῖο.

Ἡ Νίσι ἄνοιξε τὰ μάτια, γυάλινα ἀκίνητα τὸν ἐκπληκτικὸν ἄνδρα τὸν ἔκλυε τῆς Νίσι, τῆς ἀγαπημένης τῶν φοιτητικῶν του χρόνων. Ἐσκυψε στὴν καρδιά της. Ὡ, μὲ πόση συγκίνησι!..

— Μὰ αὐτὴ εἶναι... εἶναι νεκρή! ἐπιθύρισε καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἑρῇ τὴν γρηᾶ καμαριέρα. Μὰ δὲν

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

... ἔτρεξε κοντὰ της. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι — ἦταν ῥεῖο.

Ἡ Νίσι ἄνοιξε τὰ μάτια, γυάλινα ἀκίνητα τὸν ἐκπληκτικὸν ἄνδρα τὸν ἔκλυε τῆς Νίσι, τῆς ἀγαπημένης τῶν φοιτητικῶν του χρόνων. Ἐσκυψε στὴν καρδιά της. Ὡ, μὲ πόση συγκίνησι!..

— Μὰ αὐτὴ εἶναι... εἶναι νεκρή! ἐπιθύρισε καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἑρῇ τὴν γρηᾶ καμαριέρα. Μὰ δὲν

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

... ἔτρεξε κοντὰ της. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι — ἦταν ῥεῖο.

Ἡ Νίσι ἄνοιξε τὰ μάτια, γυάλινα ἀκίνητα τὸν ἐκπληκτικὸν ἄνδρα τὸν ἔκλυε τῆς Νίσι, τῆς ἀγαπημένης τῶν φοιτητικῶν του χρόνων. Ἐσκυψε στὴν καρδιά της. Ὡ, μὲ πόση συγκίνησι!..

— Μὰ αὐτὴ εἶναι... εἶναι νεκρή! ἐπιθύρισε καὶ ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἑρῇ τὴν γρηᾶ καμαριέρα. Μὰ δὲν

...

...

...

...

...

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Μιά μυστηριώδης γυναίκα. — 'Ο «άστηρ των αστερών». — Τα πρώτα της χρόνια στον κινηματογράφο. — Το συμβόλαιό της με την Μετρό. — 'Ο όμιλός.

ΚΑΝΕΙΣ δεν γελά περισσότερο από την ίδια την Γκρέτα Γκάρμπο για τις χίλιες και μία διαδόσεις που κυκλοφορούν γύρω από το διάσημο όνομά της. 'Ιδού τι λέγει η ίδια γι' αυτό: «Διερωνόμαι γιατί με θεωρούν τόσο μυστηριώδη. Γνωρίζω λίγον κόσμο και αγαπώ την μοναξιά. Αυτό είναι όλοι!»

Όταν η Γκρέτα Γκάρμπο έφθασε στην 'Αμερική, προσεχόμενη από την Σουηδία, ήναγκάσθη να απαντήσει στο συνηθισμένο έρωτηματολόγιο που υποβάλλουν διάφορες κινηματογραφικές εταιρίες

στούς ήθοποιους των. 'Η Γκάρμπο, λοιπόν, κοντά στη λέξη «έπιθυμία» έγραψε: «Να γίνει μία μεγάλη δεντέτα της δόξης». Πρέπει να δηλοποιήσωμε ότι η έπιθυμία της εξεπληρώθη και μάλιστα μπορεί να πη κανείς σήμερα ότι είναι η μεγαλύτερα δεντέτα του παγκοσμίου κινηματογράφου.

'Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι ηλικίας 33 ετών, ύψος 1,80 και ζυγίζει περί τα 65 κιλά. Είναι ξανθιά και μερικές φακίδες δίνουν στο ωραίο πρόσωπό της κάτι το εξαιρετικά πικάντικο.

Τα μάτια της είναι γκριζοπράσινα, διαπεραστικά και όσκι είχαν την ετύχια να την συναναστραφούν εκ του πλησίον, όμολογούν ότι ένας μαγνητισμός αναδίδεται από το άτομό της.

Ντύνεται αλλά και δεν μακιγιάρεται παρά μόνον όταν πρόκειται να εμφανισθή πρό του κινηματογραφικού φακού. 'Αγαπά να λούζεται συχνά στον ιδιαίτερο λουτήρα της ιδιοκτησίας της και λατρεύει τους μαρμάρινους περιπάτους συντροφικότητας από τον αγαπημένο σκύλο της, καθώς και τις μοναχικές κοούρες με το πολυτελέστατο αυτοκίνητό της.

'Ας ελξώμε όμως τώρα ένα βλέμμα στα πρώτα χρόνια της μεγάλης αυτής καλλιτέχνιδος.

13 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Δεν υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στον κόσμο που θα μπορούσαν να κρατήσουν μία συμφωνία 13 δόκιμα χρόνια ζωής και αν η συμφωνία αυτή είχε οικονομικά πλεονεκτήματα. 'Υπάρχουν στιγμές που μία τέτοια υπόσχεσις θαρίνει τους ώμους και καταντά ένα βασανιστικό φορτίο και νοιώθει κανείς τότε έαυτό του αδύνατον να την άντιμετωπίσει πιά.

'Η μεγαλύτερα συμφωνία που έγινε ποτέ στον κόσμο του κινηματογράφου είναι το συμβόλαιο με το όποιον επί 13 δόκιμα χρόνια η Γκρέτα Γκάρμπο έθυσιασε την ελευθερία της και τις διασκεδάσεις για να κερδίση την δόξα και τον πλούτο. Γιατί αυτή είναι η τραγική ιστορία της Γκρέτα Γκάρμπο την οποία κανείς έως τώρα δεν έχει πειστήρηκε. 'Η απόμωνοσίς της, η σιωπή της, η άρνησις κάθε συνεντεύξεως και κάθε αυτογράφου, ή μαρτυρική μοναξιά της, είναι πράγματα που της υπεβλήθησαν από το συμβόλαιό της, για να μείνη διαφορετική από τις άλλες στάρ, για να μείνη «μοναδική, άπρόσιτη». Και όλα αυτά υποσχέθηκε να τα τηρήση έναντι της φήμης και της δόξας που της προσέφεραν...

'Η τήρησις της υπόσχεσεως αυτής επί 13 δόκιμα χρόνια, όχι μόνον τιμή τον σταθερό χαρακτήρα της, αλλά είναι συγχρόνως και μία από

τραγικές ιστορίες του Χόλλυγουντ.

Όταν ο «άστηρ των αστερών» έφθασε το 1926 στο Χόλλυγουντ, έκυριαρχούσε η μόδα των τρυφερών γυναικών που παίζουν ρόλους αλσθηματικούς χωρίς καμμία προσωπικότητα και με μία κουραστική μονοτονία. Τό κοινόν τις είχε φυσικά βαρεθή και άρχισε να εγκαταλείπει τις αλθουσες του κινηματογράφου. Τότε όμως συνέβη έξαφνα μία άπροσπτη αλλαγή. 'Ενα νέο άστέρι ανέτειλε στο κινηματογραφικό στερέωμα: ήταν η Γκρέτα.

Και όταν παίχθηκε ο «Χείμαρρος», το πρώτο φιλμ της Γκρέτα Γκάρμπο, βουδόν φυσικά, οι αλθουσες των κινηματογράφων έγένμισαν ασφκτικώς από τους περιέργους. 'Όλοι τους είχαν άνασταταθή. Δέν έφαντάζοντο τότε ότι μπορεί να υπάρχει μία τέτοια γυναίκα. Οι έφημερίδες κατέκλυαν τις στήλες τους με διογραφικά σημειώματα και με φωτογραφίες της. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο παρουσιάζον ως μία μυστηριώδης δεντέτα, γεμάτη παραξενιές και ιδιοτροπίες, χωρίς καρδιά, χωρίς τίποτε το ανθρώπινο.

«'Η νέα δεντέτα, έγραφαν τότε, δέν αγαπά τους άνδρες, τους περιφρονεί. 'Η μόνη της συντροφιά είναι η ιδιαίτερα γραμματεύς της. Κανείς άλλος δέν μπορεί να πλησιάση το έρημητήριό της».

Τόσος ήταν ο ένθουσιασμός των 'Αμερικανών και πρό παντός των 'Αμερικανίδων για τον μέγαν άστέρα, ώστε άρχισαν να μιμούνται το ντύσιμό της, το κένισμά της, το ύφος της και τις περιπέτειές της άκόμη. 'Η μόδα της Γκρέτα Γκάρμπο κυριαρχούσε από την μιά έως την άλλη άκρη της 'Αμερικής. 'Όλα τα «κχέρλες» του Νέου Κόσμου είχαν εξέλιχθ σε μοιραίες γόησσες και έπιθυμούσαν να έχουν στην ζωή τους μία δραματική περιπέτεια, όπως η Γκρέτα Γκάρμπο... 'Η Μαίρη Πίκφορντ που μεσουρανούσε τότε στο Χόλλυγουντ άρχισε να δύν και ο Ροδόλφος Βαλεντίνο να περνά στο περιθώριο της κινηματογραφικής ζωής.

'Η Γκάρμπο έμοιαζε με εξωτική νεράιδα που είχε άναστατώσει το Χόλλυγουντ με το μαγικό ραβδί της.

Με την άνακάλυψι του όμιλόντος, ένα άρθρο άνησύχησε τους θαυμαστές της. Είχε τον τίτλο «Τό τέλος της Γκρέτα Γκάρμπο» και άπεκάλυπτε ότι η μοιραία γόησσα έπρόκειτο να άποσυρθ από τον κινηματογράφο.

'Η «Σφιγξ του Χόλλυγουντ», έγραφαν, δέν είχε κατάλληλη φωνή για τον όμιλόντα. 'Η φωνή της ήταν βαρεία, θραχνή και μεταλλική...

Πράγματι, ο «άστηρ των αστερών» δέν είχε κατάλληλη φωνή και ένφ άρχισαν να καταφθάνουν στο Χόλλυγουντ διάσημοι ήθοποιοι από τα διάφορα μέρη του κόσμου, η Γκρέτα Γκάρμπο έλεισθηκε στη βίλλα της. 'Αρχισαν τότε να κυκλοφορούν παράδοξες φήμες για την ιδιωτική της ζωή. Πολλοί έλεγαν ότι ήταν νευρασθενής και είχε πάθει άνθρωποφοβία. Οι έμποροι των ναρκωτικών μάλιστα διέδιδαν ότι έπρομηθευαν στην Γκάρμπο τα μέσα για να λημονήση την πικρία της άποτυχίας της... 'Επέρασαν μήνες και έξαφνα, το μυστήριο της διασήμου ήθοποιού άρχισε να διαφωτίζεται... 'Η Γκάρμπο έπέστρεψε στον κινηματογράφο και την μέγλη της μάχη την έδωσε με την «'Αννα Κρίστι». 'Η ταινία αυτή κατέρριψε όλα τα ρεκόρ των εισπράξεων. 'Ο «άστηρ των αστερών» έκέρδισε όλη μία φορά τη δόξα και την λατρεία του διεθνούς κοινού. 'Από τότε δέ και μέχρι σήμερα άκόμη, κάθε ταινία της, σημαίνει μεγάλην έπιτυχία.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕ ΒΙΑΛΕΡΕ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΠΟΡΤΡΑΙΤΩΝ

ΑΝΤΟΙ ΠΟΝ ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τά κομφορ και οι απολαύσεις της σύγχρονης ζωής, καθώς και ή υπόσχεσις για μία καλύτερη 'Αύριο, στηρίζονται σε μερικές βασικές έφευρέσεις. Παράθετομε την ιστορία μι άς άπ' αυτές:

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

ΟΙ άκτίνες Μπέκκερελ, να τί μου χρειάζεται για τη «θ έ σ ι μου.» 'Ο Πέτρος Κιουρί έχασογέλασε συγκαταβατικά και έχαίδεψε το μικρό του υπογέναιο.

'Η άνακάλυψις των άκτίνων Χ από τον Ραϊντγκεν ήταν πολύ πρόσφατη. 'Ο Μπέκκερελ, έξακολουθώντας τις μελέτες του, διερευνούσε το ο ύ ρ ά ν ι ο ν, ένα πολύ σπάνιο μέταλλο, όταν ξαφνικά άνεκάλυψε ότι το μέταλλο αυτό εξέπεμπε μιάν άγνωστη άκτίνα. 'Εδημοσίευσε άμέσως την άνακάλυψι του, η δέ άγνωστος άκτίς άνομάσθη «'Ακτίς - Μπέκκερελ».

Μιά δραστηρία νεαρά Πολωνής έπιστήμων, φοιτήτρια της Σορδόννης, που είχε παντρευθ τον φυσικό Πέτρο Κιουρί, είδε τότε στην νεοανακαλυφθείσαν άκτίνα, το ούρανόπεμπτο πράγμα που χρειαζόταν για την θ έ σ ι της. Τί γεγονός προέκλεσε αυτή την έμπνευσι, κανείς δέν έμαθε.

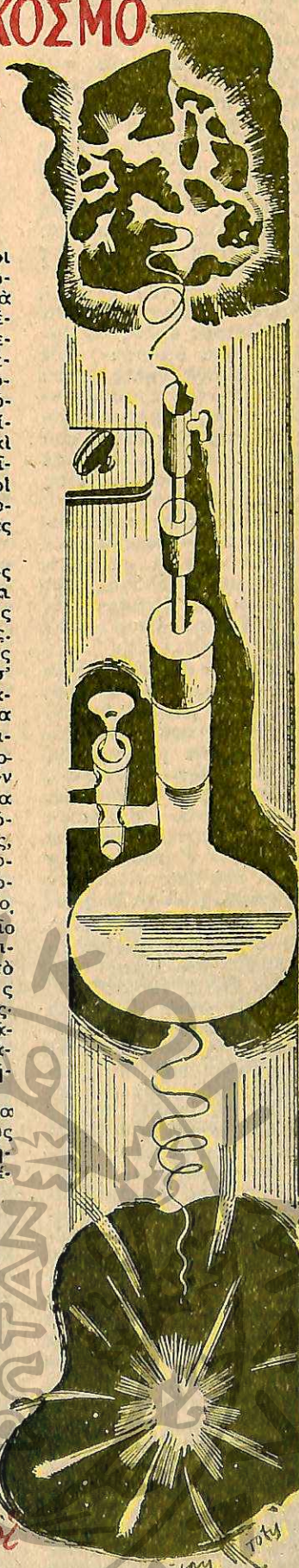
Καθώς έραζόταν άναμεσα σ' όλες τις ούσιες, έδιάλεξε τη συγχωνευμένη πίσσα, έρθηκε, με άτέλειωτες χημικές άναλύσεις, τις κοίτες των στοιχείων της και έμέτρησε τη ραδιοενέργεια του καθενός. Στο τέλος συνεπέρανε ότι η μυστηριώδης άκτίς έπρεπε να έκπέμπεται από ένα νέο στοιχείο, που καθόλου δέν

το ύψωσιάζονταν.

Οι χημικοί όμως και οι φυσικοί ύψωσαν τους ώμους τους περιφρονητικά όταν η Μαρία και ο Πέτρος Κιουρί τους άνέφεραν την πιθανή ύπαρξη ένός νέου στοιχείου. Εύλογοφανές, αλλά άναμφισβόλως κάποιο λάθος είχε γίνει στα πειράματα και στους ύπολογισμούς. «Δείξτε τό μας!» Έλεγαν οι άλλοι. «Δώστε μας τό άτομικόν βάρος του νέου σας στοιχείου.»

'Η ιστορία του άγώνος που άρχισε τότε, είναι μία από τις πιο ήρωικές σελίδες της έπιστήμης. Χωρίς χρήματα, χωρίς καμμία εοήθεια, μέσα σ' ένα άθλιο οίκημα μιάς κακόφημης συνοικίας του Παρισιού, οι δυο στωικοί έπιστήμονες άρχισαν να εργάζονται για να κάμουν την ρευστοποιημένη πίσσα να παραχωρήση στον κόσμο το έρχατο μυστικό της, την πηγή της ραδιοενέργειας της, δηλαδή το πολυθρύλλητο νέο στοιχείο, το ράδιον. Τό στοιχείο αυτό που ζητούσαν, άντιπροσώπευε το ένα χιλιοστό του μεταλλεύματος της ρευστοποιημένης πίσσας. 'Οκτώ τόννοι ύπολειμμάτων έδιναν ένα γραμμάριο. Αυτό όμως δέν τό ήξεραν τότε.

'Ο Πέτρος Έσκυβε μέσα στο έρειπωμένο σπίτι τους επάνω στα λεπτά προβλήματα της φυσικής ενώ έ-

Εκεί, στο προαύλιο, η Μαρία έγραφε στον έπαινό στο μετάλλευμα. Δύο διάνοιες, τέσσερα χέρια και η θ έλ η σ ι ς μιας γυναίκας! Η εθέρωση, μικρόσωμη εκείνη γυναίκα, που ήταν συγχρόνως σύζυγος και μητέρα, αδιάκοπα ανάκατων τα πιθάρια μ' ένα σιδερένιο ραβδί μεγαλύτερο απ' το μπόι της. Και ήταν η γυναίκα αυτή χημικός, φυσικός, μηχανικός και συγχρόνως έκανε κι όλες τις χειρωνακτικές δουλειές. Καθημερινώς το κομμάτι της έλυσε από το μεγάλο γυ' αστήν βάρος των μόχθων, αλλά στο τέλος η Μαρία και ο Πέτρος θρέθηκαν έμπρός σ' ένα θαύμα: Μιά ισχυρή μελανή κηλίς, που θγήκε από το έσχατο έχειλίσμα της συγχωνευμένης πίσσας, το ράδιον, που έλαμπε αυτόματα, εφώτισε μαγικά το έρειπωμένο τους εργαστήριο.

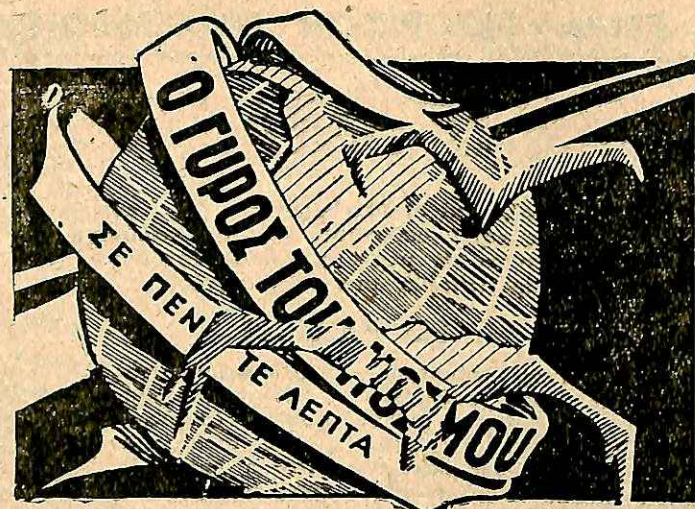
Το νέο έσκασε σαν δόμα στον έπιστημονικό κόσμο! Οι φυσικοί, οι χημικοί, οι μετεωρολόγοι, οι γεωλόγοι, οι βιολόγοι, έσυγκινηθηκαν όλοι κατά βάθος.

Νέα φώτα ανέτελλαν για την έπιστήμη, νέες έλπίδες γεννιόνταν για το ανθρώπινο γένος, που έμαστιζε ζετο από την μυστηριώδη αναρχία των κυττάρων, που ώνομάζετο καρκίνος. Η θιομηχανία απέκτησε επί τέλους την ακτίνα που μπορούσε ν' αποκαλύψει κάθε τι που ήταν αδύνατον να έπιτευχθεί με τα έως τότε γνωστά μέσα.

Η αξία του ραδίου ήταν 50.000 δολάρια πρό τριάντα έτών. Η αύξηση της παραγωγής από το Βελγικό Κογκό, με την εξαγωγή τριάντα πέντε γραμμαρίων κατ' έτος, έκαμε την τιμή να πέσει στα 15.000 δολάρια.

Η πρό σαράντα έτών ανακάλυψις μιας νέας πηγής συγχωνευμένης πίσσας στα παράλια της λίμνης της Μεγάλης Αρκτου, στον Αρκτικό Κύκλο, έμειωσε την τιμή στα 5.000 δολάρια το γραμμάριο και τώρα το παγκόσμιο απόθεμα των 700 γραμμαρίων αυξάνει κατά μέσον όρον κατά 140 γραμμάρια κατ' έτος.

Το ζεύγος Κιουρί μπορούσε κάλλιστα να έπιζητήσει έκδοσιν διπλώματος εύρεσιτεχνίας για το σύστημα της εξαγωγής ραδίου. Θα μπορούσε να έχη βασιλικά κέρδη από την παραγωγή του ραδίου. Απεκρούσιν όμως να υιοθετήση παρόμοια ιδέα: "Ησάγ πραγματικοί έπιστήμονες και αυτό που ανέκαλυσαν

Ο ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΝΑΣ νέος σκελετός πιθηκάνθρωπου, ο οποίος θρέθηκε πρό ημερών στην κοιλάδα Σόλο της Γιάβας. Ο νέος πιθηκάνθρωπος θρέθηκε στο ίδιο περίπου μέρος όπου είχε θρεθεί και ο πρώτος πρό σαράντα περίπου χρονών. Το 1931 στο Γκαντόγκ της Ιδίας κοιλάδας θρέθηκε ένας άλλος σκελετός προϊστορικού ανθρώπου, αλλά πιδ προωδευμένου τύπου, στον όποιον δόθηκε το όνομα "Ανθρωπος του Σόλο".

Η Γιάβα έδωσε έως τώρα τα περισσότερα δεί-

νήκε στο ανθρώπινο γένος.

Η Μαρία παρέμεινε πάντοτε αποτραβηγμένη στην άφανερά της, χωρίς να έπιπασθι καθόλου από τον θρίαμβό της. Απλή και άκορυστη, έδούλευε επί ώρες στο Ίνστιτούτο της και εξακολουθούσε ν' ανειβαίνει τρία πατώματα για να φθάση στο διαμέρισμά της. Οι μόνες απολαύσεις της μετέπειτα ζωής της ήταν η κηπουρική, το κολλύμπι και η ήλιοθεραπεία.

Ξαφνικά, η ζωή της κλονίσθηκε από μία μεγάλη τραγωδία: Ο σύζυγός της, τον όποιον θλάτρευε με πάθος, κατεβλήθη και σκοτώθηκε σ' έναν Παρισινό δρόμο, όχι πολύ μετά τον θρίαμβό τους. Η Μαρία ποτέ δεν έξεχασε την απώλεια αυτή και ο πόνος της έμεινε θαθεία χαράγμένος στο πρόσωπό της. Αυτή, πέθανε, φημισμένη σ' όλο τον κόσμο και φαρτωμένη με τιμές, που είχαν κερδηθεί ύστερα από έβδομηντα χρόνια, έλασθε νημένη από την μακροχρόνια έκθεσί της στις ένέργειες του ραδίου, την 4ην Ιουλίου 1937.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

γματα του προϊστορικού αυτού ανθρώπου, ο όποιος έποτελεί τον συνδετικόν κρίκο μεταξύ του πιθήκου και του ανθρώπου.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

ΤΗΝ αρχή την είχε κάμει πρό διετίας ένας ραδιοφωνικός σταθμός της Ιαπωνίας. Και τώρα επαναλαμβάνεται η περίεργη αυτή συναυλία, με την απόλυτη πεποίθησιν ότι θα σημειώση καταπληκτική έπιτυχία, όπως η πρώτη.

Θα δοθι λοιπόν μία φωνητική συναυλία, εις την όποιαν θα λάθουν μέρος δύο βάτραχοι και άκριβώς εκείνοι που ζούν στις όχθες του ποταμού Σαγκάμι της έπαρχίας Καναγιαθά, οι όποιοι, όπως θεδιώνουν οι Ιάπωνες, είναι οι καλύτεροι τραγουδιστάι του είδους των.

Μία θάρκα θα μεταφέρει τον όπερατέρ άπάνω στα νερά του ποταμού, και το μικρόφωνον θα τοποθετηθι όσον το δυνατόν πλησιέστερα στην χορωδία των βατράχων. Από εκεί η συναυλία θα μεταδοθι εις τον ραδιοφωνικόν σταθμόν που θα αναλάβη να την μεταδώση εις τα πέρατα της Οικουμένης. Συγχρόνως δέ θα την πάρουν οι άμερικανικοί σταθμοί και μερικοί ευρωπαϊκοί, για να την μεταδώσουν ο καθένας στη χώρα του.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΟΛΑ τα εργοστάσια κατασκευής αυτοκινήτων συναγωνίζονται τώρα ποιά να φτιάσιν το μικρότερο και συνεπώς οικονομικότερο αυτοκίνητο. Φαίνεται δέ ότι το ρεκόρ το έπέτυχε ως τώρα ένας Άμερικανός έφευρέτης, που έπουλησε τα σχέδιά του σ' ένα εργοστάσιο

της πατρίδος του.

Το αυτοκίνητο αυτό είναι τόσο μικρό, ώστε άκόμη και εκείνα που λέγονται περιφρονητικά «κατοαρίδες» να φαίνονται κολλοσίοι μπροστά του. Το νέο αυτοκίνητο είναι τρίτροχο, έχει μήκος 1.68 μέτρα και πλάτος 71 εκατοστά. Είναι έφωδιασμένο με ένα πολύ μικρό μοτέρ, που αναπτύσσει όμως την καταπληκτική ταχύτητα των 30 χιλιομέτρων την ώρα. Είναι δέ άφαντάς στως οικονομικός, γιατί καταναλίσκει μόλις δύο λίτρα βενζίνης την ώρα. Το τελευταίο αυτό πλεονέκτημα είναι πάρα πολύ σπουδαίο, γιατί η δαπάνη μετακινήσεως με το αυτοκίνητο αυτό είναι πολύ μικρότερη από την φθορά των παπουτσιών, αν πάτε πεζή.

ΜΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑ

ΟΙ άγγλικές έφημερίδες πληροφορούνται από τας Ίνδίας, ότι εις το Ναχάς η άστυνομία συνέλαβε 25 άτομα, μεταξύ των όποιων ένα μάγον και ένα φύλαρχον, έπειδή έθαυάσαν ένα νέον για να τον άφιερώσουν εις τον θεόν της βροχής.

Κατά τας καταθέσεις των μαρτύρων, ο νέος αυτός, μόλις δεκαπέντε χρονών, έσύρθη άλυσσόμετος στους δρόμους του χωριού, ενώ ο φύλαρχος άγγγγειλεν ύπό τους ήχους ενός τυμπάνου, ότι θα θυσιασθι για να έξευμενισθι ο θεός της βροχής. Έπειτα έστησαν θωμό, άπάνω στον όποιον ο νέος άποκεφαλίσθηκε, ενώ όλοι οι παριστάμενοι έψαλλαν θρησκευτικούς ύμνους.

Όταν έφθασε η άστυνομία, θρήκε το κεφάλι του νέου μπροστά στα πόδια του άγάλματος του θεού, μέσα στον ναό του χωριού. Η είδησις αυτή έπροκάλεσε μεγάλην κατάπληξι σε όλον τον κόσμο, γιατί άνεις δεν έπίστευε ότι οι άνθρωποθυσίες εξακολουθούν να γίνονται στα μέρη εκείνα.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ

ΠΟΛΛΕΣ χώρες έως τώρα κατέλασαν το ρεκόρ των πολυμελών οικογενειών και στην πρώτη γραμμή έρχονται η Γαλλία, η Ιαπωνία και η Κίνα. Οι τελευταίες όμως στατιστικές μας πληροφορούν, ότι η χώρα που έχει κατ' αναλογίαν τα περισσότερα παιδιά είναι τα νησιά Φερρόν, όπου κατ' μέσον όρον κάθε οικογένεια έχει από πέντε έως έ-

πτά παιδιά στη ζωή.

Υπάρχουν εκεί οικογένειες με δεκαπέντε και δεκαοκτώ παιδιά, ο δέ μέσος όρος θα ήταν κατά πολύ άνώτερος αν δεν ύπελογίζοντο στην στατιστική τα ζεύγη των νεονύμφων, που δεν έπρφθασαν άκόμη να μιμηθούν τους γονείς των.

ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ ΕΣΚΙΜΩΝ

ΣΤΟΝ Καναδά έπέτυχε άπολύτως η πρώτη προσπάθεια μετακινήσεως μιας φυλής Έσκιμώων. Η φυλή αυτή ήταν εγκατεστημένη στην βόρειο άκτι του στενού του Χούδσωνος. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια, οι φώκες, από το κυνήγι των όποιων ζούν οι άνθρωποι αυτοί, έγιναν πολύ σπάνιες στο μέρος εκείνο.

Πέρυσι, η Καναδική Κυβέρνησις άπεφάσισε να μεταφέρη την φυλήν αυτήν σ' ένα σημείο του Αρκτικού κόλπου, άπεναντι από την νησίδα του Ναυαρχείου. Εκεί οι φώκες άφθονούν και μπορούν να έξασφαλίσουν μία άνετη ζωή στους Έσκιμώους. Η μεταφορά όμως έγινε τώρα με ένα κυβερνητικό πλοίο και φαίνεται πως οι Έσκιμώοι είναι κατενθουσιασμένοι από την νέα τους διαμονή.

ΜΕΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ

ΔΕΝ είναι και τόσο εύκολο να θρη κανείς ένα διαμάντι μερικων εκατοντάδων λιρών. Και όμως αυτό συνέβη την περασμένη έβδομάδα μέσα εις ένα παλαιό κτίριο του Λονδίνου. Το κτίριο αυτό έχει άρχισι να κατεδαφίζεται. Και όταν έφθασαν στο ύπόγειο, ένας εργάτης θρήκε το περίφημο αυτό διαμάντι σε μία τρυπίτσα του δαπέδου, κάτω από τα πλακάκια.

Πρό πενήντα χρονών το κατάστημα εκείνο ήταν άδαμαντοπωλείο και ο άδαμαντοπώλης που ζή άκόμη, έχασε αυτό το διαμάντι. Εκατηγορήθηκε μάλιστα τότε ένας υπάλληλός για κλοπή, αλλά δεν τιμωρήθηκε, έπειδή δεν μπόρεσε ν' άποδειχθι η ένοχη του. Τώρα το διαμάντι παραδόθηκε στον νόμιμον κάτοχόν του και ο εργάτης που το θρήκε πήρε την άμοιβή του.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΥΣ ΣΚΥΛΟΥΣ!

ΕΝΑΣ σκύλος, στο Μάντσεστερ, έσκότωσε πρό ημερών τον κύριόν του κατά πολύ περιεργόν τρόπο και χωρίς να το θέλη. Ο σκύλος αυτός ήταν μά-

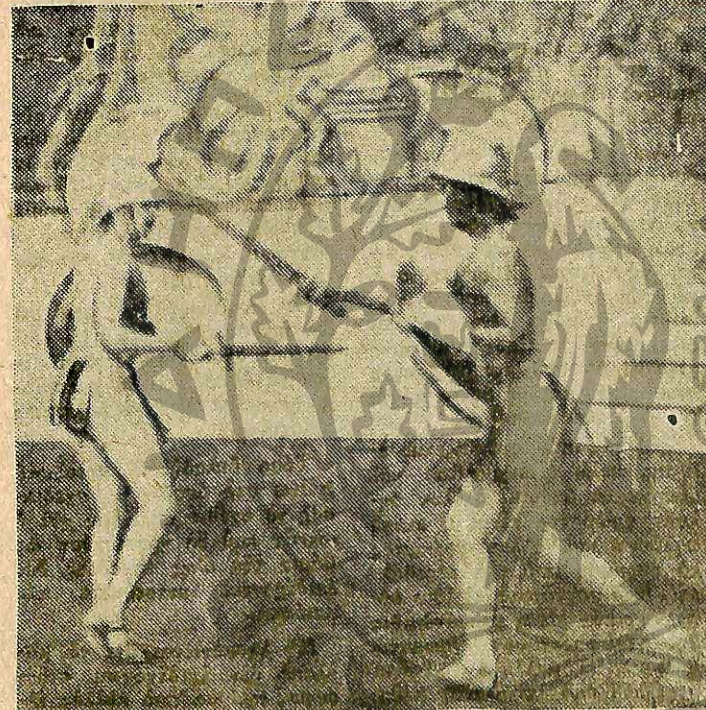
σα στο ιδιόκτητο αυτοκίνητο του κυρίου του, κάποιου Χάρρις Νόρτον, παραγγελιοδόχου, που τον έπαιρνε συχνά μαζί του στους άπογευματινούς του περιπάτους.

Έξαφνα, ο σκύλος έκαμε να πηδήσιν από το αυτοκίνητο και άπέσπασε έτσι την προσοχή του κυρίου του. Το βολάν έέφυγε για μία στιγμή από τα χέρια του οδηγού και το αυτοκίνητο έπεσε όρμητικά άπάνω σ' έναν στύλο. Ο Νόρτον έτραυματίσθηκε θάραϊα και ως πού να τον μεταφέρουν σ' ένα νοσοκομείο έξεψύχησε. Προηγούμενως όμως είχε σκοτώθι επί τόπου ο σκύλος που έπροκάλεσε αυτό το δυστύχημα.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΝΑ τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα έγινε την περασμένη έβδομάδα στην σιδηροδρομική γραμμή του Μπενεβέστο, στην Ιταλία. Σ' ένα θαγόνι τρίτης θέσεως ταξίδευε μία φτωχή γυναίκούλα με δύο παιδιά, το ένα δέκα χρονών και το άλλο δεκαπέντε μηνών.

Σε μία στιγμή το μεγαλύτερο έσκαρφάλωσε στην πόρτα του βαγονιού και έσκυψε έπικινδύνως πρὸς τα έξω. Η μητέρα του έκανε να το άρπάξη, αλλά με την προσπάθειά της αύτη άνοιξε η πόρτα και θρέθηκαν όλοι στο κενό. Η γυναίκα, που κρατούσε το μωρό στην άγκαλιά της, έπεσε πρώτη και σχε-

Στην Παγκόσμια Έκθεσι Νέας Υόρκης, οι άττραξιόν για την ψυχαγωγία των πολυπληθών έπισκεπτών έβλεπε συχνά άσπληπτος θεαματικότητος. Ίδου μία μονομαχία χάσαν Έλλάδα στην έστρίνα αυτήν του συγχρόνου πολιτισμού.

δόν άπάνω της τα δύο παιδιά. Εύτυχώς, ότι στο μέρος εκείνο το τραίνο είχε κόψει λίγο την ταχύτητα και οι τρείς έτραυματίσθηκαν σοβαρά, αλλά υπάρχουν έλπίδες ότι θα σωθούν.

ΤΙ ΕΣΤΟΙΧΙΣΕ ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ

ΔΕΝ είναι σπάνιοι οι πλούσιοι εκείνοι περιηγείται που πηγαίνουν για κυνήγι άγρίων θηρίων παίρνοντας μαζί τους μία κινηματογραφική μηχανή, με την όποιαν κινηματοφούν διάφορα έπεισόδια από τη ζωή των θηρίων.

Αυτό έκαμαν και δύο Άγγλοι περιηγητάι, που θρέθηκαν την περασμένην έβδομάδα μέσα σε μίαν αφρικανική ζούγκλα, με το αυτοκίνητο, τα όπλα και τη μηχανή τους. Έξαφνα παρουσιάσθηκε ένας έλεφας, τον όποιον πρώτα έφωτογράφησαν και μετά έσκότωσαν. Ύστερα όμως από λίγο παρουσιάζεται ένα όλοκληρο κοπάδι από παχύδερμα και έπιτίθεται εναντίον των δύο κυνηγών. Εύτυχώς που η μηχανή του αυτοκινήτου ήταν άναμμένη και αυτός που καθόταν στο βολάν άπομακρύνθηκε όλοταχώς. Έν τω μεταξύ όμως, ο σύντροφός του, που είχε κινηματογραφήσει όλη την σκηνή, θρέθηκε μετέωρος στον άέρα, άρπαγμένος από την προβοσκίδα ενός έλεφαντος, που τον έσκότωσε επί τόπου. Ο άλλος έσώθηκε και μαζί του η περίφημη κινηματογραφική ταινία.

νια, που προσαλλεται τις ημέρες αυτές σε όλους τους κινηματογράφους του Λονδίνου, όπου έστάλη άεμπορικώς.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΘΥΜΑ ΑΒΟΥΛΙΑΣ

Ο ΕΡΩΣ οδηγεί καμμιά φορά σε πολύ περίεργες άποφάσεις. Άλλά να την πάθι κανείς σαν το γαϊδούρι του Μπουριντάν που έφόφησε από την πείνα ανάμεσα σε δύο σωρούς χόρτο, έπειδή δεν ήξερε ποιόν από τους δύο να φάη, αυτό είναι από τ' άπίστευτα.

Και όμως αυτό άκριβώς έπαθε στην Ούγγαρία ένας χωρικός, ο Πέτερ Πόρτον, ηλικίας τριάντα χρονών, που κρεμάσθηκε από ένα δέντρο, γιατί δεν μπορούσε ν' άποφασίση ποιάν έπρεπε να πάρη από τις δύο όμορφες νέες που άγαπούσε.

Ο Πόρτον αυτός είχε άρραβωνιασθι δώδεκα φορές έως τώρα. Και κάθε φορά διέλυε τον άρραβώνα, έπειδή άνεκάλυπτε την τελευταία στιγμή ότι τον άγαπούσε μία άλλη νέα, ωραιότερη από την άρραβωνιαστική του. Οι δύο τελευταίες είχαν κάποτε έκλεγι θασθίσεις καλλογής του χωριού του και αυτό ίσως έγινεν αίτια να τον οδηγήσιν στον τάφο.

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΝΕΚΡΟΣ

ΝΑ ξέρετε θέβαια, ότι οι ήθοιοι, και πρό πάντων εκείνοι που έργάζονται στον κινηματογράφο είναι προληπτικοί περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπον. Έτσι λοιπόν, οι άστέρες του Χόλυγουντ, δεν θέλουν ούτε επί είδικη πληρωμή να κάνουν τόν πεθαμένον, γιατί αυτό θα τους έφερνε δυστυχία.

Έτσι δημιουργήθηκε ένας νέος τύπος είδικευμένου ήθοιο, εκείνος που κάνει τόν πεθαμένον κατά παραγγελίαν. Ο άνθρωπος αυτός που άσκει το νέον επάγγελμά του χωρίς κανένα φόβον λέγεται Λι Μούρ και πληρώνεται 100 δολάρια την ημέρα για να είναι πάντα έτοιμος να πεθάνη. Κερδίζει δέ 500, όταν κάνει τόν πεθαμένον με καταπληκτική έπιτυχία, ενώ οι άλλοι έξακολουθούν να παίζουν γύρω του. Και δεν είναι καθόλου εύκολο όπως όμολόγησε ο ίδιος, να κρατή τόσην ώραν τα μάτια κλειστά με έντελώς άκίνητα τα βλέφαρα όταν γύρω του προδοεί ρίχνουν ένα φώς άκυφλωτικό.

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Η ΜΟΔΑ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Έπαινήθη η μόδα του κεντήματος, που τόσο δημοφιλώς συμπληρώνει την κομψή κοίτη μιας τουαλέτας.

Ας έπωφεληθούμε λοιπόν για να γονιμεύουμε το ένα ή το άλλο φέρεμά μας με κάποιο ιδιόρρυθμο κέντημα που θα του προσδώσει έναν ατομικό χαρακτήρα.

Ός βελονιές χρησιμοποιούνται το πλιντζι και η ρίτσα, αλλά συχνότατα και οι αζουρέ βελονιές.

Τό γνωστό εξ άλλου από παλιές εποχές κεντητό φρεσόνι σχηματίζει και αυτό ωραιότατα σχέδια όχι μόνον ως τελείωμα στο άκρον του μανικιού ή το άνοιγμα του λαιμού, αλλά προ πάντων ως κεντρικό στολίδι της φούστας ή του κορσά.

Ίδου η ευκαιρία, φίλες αναγνώστριες, να αναπτύξετε όλη την επιτηδεύτητά σας και καλαιοθησία σας και με το σχέδιο που θα διαλέξετε, και την ειδική εκτέλεσή του, να προσδώσετε στην τουαλετίτσα σας κάτι που να την ξεχωρίζει απόλυτα από τις άλλες.

ΤΑ ΜΑΤΛΑΣΕ

Αλλά ας μιλήσουμε ολίγον και για την μόδα γύρω από την γυναίκα και όχι για την καθαρώς γυναικεία μόδα.

Τό ματλασέ, ο τρόπος αυτός καταργασίας μαξιλαριών και κληνυμάτων κρεββατιών καθώς και διαφόρων άλλων κομψοτεχνημάτων, όπως κούβερ-τεγιέρ, θρηκνί για γάντια ή μαντήλια, συνηθίζεται και πά-λι πολύ εφέτος.

Η εκτέλεσις του ματλασέ δεν παρουσιάζει καμμιάν ιδιαιτέραν δυσκολίαν, φθάνει μόνον τα υλικά που θα χρησιμοποιήσετε να είναι εξαιρετικής ποιότητας.

Τόσο δηλαδή το μεταξωτό επάνω στο όποιον θα σχεδιασθή το σχέδιό σας, όσο και η ούατιν που θα χρησιμοποιήσθε ως βάσις της όλης εργασίας δεν επιδέχονται μετριότητα εις ποιότητα.

Μη λησμονείται ότι τα ματλασέ δεν επιδέχονται σιδερωμα, πράγμα που πολλές ελκείψεις διορθώνει, γι' αυτό ακριβώς χρειάζεται τελειότης υλικού.

Ο ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ Η ΚΑΛΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΙΟΥ

Τό πόδι έχει κι' αυτό την ομορφιά του και η ομορφιά του μπορεί να μην είναι όσο φανερή είναι η ομορφιά του χεριού ή του προσώπου, δεν παίζει όμως μικρότερο ρόλο σχετικώς με το σύνολο. Αν ρωτήσετε μάλιστα έναν άνδρα με γούστο, θα σας πη ότι προτιμά ένα ομορφο πόδι από ένα ομορφο πρόσωπο. Είναι ίσως λιγάκι υπερβολικό αυτό, πάντως όμως είναι γεγονός ότι ένα ωραίο γυναικείο πόδι έλκύει τα βλέμματα όλων.

Όλη η ομορφιά του ποδιού έγκειται στο σχήμα του και στις διαστάσεις που έχει. Πρέπει να είναι ανάλογες με το υπόλοιπο σώμα. Δυστυχώς οι περισσότερες γυναίκες καταστρέφουν μόνες τους τα πόδια τους. Η φύσις τους τα έδωσε καλά και με τα ελαττωματικά παπούτσια τα παραμορφώνουν. Τα πόδια εκτελούν την πιδ δύσκολη υπηρεσία, δηλαδή κρατούν το βάρος όλου του σώματος. Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο έχουν ανάγκη να έχουν ελεύθερες τις κινήσεις τους. Επόμενον είναι διαν τα στενοχωρούμε μέσα σε στενά παπούτσια να παραμορφώνονται με τον καιρό και να γίνονται, αγνώριστα. Τό ζήτημα αυτό δεν πρέπει να τό παραμελήη καμμιά γυναίκα, διότι έχει μεγάλη σημασία. Δεν υπάρχει άσχημότερο πράγμα από ένα παραμορφωμένο πόδι.

Ετύχως η μόδα έγινε πρακτική τα τελευταία χρόνια και βλέπουμε άναταντικά παπούτσια περιπάτου εύρηχώρα και με χαμηλά τακούνια. Εκείνο που συντελούσε ιδίως στην παραμόρφωσις του ποδιού ήταν τα ψηλά τακούνια. Δεν φαντάζεσθε πόσα κακά μπορούν να φέρουν. Εκτός του ότι παραμορφώνουν τα πόδια, μπορούν να φέρουν και κύρωσιν της σπονδυλικής στήλης. Τα ψηλά τακούνια δίδουν αστάθειαν εις τό βάδισμα και η αστάθεια αυτή φέρνει σιγά — σιγά τό κύρωμα.

Σε παλαιά χρόνια που φορούσαν κοθόρνους και σάνδαλα δεν ήταν γνωστοί οι κάλοι και όλα τα άλλα που έπαρουσιάσθησαν άφ' ης στιγμής εκάμαμε τό υποδήματά μας άντικείμενα βασάνων.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Όπως περιποιώμαστε τα χέρια μας έτσι πρέπει να περιποιώμαστε και τα πόδια, διότι πρέπει να ξέρουμε πως πόδια περιποιημένα δεν παθαίνουν ποτέ ούτε κάλους ούτε τα διάφορα άλλα πράγματα που παθαίνουν τα πόδια που είναι άπεριποίητα. Ας μη φανταζώμαστε δέ ότι πρέπει να παίνουμε σε «πεντικουρίστια» για να μάς περιποιηται τα πόδια μας. Πλήν μερικών παθήσεων που δεν έρχονται αν προσέχωμε την τουαλέττα των ποδιών μας, μπορούμε να την κάνουμε μόνες μας. Συνίσταται αυτή σε καθημερινό πλύσιμο και τρίψιμο του πέλματος με έλαφρόπετρα, ώστε να μην τό αφήνουμε να σχηματίση σκληρά πετσά που πονούν πολύ. Τα πόδια που παθαίνουν εύκολα τέτοια σκληρά, θέλουν δούτηγμα σε ζεστό νερό κάθε βράδυ μισή ώρα έως ότου μαλακώσουν τα σκληρά και βνούν.

Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ

Τόρα, με την ακρίβεια της ζωής είναι άρκετά δύσκολο σε μια οικογένεια που δεν έχει άφθονα μέσα να θυσιάση όλόκληρο δωμάτιο για να τό κάμη τραπέζαρια, γιατί η τραπέζαρια είναι ένα δωμάτιο πολύ άχάριστο που δεν μάς προσφέρει πολλά πράγματα. Τόσωμε μέσα εκεί και φεύγουμε. Δεν είναι λοιπόν άμαρτία να σκεθώνουμε έτσι ένα δωμάτιο και να τό καταδικάσωμε να μάς υπηρετή τόσο άσχημα; Για να τό αποφύγουμε αυτό καταργούμε την άποικειστική τραπέζαρια και έχουμε ένα δωμάτιο που μάς προσφέρει πολλές υπηρεσίες άντι μιάς. Τοποθετούμε μέσα σ' αυτό τό τραπέζι του φαγητού, τις καρέκλες και άκολουθως τό έξής: Μιά βιβλιοθήκη, ένα γραφείο, ένα ντιβάνι, δυο πολυθρόνες, και ό,τι άλλο νομίζουμε ότι μάς χρειάζεται. Έτσι τό δωμάτιο αυτό θα μάς προσφέρει όλη την άνεσι, όλες τις ώρες της ημέρας. Είναι τό λεγόμενο «λίβιγγ ροόμ», δηλαδή δωμάτιο μέσα στο όποιον ζούμε. Η μόδα βλέπετε προνοεί για όλα.

Ένα κάθε φορά

Ίσως σάς παρουσιασθή η ευκαιρία να δεχθήτε για πρώτη φορά στο σπίτι σας την πεθερά σας που θα έλθη να περάση λίγες μέρες στο σπίτι σας. Όσο καλή κι' αν είναι αυτή η γυναίκα έχετε ύπ όφιν ότι έρχεται με κάποια περιέργεια για να ιδη πως τα καταφέρνετε με τό νοικοκυριό σας. Αν όλα είναι εν τάξει, αν φροντίζετε τό κάθε τι, αν ό γνιός της βοήθη την καλή νοικοκυρά που άνειρευόταν να τό δώση.

Προσέξτε λοιπόν τις λεπτομέρειες που αναφέρουμε παρακάτω και άκολουθήστε τις συμβουλές μας για να κάμετε την πεθερά σας να φύγη ικανοποιημένη από τη νύφη της.

1) Μην αφήνετε στη μέση της κάμαράς σας ούτε τό φορέματά σας ούτε τό παπούτσια σας όσο διασπικη κι' αν εισθε.

2) Τό κρεβάτι σας άς είναι πάντα τακτικό ή στρωμένο ή σπικωμένο την ώρα που κρέπαι να πάρη άέρα.

3) Μην αφήνετε μισανοιγμένα ούτε συρτάρια ούτε ντουλάπια. Είναι σάν ν' αφήνετε λιμένα τα κορόνια των παπουτσιών σας.

4) Μην αφήνετε ποτέ κάδρα καρφωμένα στραβά στους τοίχους.

5) Φρεσκάρετε τα μαξιλάρια των ντιβανιών και μην τ' αφή-

νετε ποτέ με τ' άποτυπώματα αυτών που δεν εκάθησαν.

6) Μην αφήνετε ποτέ κατά γής ψίχουλα.

Η άλληλογραφία μου

Πάρι ν Πριάρο ν. Ένταύθα. — Δεν νομίζω ότι έπρεπε να σάς άπασχολήση όλος εκείνος ό πρόλογος. Η διατήρησις της νεότητος δεν είναι προνόμιο του ωραίου φύλου. Σας συνιστώ λοιπόν να κάμετε και έσεις χρήσιν της κρέμας «Ροντί» No 2 δια ρυτίδες κ.λ.π. και της «Ροντί» No 3 που θα την χρησιμοποιήτε μετά κάθε ξύριμά σας. Και τις δυο μπορείτε να τις βρήτε παρά τω γενικώ αντιπροσώπω (κ. Γ. Σταυροπούλω — Έρμου 36 Α — Αθήναι) παρά τω όποιω υπάρχουν και όδη-

γισι χρήσεως των. Μιράντα ν Θ., Μυτιλήνην. — Γιατί δεν αγοράζετε την κρέμα άγγουριού του Ίνστιτούτου Καλλονής Παρισίων; Στοχίζει 80 δρχ. αλλά είναι θαυμασία και θα σάς κρατήση άσφαλώς 6 μήνες. Συνταγή κρέμας δεν γνωρίζω, μόνον λογιστόν. Αλλά σάς συνιστώ στήν που αναφέρω παραπάνω.

Δα Σ. Παναγόπουλου. Ένταύθα. — βράστε μολοχάνθη και στόν άχνό της θα κρατήσετε τό πρόσωπό σας λίγη ώρα έως ότου ζεσταθή καλά και ιδρώση. Τότε αφαιρείται ένα — ένα τα μπιμπίκια πιέζοντάς τα με τό νύχια σας και άλείφετε ύστερα τό μέρος με αϊθέρα.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Τα αλόνια «πούα»! Διαρκώς επανέρχονται στη Μόδα και κάθε χρόνο δίνουν έναν τόνο βροσίδας σε κομψότατα σύνολα που τα διανθίζουν. Μικρά λευκά πουά για την βροσική κοπλή, για τα γάντια, για την τσάντα, που συ νοθεύουν ένα σοβαρό φέρεμα, με κρέ ή μεγάλα «πούα» παντού.

Κουβεντούλες

Υπάρχουν γυναίκες που ζούν χωρίς κανένα άπολύτως προορισμό στη ζωή τους, μη νομίζετε δέ ότι λέγοντας προορισμό έννοούμε μόνον να τις δούμε έπιστήμονες ή διανοούμενες. Όχι βέβαια διότι αυτά τα πράγματα άπαιτούν ι-διαίτερα προσόντα που δεν τα έχουν όλες, θέλουμε όμως να πούμε για τις γυναίκες που σπαταλούν όλες τις ώρες της ζωής τους μη κάνοντας τίποτε ή μάλλον κουτσοπαλεύοντας και άσχολούμενες με τό τί κάνει ό γύρω κόσμος. Ξυπνούν τό πρωί, ντύνονται, βγαίνουν έξω και άφου γυρίσουν άσκόπως στά μαγαζιά, καταλήγουν στο ζαχαροπλαστείο που θεωρείται άριστοκρατικό και τό έχουν όνομάσει «Δαρθανέλλια». Ξέρετε γιατί; Διότι όπως πηγαίνουν εκεί δεν κά-νουν τίποτε άλλο παρά να κουτσοπαλεύουν τη διπλανή τους. «Αυτή είναι πολύ μεγαλότερη από μένα».

«Ξέρετε, εκείνη κεί κάτω έχει φίλον και ό σύζυγός της δεν παίρνει χαμπάρι».

«Τη Λιλή, ξέρετε, την άφησε ό φίλος της».

«Ναί, ξέρω, τάφταξε με την φιλενάδα της την Μαίρη και τώρα βρίσκονται στά μαχαίρια».

Και οι όμιλίες συνεχίζονται εις αυτόν τον τόνο με κανένα τοιγαράκι για ποικιλία ή κανένα ούζάκι για...αεράκι. Στο διάστημα αυτό τί γίνεται τό σπίτι; τό νοικοκυριό; Ού τέτοια πράγματα τετριμένα θα σκεπτόμαστε... Αύτά είναι για όσες δεν είναι ικανές ν' άσχοληθούν με κάτι... άνώτερο...

Τά άπογεύματα πάλι «Δαρθανέλλια» ή καμμιά αήτονη-τάδα ή κανένα κέντρο έξοχικό ή καμμιά κοσμική συγκέντρωσις με τό αυτά θέματα πάντοτε και με την ίδια νοσηρή παρακολούθησι των κινήσεων της διπλανής κυράς.

Τί ένδιαφέρον μπορεί να έ-χη μιá τέτοια βαρετή μονότονη και χωρίς λόγο ύπάρξεως ζωή; Έχουν άδικο οι άνδρες να θεωρούν αυτές τις γυναί-

Ένα τρυφερό άδύγνωση
για μικρούς και για μεγάλους

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
ΥΠΟ ΜΟΥΖΑΙΩΝΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΥΡΡΑΚΑ

4ον

Άκόμα και ο Άντιόλ απέδωσε τα δίκαια στο πεπαιστωμένο και σκεπτόμενο ότι, αν ο ίδιος κτήσης του ήθελε, ευχαρίστως θα έδινε το σκουριασμένο δίλεπτο γι' αυτό. Έννοείται, ότι το θεωρούσε ακόμα πολύτιμο το δίλεπτο και κάθε τόσο έχωνε τα δάχτυλά του στην τσέπη του να ιδεί αν είναι στη θέση του.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΛ

Κάποια στιγμή τώβγαλε έξω για να ιδεί τι ήταν χαρηνμένο επάνω του. Τό έστριψε από τη μία πλευρά, τό έστριψε από την άλλη αλλά δεν κατώρθωσε να ξεχωρίση ούτε κορώνα ούτε γραμμάτια. Έκει όμως πού έκανε να τό ξαναβάλλη στην τσέπη του, δρήμε ένα άλλο ακόμα νόμισμα στο ίδιο μέγεθος αλλά χρυσό.

Επανελάβε τη δοκιμή και δρήμε άλλο ένα, και άλλο ένα, από ένα κάθε φορά πού έμπαιξε και έβγαζε τό δίλεπτο.

Γεμάτος χαρά σηκώθηκε επάνω και άρχισε να πηδάει και να φωνάζει στους συντρόφους του:

—Τό δρήμε! Τό δρήμε! Και τόδε άνήγγειλε την άνακάληψή του.

Στόν ένθουσιασμό του επάνω, ο Άντιόλ, πρότεινε να γυρίσουν πίσω να πάνε να δρουνε τη γρηά μάγισσα, πού είχε πληρώσει τόσο γενναίόδωρα τό μικροκαρπίτσια της, να πένουν στο πόδια της και να την ευχαριστήσουν.

Η πρότασις έγινε ένθουσιωδώς δεχτή και οι τρείς χορτάτοι φίλοι, ξεκίνησαν μαζί με τούδε άτυμους τού κρασιού πού σκεπάσε τό κεφάλια τους, για τη σπηλιά της γρηάς.

Περπάτησαν πολύ, ανέβηκαν και κατέβηκαν βουά μεσα στο Πυρηνά, άλλα είτε από τό κρασί, είτε γιατί έχασαν τό δρόμο ή γιατί ή γρηά μάγισσα τό ήθελε, δέ δρθηκαν τη σπηλιά. Τέλος ύστερα από άρκετη περιπλάνηση, χωρίς να τό καταλάβουν, δρβθηκαν στο δρόμο πού άδηνούσε στο βασιλείο Λέον.

Έκαμαν μία σύσκεψη και άποφάσισαν να πάρουν εκείνο τό δρόμο, άκολουθώντας την τύχη τους.

Ήσαν βέβαιοι ότι και αν δεν κατακτούσαν όλο τόν κόσμο, όμως τό μεγαλύτερο μέρος της γης θα γινόταν δικό τους χάρις στις Ικανότητες των δώρων. Για να έξυπηρετούνται και οι τρείς από τις ιδιότητες τους, συμφώνησαν να μή χωρίσουν ποτέ.

Στό μεταξύ καθένας καυχόταν πώς οι ιδιότητες τού δικού

νεις και μεγαλείου, πού ξεπερνούσε όλες τις κυρίες εκείνης της περιοχής.

Μέσα στις έρημιές των Πυρηνά, οι επιθυμίες των τριών περιπλανώμενων ήσαν περιορισμένες. Ίκανοποιούντουσαν με τό να άπολαμβάνουν τό δώρα της πετσέτας. Όπου εύρισκαν σκιά δένδρου, άπλωναν εκείνο τό πεπαιστωμένο και στρώνονταν για καλά στο φαγοπότι. Έξη καθιστές την ήμερα ήταν τό λιγώτερο. Δεν έμεινε λιχνουδιά πού να μην

Την εύνοιά της την μοίρασε σ' όσους χάνονταν για την άγνή της μόνο για τό κέρδος πού θα είχε απ' αυτούς. Μόλις μάδαγε έναν έρωτευμένο μαζί της, τούδινε άμέσως τό παπούτσι στο χέρι.

Γρήγορα κατώρθωσε ο Άντιόλ, να πάρη την πρώτη θέση μεταξύ των ένθουσιωδών της βασιλίσσας. Και για να τό καυχάται αυτό δεν συλλογιόταν ούτε κόπους ούτε έξοδα.

Κάθε μέρα, έδινε μεγαλόπρεπες γιορτές, άγώνες, βασιλικά γεύματα και ψάρευε με χρυσά δίχτυα.

Σέ ένα κυνήγι πού διοργάνωσε ο ένθουσιωδός, ή βασιλίσσα, έξέφρασε την επιθυμία να δρ εκείνο τό δάσος μεταμορφωμένο σε ένα θαυμάσιο πάρκο, με σπηλιές, λίμνες με ψάρια, συντριβάνια, μπάνια, μαμαρίνες κολώνες, παλάτια, σπίτια με παιγνίδια κ.λπ.

Την άλλη μέρα χιλιάδες χέρια, δούλευαν για να πραγματοποιήσουν τό σχέδιο και να κάμουν τό δνειρο της βασιλίσσας ακόμα πιό ώραιό.

Αν αυτή ή δουλειά μπορούσε να διαρκέση πολύ, τότε ολόκληρο τό βασίλειο θα άλλαζε όψη. Έκει πού βρισκόταν ένα βουνό ζητούσε ή βασιλίσσα να γίνη πεδιάδα, εκεί πού άργωνε ο άγρότης, να φαρέψη και κεί πού έπλεαν γόνδολες, να τρέχουν καρότσες.

Τό μπακιρένιο δίλεπτο δεν έπαυε να γεννάει χρυσά νομίσματα όσο ή έφευρετική κυρία εδίδεκε καινούργιες απαιτήσεις. Η προσπάθειά της ήταν να καθυποτάξει τόν άλύγιστο σπάταλο, να τόν καταστρέψη και να τού δώση δρόμο.

Τό μπακιρένιο δίλεπτο δεν έπαυε να γεννάει χρυσά νομίσματα όσο ή έφευρετική κυρία εδίδεκε καινούργιες απαιτήσεις. Η προσπάθειά της ήταν να καθυποτάξει τόν άλύγιστο σπάταλο, να τόν καταστρέψη και να τού δώση δρόμο.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΑΡΙΝ

ταν γέμισε την κάσσα του, εγκατεστάθηκε πλούσια, ντύθηκε, τακτοποίησε τη ζωή του με πολυτέλεια και παρουσιάστηκε ως σπουδαίος και δυνάτης Ιππότης. Σέ λίγο έμφανίστηκε και στην αλή και με τό μεγαλείο του, έπέσυρε την προσοχή όλης της Άστροργγα επάνω του.

Οι περιεργοί προσπαθούσαν να μάθουν την προέλευσή του, άλλα αυτός, κρατούσε μυστηριώδη σιωπή πάνω σ' αυτό. Έν τούτοις δεν διέψευδε τη διάδοσι ότι ήταν άπόγονος τού Καρόλου τού μεγάλου και έλεγε πως ονομάζεται Χίλντερικ.

Η βασιλίσσα με τό κομπερό της βλέμμα, ανέκάλυψε με χαρά τόν φουσκωμένο άκόλουθο, και δεν παρέλειψε να επεκτείνη και σ' αυτόν τη δύναμη της γοητείας της. Άν και κατείχε έναν ολόκληρο θρόνο, ήθελε όμως πάντοτε να άποκτή ό,τι, για τούς ανθρώπους είχε κάποια αξία, χωρίς να ξεση τί θα τό κάμη.

Την εύνοιά της την μοίρασε σ' όσους χάνονταν για την άγνή της μόνο για τό κέρδος πού θα είχε απ' αυτούς. Μόλις μάδαγε έναν έρωτευμένο μαζί της, τούδινε άμέσως τό παπούτσι στο χέρι.

Γρήγορα κατώρθωσε ο Άντιόλ, να πάρη την πρώτη θέση μεταξύ των ένθουσιωδών της βασιλίσσας. Και για να τό καυχάται αυτό δεν συλλογιόταν ούτε κόπους ούτε έξοδα.

Κάθε μέρα, έδινε μεγαλόπρεπες γιορτές, άγώνες, βασιλικά γεύματα και ψάρευε με χρυσά δίχτυα.

Σέ ένα κυνήγι πού διοργάνωσε ο ένθουσιωδός, ή βασιλίσσα, έξέφρασε την επιθυμία να δρ εκείνο τό δάσος μεταμορφωμένο σε ένα θαυμάσιο πάρκο, με σπηλιές, λίμνες με ψάρια, συντριβάνια, μπάνια, μαμαρίνες κολώνες, παλάτια, σπίτια με παιγνίδια κ.λπ.

Την άλλη μέρα χιλιάδες χέρια, δούλευαν για να πραγματοποιήσουν τό σχέδιο και να κάμουν τό δνειρο της βασιλίσσας ακόμα πιό ώραιό.

Αν αυτή ή δουλειά μπορούσε να διαρκέση πολύ, τότε ολόκληρο τό βασίλειο θα άλλαζε όψη. Έκει πού βρισκόταν ένα βουνό ζητούσε ή βασιλίσσα να γίνη πεδιάδα, εκεί πού άργωνε ο άγρότης, να φαρέψη και κεί πού έπλεαν γόνδολες, να τρέχουν καρότσες.

Τό μπακιρένιο δίλεπτο δεν έπαυε να γεννάει χρυσά νομίσματα όσο ή έφευρετική κυρία εδίδεκε καινούργιες απαιτήσεις. Η προσπάθειά της ήταν να καθυποτάξει τόν άλύγιστο σπάταλο, να τόν καταστρέψη και να τού δώση δρόμο.

Τό μπακιρένιο δίλεπτο δεν έπαυε να γεννάει χρυσά νομίσματα όσο ή έφευρετική κυρία εδίδεκε καινούργιες απαιτήσεις. Η προσπάθειά της ήταν να καθυποτάξει τόν άλύγιστο σπάταλο, να τόν καταστρέψη και να τού δώση δρόμο.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΑΡΙΝ

γαθοεργίες της πετσέτας του. Έν τούτοις όμως ο φθόνος και ή ζήλεια, γρήγορα πίκραναν τη γούσι των φαγητών του.

«Δεν ύπήρεξα κι' εγώ άκόλουθος τού Ιππότη Ρόλαντ; σκεπτόταν, όπως ο περήφανος σπάταλος Άντιόλ; Και όμως αυτός τό έχει όλα, κι' εγώ τίποτα. Έγώ πού λυώνω μέσα στην άφθονία, δεν έχω πού κάμω να φορέσω και ούτε μία δεκάρα στην τσέπη. Αυτός ζη σαν πολίγkηπας, θριαμβεύει στην αλή και είναι ο ένθουσιμενος της ώραιάς Ούρράκα!»

Άκεφος μάεψε τό πεπαιστωμένο του, τώβγαλε στην τσέπη του και πήγε στην αγορά. Η τύχη τάφερε να φτάση εκεί, την ώρα πού ξεκόνιζαν δημοσία τις πλάτες τού μάγειρα τού βασιληά, γιατί είχε σερβίρει ένα φαγητό πού είχε πειράξει τό λεπτό στομάχι τού μονάρχη.

Όταν ο Άμαριν πληροφορήθηκε αυτή την ιστορία έκαμε τη σκέψη ότι σε μία χώρα πού άπρσεξίες της κουζίνας τιμωρούνται τόσο άυστηρά, θα πρεπε χωρίς άμφιβολία, οι σχετικές καλές ύπηρεσίες να πληρώνονται άκριβά.

Με σταθερό όημα πήγε στην κουζίνα τού παλατιού, άνηγγέλθη ως μάγειρας πού ταξίδευε και ζητούσε δουλειά και ύπεσχέθη ότι σε μία ώρα μέσα ει-ναι λιανός να παρουσιάση τό φαγητό πού θα άπαιτούσαν, για πρόβα.

Η κουζίνα της αλής της Άστροργγα, ήταν άναγνωρισμένη ως μία από τις πιό σπουδαίες.

Ο Άμαριν, πού ή έξωτερική του εμφάνισις, τόν έκανε να φαίνεται σαν ένας βαγαπόντης, χρειάστηκε να εξαντλήση όλη του τη ρητορική Ικανότητα για να μη στη σειρά των ύποψηφιστων μάγειρων. Μόνο τό θάρρος του και ή πεποίθησις πού έδειχνε προς την τέχνη του, έπεισαν τόν άρχιμάγειρο της κουζίνας, να άναθήσει να κάμη για δοκιμή ένα γουρουνόπουλο φρεϊκάσε.

Όταν ήρθε ή ώρα να ζητήσει τό διάφορα καριεύματα, πού έπρεπε να δάλη μέσα, τόν έπιασε μία τέτοια άμχανία, ώστε ολόκληρο τό προσωπικό της κουζίνας, δεν μπορούσε να κρατηθή από τό γέλιο.

Συγκράτησε όμως την ψυχραιμία του, κλείστηκε σε μία άπομονωμένη κουζίνα, άναψε για τό μάτια μία φωτιά και ύστερα ξεδίπλωσε άθόρυβα τό πεπαιστωμένο και ζήτησε να τού φέρη τό φαγητό για τη δοκιμή μαγειρεμένο με τέχνη έξαιρετική.

Άμέσως παρουσιάστηκε τό δρεχνικό φαγητό μέσα σε μία ώραία πιατέλα. Τό άπαξε τότε ο Άμαριν και τό παρέδωσε στον άρχιδοκιμαστή για να τό δοκιμάσει. Εκείνος με δυσπιστία πήρε λίγο και τό άκούπησε στη γλώσσα του, για να

μην χαλάση τό λεπτό δργα του ούρανίσκου του με κείνο τό άποτυχημένο φαγητό, όπως νόμιζε. Άλλά προς μεγάλη του έκπληξη τό δρήμε νόστιμο και μάλιστα αξιο της τιμής να σερβιριστή στο βασιλικό τραπέζι.

Ο βασιληάς, φαινόταν, από την κακοστομαχία του, άνόρεξος. Όταν όμως έφθασε στο ρουθούνια του ή μυρωδιά από κείνο τόν ώραιό φρεϊκάσε φούσκωσε τό στήθος του και έλπε ότι ήταν ώραιος καιρός.

Ζήτησε να δοκιμάση, απ' αυτά, κατέβασε τό ένα πιάτο ύστερα από τ' άλλο και δέ θα άφηνε τίποτε στην πιατέλα, αν μία καλωσύνη πού τόν έπιασε για τη σύζυγό του δεν τόν ίπκοιγούσε να της προσφέρει και κείνης λίγα άπομεινάρια.

Έμεινε κι' ή βασιλίσσα τό ίδιο ευχαριστημένη από τό φαγητό και δεν ήξεραν πώς να εκφράσουν τόν ένθουσιασμό τους για τόν νέο μάγειρα.

Τόν Άμαριν τόν έντυσαν με λαμπρά φορέματα, ήλν ώδηγησαν από την κουζίνα προς τό θρόνο και ύστερα από ένα ύμνο και έπαινο τού ταλέντου του άνωμάστη επίσχημος μάγειρος τού βασιλέως.

Σέ λίγον καιρό ή δόξα του έφθασε στο ζενίθ. Έφτιασε τό πιό σπάνια και πιό ώραια φαγητά, όλοι μιλούσαν γι' αυτόν και ο βασιληάς ήταν ξετρελλάμενος με τη μαγειρική του.

Άνέθηκε όλες τις ψηλές βαθμίδες της Ιεραρχίας της κουζίνας, έγινε άρχιμάγειρος και τέλος μέγας άρχιμάγειρος της βασιλικής κουζίνας.

Ένα τόσο λαμπερό άστέρι στον όρίζοντα της κουζίνας, άνησυχούσε τη βασιλίσσα.

Ήταν συνθησιωμένη να κυριαρχή σε όλα. Τό σύζυγό της τόν έκανε, ότι ήθελε σαν να τού είχε δάλη χαλινάρι. Όταν καμιά φορά παραπονιόταν για τό στομάχι του, τού έφτιαγε κάτι σούπες και κάτι ραγού τόσο νόστιμα πού ενεργούσαν στο μυαλό του, σαν να είχαν μέσα τό νερό της λίθης.

Τώρα, από τότε πού ενεφανίσθη ο Άμαριν με την τέχνη του, άρχισε να επισιμάζεται ή δόξα της σ' αυτό τό πεδίο. Άρχισε να φοβάται μήπως χάση την δύναμη της έπικρατίας της.

Είχε τό θάρρος ή μάλλον τό θράσος να ζητήσει να παραβγη στη μαγειρική με τόν Μέναν άρχιμάγειρο της βασιλικής κουζίνας. Άλλά κάθε φορά, άντι να νικήση, τό μαγειρέματά της πού δεν ξεπερνούσαν τα συνθησιωμένα, δίνονταν να φαγοθούν από τούς φρουρούς κι' απ' εκείνους πού έγλειφαν τό πιάτο. Και κάθε φορά έλεγαν πώς ή τέχνη τού Άμαριν μπορεί να ξεπεραστή μόνο από τόν ίδιο.

Στην κρίσιμη αυτή περίστασι πού δρβθηκε ή βασιλίσσα, άναγκάστηκε να άποφασίση να δάλη χέρι στην καρδιά τού νέ-

Οι άδλοι τού Γερο-Παρατατικού

ΓΗΡΑΛΕΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

«Ω, ναί! Τό έπερίμενον μετά φλογός αιμάτου και ζήλου άκαμάτου, ότι θα μ' έπληττε κι' έμέ ο Έρωσ ο τρανός και, φεύ! θα μ' έβασάνιζεν ως προίξιμον σπληνός. Έτσολακώην ούν προχθές δεινός υπό τού Έρω- [τος]

ως επί έτη πάμπολλα να ήμην άσιδέρωτος. Ο Έρωσ οδτος, φίλτατοι, σφοδρός ως κουτελίτης —άχ ο παληοαλήτης!— άφθόνως μοι ένέπληξε τόν τελευταίον μήνα καρδιάν, φρένας, μυελόν και πεπτικόν σωλήνα. Με την έλπίδα την κρυπτήν τόν βίον κατηνάων πώς κάργα θα ήγάπων όπαν θά... έμεγάλανα και όταν τά κοράσια θα μ' άπεκάλουν πάππον!

Και ω της προφητείας μου τό δνειρώδες τέρμα! Είδον προχθές νεάνιδα, με δύο χείλη νόστιμα και αδθις τά ποδάρια μου έτρέμαντο τά έρμα κι' ήσθάνθην επί της καρδιάς οδυνηρόν άπόστημα. —Ω, κόρη των όνείρων μου, άνέκραζον, ω κόρη, πού σοροπιάζουσι για σε άκόμη κι' οι... κοκόροι, έλθε κοντά μου, ω μικρά, με βήματα ταχεία καθ' ότι νοιώθω δι' έσε σφοδρότατον καύμόν και όπως βλέπεις, είμ' εγώ ή... όρνις ή άρχαία πού έχει τόν ζωμόν!

Αυτά της έπον γοερός, μεθ' ό ή νέα αήτη την ρίνα της έξύστατο και κατεκοκκινίσαστο

και ούτω πώς επέτυχον ίνα την κάμω ζάφτι. —Θά ιδής ούν, ω νεαρά της έίπον, πώς οι δύο μας θα ζώμεν ούν τόν βίο μας!

Έμέ θα μ' έχρης πάντοτε όπερ πιστόν σου δοϋλον και θα κοιμάσαι νύκ' σελί επί άβρών πουπούλων. Θά έξοδεύης άφθονα, καθ' ότι στην προπαίδεια είμαι όλίγον άπειρος και όλίγον τι κοθώνιος ή Κλεοπάτρα θάσαι σύ, εγώ δέ ο Άντώνιος ο νύν επιλεγόμενος και... Βάργκας ή Χε ρέδια». Η νέα μοι άπήντησε με λόγια άνοικτίρμονα και μ' ύφος ζωηρόν:

—Έγώ τόν μέλλον άνδρα μου τόν θέλω έπιστήμονα και ειδικώς γιατρόν.

Είς κρίσιμον κατάστασιν με έφερεν ή νέα, πώς την επιθυμίαν της να Ικανοποιήσω. Άλλ' αϊφνιδίως έλαβον άπόφασιν γενναία ήν πάραυτα κι' ελικρινώς θα σας γνωστοποιήσω. Βιβλία ούν ήγόρασα μετά βιασύνης πάσης καθώς και έν λεπτομερές γραμματικής δοκίμιον ίνα διαβάσω άφειδώς και δώσω έξετάσεις τόν προσεχή Όκτώβριον εις τό Πανεπιστήμιον. Θά έγγραφώ πρωτοετή εις την Ιατρικήν και ούτω τό χατήριον θα κάμω στην Ιατρεία μου, θα συνεχίσω χρόνους έξ μελέτην τακτικήν και θαμναι τελειόφοιτος εις τά... όγδόντα τρία μου.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ου ένθουσιωμένου τού βασιληά και με τη βοήθεια τού έρωτα να τόν πάρη αυτή υπό τις διαταγές της.

Τόν κάλεσε κοντά στο διαμερίσματά της και με την ταπεινότητα της κατώρθωσε εύκολα αυτό πού ήθελε. Τόν διέταξε να έτοιμάση στα γενέθλια τού βασιληά ένα φαγητό πιό νόστιμο κι' από όσα μπορούσε να φανταστή κανείς και να τή παρουνίσση για δικό της.

Οι δύο κατεργαράτοι, ο Άντιόλ και ο Άμαριν, έπαιξαν τόρα ρόλους επιφανών άνδρών στην Άστροργγα και τριγύρι-

(Άκολουθεί)

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

ΝΕΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ο φίλος μας μπάρμπα Μαθίς δεν κάνει μόνο συλλογή κινηματογραφικών φωτογραφιών και ελπίσεων, ως γνωρίζουν οι άνα-γνώστες του «Θησαυρού».

Προχθές τον έπεσε κούραση τυχαία και τότε με ώθησε σ' ε-να διαμέρισμα του οποίου του, πραγματικά Μουσείο, στο οποίο θαύμασα πολλά ωραία πράγμα-τα, μεγάλης μικρής ή και άνευ αξίας όλα όμως παραδόξα, πρω-τότυπα και ωραία.

Το βλέμμα μου έπεσε δώδεκα εκατομμύρια επάνω σε μια πινακίδα μικρού σχήματος και επί της ο-ποίας υπήρχαν λέξεις άνευ ούδε-μιάς σημασίας. Τον ρώτησα τι ήταν δυνατόν να σημαίνουν τα ι-ερογλυφικά εκείνα, αλλά εκείνος έβλεπε και μου είπε:

—Το άσχημο αυτό πράγμα-τάκι, είναι παιδί μου, πολύτιμο, ά-νεκτίμητο όχι τόσο για την έμ-φανίση του, όσο για το περιεχό-μενό του. Οι ξεκάθωτες αυτές λέξεις που δεν έχουν καμιά ση-μασία για εκείνον που θα τις κοιτάξει για πρώτη φορά και τις οποίες πρό ολίγου άνοησε ιε-ρογλυφικά, αντιπροσωπεύουν τέ-σσερες πολύτιμες συμβουλές.

Μη μπορώντας να ανακαλύψω τις πολύτιμες αυτές συμβουλές της πινακίδας, την όποιαν καθώς μου εξήγησε ο μπάρμπα Μαθίς είχε ανακαλύψει κατά την πρό-ετών διαμονή του στην Αίγυπτο, το εξήγησε να μου εξήγησε πως έγραφε να διαβάσουν οι λέξεις αυτές.

—Οχι, δεν θα σ' το πω, μου άπηνησε. Εάν δεν κατορθώσω να ανακαλύψω μόνοι σου, ζή-τησε τότε βοήθεια από τους άνα-γνώστες του «Θησαυρού», ίσως

και ε-άν' αυτός να φανή με-τέπειτα από σένα και να ανακα-λύψω τον τρόπο (άπλουστατον εν-τούτοις) με τον όποιο πρέπει να διαβάσει η πινακίδα μου.

Βλέποντας ότι παρ' όλην την έπιμονή μου ο μπάρμπα Μαθίς παρέμενε άμετάκλιτος, άπεφάσι-σα να παραθέσω στον άναγνώστη άναγνώστας του «Θησαυρού» φω-τοτυπίαν της πινακίδας του άνα-πημένου των φίλου.

Θα άναζητή και ε-άν' εν τώ-μεταξύ την λύσιν και να ίδουμε ποιος θα βρή γρηγορώτερα τον τρόπο άναγνώσεως της περιφί-μου αυτής πινακίδας και συνεπώς τις τέσσερες πολύτιμες συμβου-λές που περιέχει.

Αι λύσεις να άποστέλλονται στο Περιοδικόν «Θησαυρού» (Τμήμα Διαγωνισμών) Λεωφόρος 19.—ΑΘΗΝΑΙ

ΛΕΓΗΣ	ΓΝΩΡΙΖΕΙ	Ο ΛΕΓΩΝ	ΓΝΩΡΙΖΕΙ	ΛΕΓΕΙ	ΛΕΓΕΙ
ΠΡΑΤΤΕΙ	ΔΙΑ-ΝΟΕΙΤΑΙ	Ο ΠΡΑΤΤΩΝ	ΔΙΑ-ΝΟΕΙΤΑΙ	ΠΡΑΤΤΕΙ	ΔΕΝ ΑΡΜΟΖΕΙ
ΠΙΣΤΕΥΕΙ	ΑΚΟΥΕΙ	Ο ΠΙΣΤΕΥΩΝ	ΑΚΟΥΕΙ	ΠΙΣΤΕΥΕΙ	ΕΙΝΕ ΨΕΥΔΕΙ
ΕΠΙΤΑΜΑΖ	ΕΧΕΙ	Ο ΕΠΙΤΑΜΩΝ	ΕΧΕΙ	ΕΠΙΤΑΜΑ	ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΟΝ
ΜΗ	ΓΙΝΩΣΤΙ	ΑΙΟΤΙ	ΓΙΝΩΣΤΙ	ΠΟΛΛΑΚΙΣ	ΟΤΙ

Μαγικών τετράγωνον

5	7	9	11	13
15	17	19	21	23
25	27	29	31	33
35	37	39	41	43
45	47	49	51	53

Άλληλογράφια

ΝΙΚ. ΘΩΜΑΪΔΗΝ (Πειραιά). —Εκτός του ότι το Σταυρόλε-ξόν σας δεν παρουσιάζει κανένα ενδιαφέρον από άπόψεως σχεδίου περιέχει και άφθονες λέξεις γω-ριές και άγνωστές σημασίας. Π. χ. ΑΓΑΓ — ΚΑΛΥ — ΑΓΓΙΡΑ — ΥΟΤΑΙ — ΓΟΝΑ — ΝΚΙΚ, κλπ. Καταλαβαίνετε πιστεύω ότι είναι άδύνατον να δημοσιευθί πα-ρόμοιο Σταυρόλεξο. Στείλατέ μου ένα πιο περιποιημένο. Θα το δημοσιεύσωμε εύχαρίστως. Δεν πρέπει όμως να περιέχει καμιά λέξη εάν αυτές που σας σημείω-νω άνωτέρω.

ΓΕΩΡΓ. ΧΡΥΣΑΚΗΝ (Ποδω-νύκην). —Το Σταυρόλεξο σας άρκετά καλό, αλλά η διαταραχή στις τών λέξεων όχι άρκετή και αυτό γιατί περιέχει πολλά μαύρα

τετραγωνίδια. Στείλατέ μου ένα καλύτερο Σταυρόλεξόν, το άνα-γνώστης Ιωάν να δημοσιευθί άρ-γότερον.

ΜΕΡΚΑΔΟ ΙΟΥΔΑ (Θεσσα-λονίκη). —Πολλά μαύρα τετρα-γωνίδια στο Σταυρόλεξόν σας. Η διαταραχή των λέξεων δεν εί-νε άρκετή για τον λύτην. Στεί-λατέ μου ένα καλύτερον. Τό ά-ποστέλλομενα παγινίδια άρκετά καλά αλλά όχι πρωτότυπα. Θα δημοσιευθώ με την σειρά τους.

Ι. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗΝ. —Το Σταυ-ρόλεξο σας έξαιρετικό, γιατί δ-ίμοις δεν τ' όδωσατε ένα άρι-στον σχήμα. Επίσης υπάρχουν πολλά μαύρα τετραγωνίδια, τα όποια δεν επιτρέπουν την άπαι-τούμενη διασταύρωση των λέ-ξεων. Στείλατέ μου ένα Σταυρό-λεξόν σαν αυτό που δημοσιεύου-ται συνήθως, στο περιοδικό μας. ΜΙΤΣΑ ΘΩΜΑ. —Η λύσις του Ανω—Κάτω Σταυρόλεξού όρθη δυστυχώς όμως μου διέφυ-

γε να αναφέρω το όνομά σας μα-ζί με τα άλλα του Διαγωνισμού αυτού.

Δεν θέλω να άποθαρρύνω τους φίλους που θέλουν να σας ένθαρ-ρύνουν (κάνουν πολύ καλά). Δυσ-τυχώς όμως είμαι άναγκασμέ-νος να σας πω ότι το Σταυρό-λεξό σας περιέχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια.

Ίσως αυτό να άναγκασθήκα-τε να το κάνετε για να σχηματι-σθί η περίφημη φράσις και σ' ός συγχωρώ για την ιδεαν άσχήν. Πάντως για να σας ένθαρρύνι και ο «Θησαυρός», ο καλύτερος φίλος σας, πιστεύω, το Σταυρό-λεξόν σας θα δημοσιευθί στο προσεχές τού τεύχος.

ΧΡΙΣΤ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ (Α-μαρουσίαν). —Εκτός τις άφθονες λέξεις της δημοτικής: ΕΘΑΝΟ —ΚΑΒΑ — ΠΑΡΙΣΙ κλπ. το Σταυρόλεξό σας περιέχει και πολ-λές άνυπαρκτες λέξεις: ΛΑΛ —ΚΙΟΣ — ΝΟ κλπ.

Το Σταυρόλεξόν σας θα έδη-μοσιευέτο εάν ήμπορούσα να ά-φαιρέσω τις λέξεις αυτές, δυστυ-χώς όμως μου έστάθη άδύνατον. Στείλατέ μου ένα καλύτερον, θα το δημοσιεύσωμε εύχαρίστως. Άς σημειωθί επίσης ότι το σχέ-διό σας χωρίζει το Σταυρόλεξο σας σε τέσσερα μέρη, πράγμα το όποιο δεν επιτρέπεται.

ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ (Θεσ-σαλονίκη). —Το Σταυρόλεξόν σας άρκετά καλό, δεν θα άργή-σι να δημοσιευθί. Το σχέδιό ό-μως πολύ άπεριποίητο.

Αύται δου διαγωνισμού συναρμολογήσεως

ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΙΡΑΙΩΣ

101) Βέτα Πάσσα. 102) Π.

103) Β. Ταρ-λατζή. 104) Βίκη Καμυλλέρη. 105) Κλεόβουλος Ταρσάου. 106) Άγγελική Δασίου. 107) Σταύ-ρος Τριανταφυλλίδης. 108) Πα-ναγ. Κοψιδάκης. 109) Μιχαήλ Χατζηγιάννου. 110) Ίω. Κουμ-τσόπουλος. 111) Άναστασία Μπάσση. 112) Άρης Βαρδα-ξόγλου. 113) Σπύρος Ροδούκος. 114) Ειρήνη Κουντουριώτου. 115) Νίνα Λελοούδα. 116) Γεώρ-γιος Μπουράς. 117) Ηρακλής Κωτσονάνης. 118) Τάκης Σιν-τριελόπουλος. 119) Πίτσα Σα-σόνετη. 120) Δύο φίλες (Φάση και Εύσταθία). 121) Δεσποινίς: Έλλη (τίποτε περισσότερον). 122) Ζήσιμος Μαρινάκης. 123) Γεώργιος Χαλακτέρας. 124) Ε'Εγώ. (Σταύλου 20). 125) Ντελά Αρουλίου. 126) Τζένυ Τσεκρέπου. 127) Παύλος Μανω-λάκης. 128) Ίω. Παπαμακάρι-ος. 129) Μ. Κούλουρος.

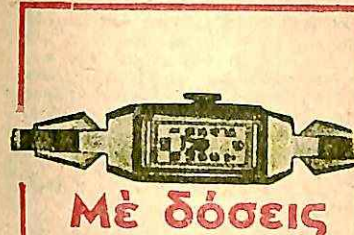
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

130) Χρίστος Δουμόπουλος (Βόλος). 131) Στέργιος Γυγι-σής (Καβάλα). 132) Καπετάνιος Ήλιος (Άσσυρος). 133) Μόσος Καλλιός (Μυτιλήνη). 134) Γεώρ-γιος Κουτσουράκης (Δράμα). 135) Νίτσα Τιμ (Σέρρες). 136) Κωνστ. Δ. Βάσσος (Δράμα). 137) Λάμπης Κοντεκάκης (Ηρά-κλειον). 138) Χρίστος Σουλιά-της (Τ.Τ. 18). 139) Δημ. Κου-τσόπουλος (Άργος). 140) Γεώρ-γιος Νίνος (Ξάνθη). 141) Μά-νος Έμμανουίλδης (Σέρρα). 142) Γεώργιος Άντωνάκης (Ξάνθη). 143) Κωνστ. Καρα-γιάννης (Λήμνος). 144) Θεμιστ. Α. Γκανιάς (Πρέβεζα). 145) Α. Γιαννουλάτος (Πρέβεζα). 146) Άλέξ. Σπανός. 147) Ήλιος Τσιτσιρίκος. 148) Δημ. Ποπο-πλίτσης (Νέον Πετρίτσιον). 149) Μιχαήλ Χλιονάκης (Εχι-νος). 150) Ίω. Γιαμυρίλλας (Διδυμείον). 151) Γεωργία Κωστοπούλου (Άργος). 152) Χρίστος Άποστολάτος (Άργο-στόλιον). 153) Άθαν. Πετρός (Δράμα). 154) Διονύσιος Τερά-δης (Ζάκυνθος). 155) Άλ. Κα-λάνης (Κρήτη). 156) Άδελφή Μαίρη Κουντουρά (Καβάλα). 157) Άλέξ. Παράγγιο (Δοξάτη). 158) Χρίστος Μαρτίνας (Κου-τινή). 159) Άδωναντα Λόγισ-νο (Ποταμός—Μυτιλήνη). 160) Ηρακλ. Στυλιάρης (Κρήτη). 161) Ν. Άγιομαυρίτης (Λαμία). 162) Παύλος Κόκκινος (Καβά-λα). 163) Άνέστης Άνιστόπου-λος (Κομοτινή). 164) Άναστά-σιος Μενεζόγλου (Βυρώνεια). 165) Χ. Δρέφονγλου (Πρόδρομος). 166) Βασίλ. Γιαννίκος (Καβά-λα). 167) Νικ. Τριανταφυλλί-δης (Σπάρτη). 168) Μωκ. Γ. Άντάς (Θεσσαλονίκη). 169) Ά. Λεξάνδρα Παπακασαίου (Θεσ-σαλονίκη).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

170) Λιά Χελμ (Κωνσταντι-νούπολις) — με άποστέλλει συν- χρόνως την λύσιν των δύο τελευ-ταίων Διαγωνισμών Συναρμολο-γήσεως. 171) Μαρία Ζαχαριάδου (Κωνσταντινούπολις)

(Στο προσεχές τεύχος μας τα τελευτά όνόματα).

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Σας προσφέρουμε τα ωραιότερα γυναικεία και άνδρικά Έλβετικά όρο-λόγια Άγκύρας 15 ρουμ-πινίων ήγγυημένα δια 20 έτη, εις τιμάς ΧΟΝ-ΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ και με πολύ μεγάλας εύ-κολίας πληρωμής.

Πλουσία συλλογή όρο-λογίων σπόρ, τσέπης, έ-γερτηρίων, ηλεκτρικών τοίχου, στυλογράφων, κοσμημάτων κ.λ.π.

Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Άριστέιδου 3, Μέγαρον Ενώσεως. Τηλ. 23.266

ΚΥΡΙΑ ΠΡΟΣΕΛΤΕ Ι

Όταν αγοράζετε τας γνω-στάς Γερμανικάς Βαφάς Φο-ρεμάτων «ARTI» προσέχετε το πακετίδιον που σας δι-δουν ν' αναγράφη την παγ-κοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα ελ-σθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είνε γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-χονται άπ' εύθείας έκ Γερ-μανίας εντός κλειστών πα-κετιδίων. Όλοι αι άλλοι βα-φαι, αι σήμερον διαφημιζό-μεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενοφώνες μάρκες χωρίς όμως ν' άνα-φέρουν ότι είνε Γερμα-νικαί, δεν είνε όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ου-δέ καν εύρωπαϊκάι.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκα ΑΡΤΙ.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας. ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Άγ. Μάρκου 18, 1ος όρυφος τηλ. 25.173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, τα-γιερ, παλτά κτλ. με τις καλύτερες γραμμές, της πιο τελευταίας μόδας, άρι-στης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα. σύμφωνα με τας πλέον μοντέρνας παριζιάνικα μοντέλα

Οι άπευθυνόμενοι διά πάσαν συμβου-λήν προς τον Δόκτορα Κάμα πρέπει ά-παραιτήτως να γράφουν την άκριβή ή-μεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δέ και την ώραν.

Αι έπιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών δια την άπάντησιν.

Η έβδομάς από της 7ης μέ-χει και της 13ης 'Ιουλίου πα-ρουσιάζει πολλές ενδιαφερού-σας έπιδράσεις από τας όποι-ας καλόν είναι να έπωφελη-θώμεν. Προσοχή όμως εις τας νέας έπιχειρήσεις. Είναι δυ-νατόν να έχουν δυσάρεστα ά-ποτελέσματα.

Αι ήμέραι της 7ης (Παρα-σκευή) και της 9ης (Κυρια-κή) είνε πολύ εύνοικαί δια τας ύποθέσεις και τας έπιχει-ρήσεις μας. Έξαιρετικώς εύ-νοική είνε η ώρα 8.30—9.45 π.μ. της Κυριακής.

Κατά δεύτερον λόγον η ώρα 5—6.15 μ.μ. της Πέμπτης (13).

Η ώρα 9—10 π.μ. της Τε-τάρτης (12) είνε πολύ δυσμε-νής και δι' αυτό πρέπει να ά-ποφύγωμεν ολάνθ' όποτε σοβα-ράν ύπόθεσιν κατ' αυτήν.

Αι χρηματικά ύποθέσεις εύνοούνται κατά την ώραν 10.45—1.15 μ.μ. της Παρασκευ-ής (7).

Διά την αίτησιν δανείων κ.λ.π. είνε κατάλληλος η ώ-ρα 3.30—5.15 μ.μ. της Κυρια-κής (9).

Διά την αγοράν λαχείων προ-τιμήσατε τας ώρας 3—4 μ.μ. της Παρασκευής (7) και 8.30—10 π.μ. της Τρίτης (11).

Το τυχερά παίγνια εύνοούν-ται κατά την ώρα 10—11.30 μ.μ. της Παρασκευής (7).

Διά τας αισθηματικάς συ-ναντήσεις είνε εύνοικαί αι κάτωθι ώραι:

6—7.30 μ.μ. της Παρασκευ-ής (7), δολοκληρον το πρωί της Κυριακής (9), 11—12.30 μ.μ. της Τρίτης (11) και 3—4.30 μ.μ. της Πέμπτης (13).

Κατάλληλοι ώραι δια γά-μους ή άρραβώνας είνε αι ά-κόλουθοι:

6—7.30 μ.μ. της Παρασκευής (7) και 10—12.30 μ.μ. της Κυριακής (9).

Πρέπει να προσέχετε πολύ από κάθε ένέργειαν σας, ή ό-ποια άφορά μεταβολήν και γε-νικώς καλντέρεισιν της σημε-ρινής καταστάσεώς σας. Σας σημειώνομεν πάντως μίαν ώ-ραν από την όποian μπορείτε

να έπωφεληθήτε. Η ώρα αυ-τή είνε η 10—12 π.μ. της Δευ-τέρας (10).

Μιά επηίνδυνος δια την θ-γείαν σας ώρα είνε η 3—4.30 μ.μ. της Τετάρτης (12).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΙΛΕΑΝΑΝ. — Γάμος έκ έρω-τας. Η ύγεια σας θα σ' άρξω μερικά άφορμάς άνησυχιών, ο-χι όμως σοβαράς. Ζωή άσταθής. Χρήματα μετρια. Η σημερινή σας κατάστασις δεν παρουσιάζει έελτίωσιν. Θα χρειασθί να άγω-νισθήτε πολύ. Πικρία και άπο-γοητεύσεις. Έναντιότητες εις την αισθηματικήν σας ζωήν. Τυχρή σας ήμέρα η Τετάρτη.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ Α. Ι. — Εύ-τυχής γάμος και άρκετά χρήμα-τα. Θα γνωρίσετε όμως πολλή-μση και άντιστάσεις εις την ζω-ήν σας. Η άπόλεια ενός προσφι-λούς σας προσώπου θα σας δυ-σίοη εις μεγάλην λύπην. Πιθανό-τιτες και δεύτερου γάμου. Πρό-ραν ύπόθεσιν κατ' αυτήν.

Αι χρηματικά ύποθέσεις εύνοούνται κατά την ώραν 10.45—1.15 μ.μ. της Παρασκευ-ής (7).

Διά την αγοράν λαχείων προ-τιμήσατε τας ώρας 3—4 μ.μ. της Παρασκευής (7) και 8.30—10 π.μ. της Τρίτης (11).

Το τυχερά παίγνια εύνοούν-ται κατά την ώρα 10—11.30 μ.μ. της Παρασκευής (7).

Διά τας αισθηματικάς συ-ναντήσεις είνε εύνοικαί αι κάτωθι ώραι:

6—7.30 μ.μ. της Παρασκευ-ής (7), δολοκληρον το πρωί της Κυριακής (9), 11—12.30 μ.μ. της Τρίτης (11) και 3—4.30 μ.μ. της Πέμπτης (13).

Κατάλληλοι ώραι δια γά-μους ή άρραβώνας είνε αι ά-κόλουθοι:

6—7.30 μ.μ. της Παρασκευής (7) και 10—12.30 μ.μ. της Κυριακής (9).

Πρέπει να προσέχετε πολύ από κάθε ένέργειαν σας, ή ό-ποια άφορά μεταβολήν και γε-νικώς καλντέρεισιν της σημε-ρινής καταστάσεώς σας. Σας σημειώνομεν πάντως μίαν ώ-ραν από την όποian μπορείτε

διας. Οικονομικά και άσθη-ματικά άτυχήματα. Έρωτες μα-κρός διαρκείας, αλλά διακοπτό-μενοι συχνά από περιόδους ψυ-χρότητας. Άντιζήλια και ραδι-οσυρία. Γάμος άπρόσποτος, άλλ' εύτυχής.

ΚΑΠΟΙΟΝ. — Φιλόδοξοι και ένωιστικά διαθέσεις. Μεγάλα όνειρα, αλλά προσπάθειαι χωρίς συνέχειαν. Θα έξελιχθί καλώς και θα προοδύση πολύ εις την ζωήν του. Η θέσις του όμως θα είνε άσταθής και θα χρειασ-σθών σκληρόν άγώνος μέχρις ό-του εύρη τον δρόμον του. Να προσμύση έλευθέριον επάγγελ-μα.

Κ. ΚΑΜΕΛΙΑΝ, Βόλον.—Πολ-λαί άναντιότητες εις την ζωήν σας. Συχνά μεταπτώσεις και έμπεδία άνυπεράβλητα. Δημιουρ-γείτε μίαν δυσμενή άτιμωσιαν γύρω σας. Το έτος 1942 κρίσιμον δια την ζωήν σας. Άμεσον περ-ποσιν γάμου δεν βλέπω.

ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ Γ. Α.—Σταδιοδρομία και μέλλον άσταθές. Εις την αισθηματικήν σας ζωήν πολλά περιπέτεια. Θα δοκιμάσετε ένα μεγάλον ψυχικόν πόνον, που θα δώση μίαν νέαν τροπήν εις την ζωήν σας. Η ση-μερινή σας σχέσις θα διαρκέση έπί μακρόν. Περιπτώσιν γάμου δεν βλέπω. Θα σας ποτίσω με πολλάς πικρίας.

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΝ Σ. Ν. Μ., Μυτιλήνη.—Χαρακτήρ έλα-ος, αλλά τελείως άσυνάρτητος εις τας έκδηλώσεις σας. Θα συ-ναντήσετε πολλά έμπόδια και δυ-σκολίας εις την ζωήν σας. Θα ά-ποκτήσετε χρήματα εις μεγάλην ήλικίαν. Αισθηματική ζωή όχι εύχάριτος. Σας καταδιώκει μία συνεχής κακοτυχία.

ΕΛΙΖΑΝ.—Ο γάμος σας θα εύνοηθί άρκετά, αλλά δεν θα πραγματοποιηθί συντόμως, διότι θα προσκοπή εις άνυπεράβλητα έμπόδια. Ιδωλ. οικονομική πό-σεως. Θα ζήσετε όμως άρκετά εύτυχής και η δική σας τύχη θα έμπροσθέν εύμενως την εξέλιξιν του μέλλοντος σούζου σας. Η οικονομική σας ζωή δεν θα είνε όμως χωρίς έβριδας και σας συνιστώ να προσέχετε. Από το σπίτι σας δεν πρέπει να περμι-νετε σοβαράν ύποστήριξιν. Η σταδιοδρομία του σούζου σας θα βραδεία και έπιπόνη, αλλά στα-θερά. Άπειλείσθε από πολλάς περιοδικάς άσθενείας.

ΕΛΣΑΝ Ν. Σ.—Θα συναν-τήσετε μίαν καλήν ύποστήριξιν δια να εργασθήτε, αλλά θα ά-φίσατε να σας διαρύγη η εύκαι-ρία. Η θέσις την όποιαν θα κα-ταλάβετε δεν θα είνε τόσο εύ-χάριστη και θα σας δώση πολ-λά άφορμάς πικριών. Πρέπει να βασισθήτε περισσότερον εις τας άτομικάς σας προσπάθειας δια να επιτύχετε. Η φύσις σας έπικρι-σε με αξιόλογα προσόντα. Το μενόνεκτημα του χαρακτήρος σας είνε ότι τα άφινετε άχρησιμοποίη-τα. Γάμος κατόπιν φιλογορού αι-σθημάτων. Άνεξάρτητον επάγ-γελμα.

ΑΤΥΧΟΝ Γ. Β. Γ. Κανιά.—Η ύγεια σας παρουσιάζει μίαν επικίνδυνον άστάθειαν. Ό όργα-νισμός σας όμως έχει μεγάλην δύναμιν άντοχής και θα κατορ-θώσατε τελικώς να καταχύσετε εάν δώσατε την άπαιτούμένην προ-σχήν. Ήθελσις άσθενής. Μεγά-λα όνειρα, άδυναμία όμως πραγ-ματοποιήσεώς των. Η κακοτύ-για σας προέρχεται διότι δεν άν-τιδράτε καθόλου εις την ζωήν και διότι έκ χαρακτήρος παραμένετε εις το περιβόριον, άντι να έπω-φεληθήτε από τας περιπτώσεις που σας παρουσιάζονται. Θα δυ-σκοληθήτε εις την εργασία σας. Θα επιτύχετε όμως τελικώς στα θέρητά εις τας προσπάθειάς σας.

ΕΛΑΘΟ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ Α. Μ.—Εις την ζωήν θα εύνοηθίτε άρ-κετά, αλλά η θέσις σας θα είνε πάντοτε άσταθής και άβεβαία. Αισθηματικά θα δοκιμάσετε πολ-λά πικρίας και άπογοητεύσεις. Τελικώς θα συνάψετε πλούσιον

EPMOY 18a

19

ανάμνησι ακόμη αυτής της εφιαλτικής περιπέτειας. Κάνε πέτρα την καρδιά σου και λησμονήσε τον. Είναι το καθήκον σου αυτό, σου επαναλαμβάνω. Βρες μια εργασία, για να εξασφαλίσεις τη ζωή σου. Και πολύ σύντομα θα συναντήσεις στη ζωή του τόν άνδρα, που θα σου χαρίσει την ευτυχία και κυρίως την προστασία της οποίας έχεις τόσο ανάγκη.

«Η. Χ. Ο ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ»

Χωρίς να μου παρέχης κανένα στοιχείο, μ' έρωτάς εάν σ' αγαπά ή αγαπημένη σου. Δεν είμαι μάντισσα, μικρέ μου φίλε, για να σου δώσω μια απάντηση. Στους άγρους, αυτόν τόν καιρό, υπάρχουν πλήθος μαργαρίτες. Δεν... ξεφυλλίζεις μια απ' αυτές για να σου απαντήσει;

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΝ

Σε σένα απήντησα, αγαπητέ μου, ώστε ήσυχασε. Όσο για τόν φίλο σου, πές του εκ μέρους μου ότι ή αισθηματική αλληλογραφία, για έναν τίμιο νέο, δεν απέχει πολύ από τους άρρεθώνες... Συνεπώς...

Εα

Το μόνο πράγμα που δεν μπορεί να επιβληθί δια της βίας σε κάποιον, αγαπητέ μου, είναι ή αγάπη. Όταν ένας νέος αγαπά μια κοπέλλα, και αυτή του δηλώνει όρθα κοφτά ότι δεν τόν αγαπά, το μόνο που έχει να κάνει ο νέος είναι ν' αποτραβηχθί και να προσπαθήσει να καταπνίξη το αισθημά του. Όχι βέβαια να φερθή όπως έφερόθηκαν έσύ. Τό ότι όμως, όπως καταλαβαίνω από τα λόγια σου, μετάνιωσες ήδη για τό φέρεσίμό σου και... γι' αυτό απευθύνηκες σε μένα, είναι ένδεικτικό ότι έχεις, στο βάθος, αξιοπρεπή χαρακτήρα.

Στην δική σου την περίπτωση δεν ξέρω βέβαια αν φταίς έσύ, πώς δεν ήξερες να κατακτήσεις την αγαπημένη σου ή εκείνη που σάν επιπόλαιο πλάσμα παρυσύρθηκε από τόν ένα ή τόν άλλο. Όπως και αν έχουν τα πράγματα, εκεί όπου έφθασαν σήμερα δε σου μένει, αν θέλεις να μη χάσεις και ο ίδιος την εκτίμησί σου στόν εαυτό σου, παρά να φερθής ισοποτικά. Αφ' ενός, δηλαδή, να μη ξαναενοχλήσεις την αγαπημένη σου και αφ' άλλου με πρώτη ευκαιρία που θα σου παρουσιασθή να ζητήσεις συγγνώμη από τη φίλη της, ή όποια, έτσι υπάρχει πιθανότης να μεταβληθί και σε σύμμαχό σου.

Δ. Π. Μ—ΟΝ

«Η ιστορία σου δεν είναι τόσο ασυνήθιστη όσο φαντάζεσαι, αγαπητέ μου. Γι' αυτό,

ακριβώς, μ' ενδιαφέρει εξαιρετικά».

Είσαι ένας νέος ντροπαλός και σεμνός, αυτό δε οφείλεται στο ότι δεν έχεις έρθει ακόμη σε καμιά αισθηματική επαφή με κοπέλλες. Κάποιος ποιητής παλαιός χαρακτηρίζει την ψυχολογική σου κατάσταση με τη φράσι: «Είναι θεότης ή γυνή εις τού παιδός τόν όμμα». Μη σε πειράζει αυτή ή σύγκρισις. Δεν είσαι παιδί μόν στην ηλικία, και τό πιστεύω αυτό. Είσαι όμως παιδί στην αγνότητα, στην άθωότητα, στην δροσερότητα της ψυχής... Άλλοίμονο, όμως... Κάποτε θα χάσεις αυτή την άθωότητα, αυτή τη δροσερότητα, και ή «θεότης» σου θα συντριβή...

«Ακουσε, λοιπόν:

Οί γυναίκες κατ' αρχήν, θελούν τόν άνδρα τολμηρό. Όχι όμως και άναιδή. Και για να κατορθώση ένας άνδρας να είναι μόνον τολμηρός χωρίς να είναι συγχρόνως και θαράς, πρέπει να έχη την ικανότητα να ψυχολογήσει την αγαπημένη του για να μαντεύση ποίου είδους τόλμη είναι αυτή που θα της άρесе περισσότερο, που θα ταίριαζε με την δική της ιδιοσυγκρασία, ποίου είδους τόλμη, δηλαδή, αναλόγως της ιδιοσυγκρασίας της, θα ήταν έτοιμη να θαιμάσχη.

Πρέπει κι' έσύ λοιπόν να προσπαθήσεις να ψυχολογήσεις την αγαπημένη σου για να μαντεύσης κατά ποιον τρόπον εκδηλωνόμενο τό θάρρος σου θα την συγκινοῦσε.

Απ' όσα μου γράφεις, δεν πιστεύω ή κοπέλλα αυτή να εὔχαριστήτο αν την σταματοῦσες στο δρόμο, για να της μιλήσεις. Θα έπρεπε ή να της διαμηνύσης τήν αίσθημά σου με καμμία φίλη της, ή να της γράψης κανένα γράμμα —και

γράφε πιο όμορφα, αγαπητέ μου— όπου να διαφαίνονται οι καλοί σου σκοποί, κανένα γράμμα διανθισμένο με στίχους, με φιλοσοφία και με ποίηση και να της τό δώσεις στο χέρι, χωρίς να της πής τίποτα, ή, αν έχης την ευκαιρία, να της τό διαβιβάσης δια τρίτου προσώπου, κάποια στιγμή που θα είναι μόνη.

Ν. Π.

(Θεο)νίκη»

«Όστε έτσι; Βοήκες όρθή τη συμβουλή μου; Πολύ θα εὔχαριστηθώ αν με κρατήσης ε-νήμερη και τών αποτελεσμάτων τών ενεργειών σου.

ΧΡΥΣΗ ΕΛΠΙΔΑ

«Ό,τι σου συμβαίνει, τό βρίσκω... φυσικώτατο. Όπως αντιλαμβάνεσαι και έσύ ή ίδια, ο γάμος σου με τόν νέο που αγαπήσεις δεν θα ήταν δυνατόν να γίνη τόσο γρήγορα. Ίσως, λοιπόν, να μη θέλη αυτός να σ' εκθέσει περισσότερο, να μη θέλη να σε παρασύρη σ' ένα σύνδεσμο που δεν θα μπορούσε να σάς χαρίσει σύντομα την ευτυχία. Πρόκειται, όπως μου λές, περί ενός εξαιρετικά φιλότιμου νέου. Οί δικοί του θα τού υπέδειξαν, υποθέτω, πόσον ασυλλόγιστη ήταν ή διαγωγή του, οι μεγάλες εὐθύνες που ανέλαμβάνει απέναντί σου χωρίς να είναι στο χέρι του να τις εκτελέση, και γι' αυτό προσπαθεί τώρα να καταπνίξη τό αισθημά του και ν' αποσυρθί από τόν δρόμο σου.

Δεν είναι δειλία αυτό. Είναι μάλλον μια θυσία που κάνει για σένα, για την αγάπη του. Φοβάται μήπως σε παρασύρει σ' ένα δεσμό με άοριστη λύσι, και σου κόψη έτσι καμμία

«τύχη» που θα μπορούσε να σου παρουσιασθή εν τώ μεταξύ».

Νομίζω, λοιπόν, ότι ή καταλληλότερα λύσις θα ήταν να περιμένης να συναντηθίτε σε καμιά φιλική συγκέντρωσι, και εκεί, όταν μείνετε οι δύο σας, θα τού μιλήσης πρώτη. Θα εξηγηθίτε. Και, εάν πεισθίτε ότι αγαπιώσαστε πραγματικά και οι δύο, ότι θα μπορούσατε να περιμένετε επί μερικά χρόνια, έως ότου οι οικονομικές συνθήκες της ζωής σας επιτρέψουν να παντρευθίτε, τότε... Μά είναι, βέβαια περιττόν να σου πώ τί θα γίνη τότε, δεν είναι έτσι αγαπητή μου;

ΜΑΙΡΗ Κ...

Μου γράφεις:

«Αγατώ κάποιον νέο έφτά χρόνια και μ' αγαπά και αυτός, όπως λεί, αλλά δεν μπορεί να με πάρη επειδή οι γονείς του δεν θέλουν να τόν παντρεύουν.

«Είναι τίμιο παιδί, αλλά ή αγάπη προς τούς γονείς του τον κάνει να μη σκέπτεται για γάμο. Τόν βλέπω συχνά, σκέπτομαι όμως να παύσω να ηγαίνω στα ραντεβού του αφού δεν μπορεί να με παντρευθί.

«Είναι αλλόκοτος χαρακτήρ. Σ' αυτά τα έφτά χρόνια ούτε ένα πράσινο φύλλο δεν μου χάρισε, και εν τούτοις λεί πώς μ' αγαπά.

«Είμαι πολύ στενοχωρημένη. Δεν ξέρω τί να κάνω. Να παύσω τις σχέσεις, ή να εξακολουθήσω με την ελπίδα ότι με τόν καιρό πιθανόν ν' αλλάξη ιδέες;»

Όπως αντιλαμβάνεσαι και ή ίδια, ο νέος αυτός ούτε σ' αγαπά ούτε, κατ' ακολουθίαν, είναι διατεθειμένος να κάνει την παραμικρή θυσία προς χάριν σου. Η σκέψις σου να διακόψης κάθε σχέση μαζί του, είναι, νομίζω, ή πρακτικότερα και ή πιο όρθή.

Α. ΚΑΠΑΤΣΟΝ

«Ο σκοπός της στήλης αυτής, δεν είναι να διευκολύνη τις σχέσεις μεταξύ τών αγνώστων μας. Παρεξήγησε τα πράγματα, αγαπητέ. Συνεπώς ή πρότασίς σου δεν μπορεί να ληφθί υπ' όψιν.

ΔΟΧΙΑΝ ΝΥΜΦΑΙΑΣ—ΣΥΝΟΡΑ

«Εάν δεν αγαπάς πραγματικά, αγαπητέ μου, και εάν προβλέπης ότι ύστερα από λίγον καιρό —από μερικά χρόνια έστω— θα είσαι εις θέσιν αλλά και τόσο βασανιστική—από οικονομικής απόψεως—έννοω— να την παντρευθής, δεν βλέπω —αφού δεν υπάρχουν άλλα οίκογενειακά εμπόδια— για ποιά λόγο διστάζεις τόσο ν' άρραχωνισθής από τώρα την αγαπημένη σου.

Άρκει, φυσικά, να είναι διατεθειμένη και αυτή να περιμένη...

Ογκυρός

